

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXIII • Núm. 1.177 • 1,50 €

11 • abril • 2002

«El diàleg, la justícia i la llibertat
són camins que porten a la pau»
Joan Pau II

L'Església reclama la pau per a Terra Santa

A l'esquerra, les Germanes de Santa Brígida parlen amb soldats israelians a prop de la basílica de la Nativitat a Betlem; a la dreta, els soldats patrullen pels voltants del lloc on va néixer Jesús.

El Papa mostra el seu dolor davant la violència entre israelians i palestins

L'Església ha demanat un cop més la pau. I no s'ha limitat a demanar-la sense més ni més. Tota la comunitat cristiana s'ha mobilitzat per aconseguir que la pau sigui una realitat a Terra Santa. El Vaticà ha redoblat els esforços diplomàtics i ha cridat a consulta els ambaixadors, davant de la Santa Seu, dels Estats Units i d'Israel, així com el representant de la Lliga Àrab davant del Vaticà. En aquestes trobades, el Papa ha manifestat novament la seva posició sobre el conflicte. Tanmateix, el

Vaticà manté un contacte freqüent amb el patriarcat llatí de Jerusalem i amb les comunitats religioses de Betlem, «i els transmet tota la solidaritat del Sant Pare en aquest dolorós moment». Als Llocs Sants, les diferents confessions cristianes s'han llençat al carrer per mostrar de manera pacífica el seu rebuig a la violència, exigir la pau i oferir-se com a mediadors entre els dos bàndols. Especialment destaca el compromís del patriarca llatí de Jerusalem, Mons. Michel Sabbah, que

no ha cessat de repetir que la sang no es renta amb sang. Per altra banda, els franciscans de la Custòdia de Terra Santa han demanat a Occident que no oblidí els Llocs Sants ni la seva gent tan castigada per la violència. Pregària i ajuda econòmica són les dues peticions que es fan des de la Custòdia. Precisament, el Papa va convocar el 7 d'abril una jornada de pregària per la pau a l'Orient Mitjà.

Pàg. 7

Assemblea de la Fràter a la Selva del Camp

En la trobada es va parlar de la campanya contra les barreres arquitectòniques.

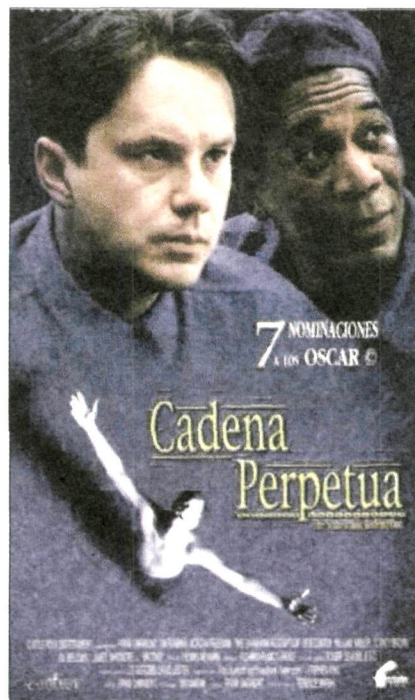
«Una Església per a tots, una Església sense barreres» és el lema de la campanya engegada per la Fràter, en l'àmbit estatal, per posar fi a les dificultats d'accessibilitat que presenten molts edificis eclesials. I, de fet, el leitmotiv d'aquesta campanya va ser un dels protagonistes de l'assemblea ordinària que la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids de Catalunya i les Illes va celebrar a la població tarragonina de la Selva del Camp els dies 9 i 10 de març. Dolors Vázquez, responsable de la Funció Social de l'equip general de la Fraternitat espanyola, va aprofitar la seva intervenció a l'assemblea per animar els presents a omplir el màxim nombre possible de fitxes de parròquies i altres edificis de l'Església per tal de disposar d'una base de dades el més completa possible.

Pàg. 17

Veredict del Concurs Bíblic de Terrassa

Pàg. 31-34

en primer pla

Per un cinema que promogui valors humans

El 1896, un any després de la primera sessió pública cinematogràfica, el papa Lleó XIII va comentar profèticament: «Si el cinema resulta ser alguna cosa útil i profitosa, el beneïm.» I així ha estat, perquè el setè art ha plasmat en imatges, al llarg dels seus més de cent anys de vida, una fructífera pedagogia en valors com la solidaritat, la justícia, la bondat, l'amistat, la pau o la tolerància. La seva capacitat de compromís humà i social s'ha posat de manifest en nombroses i extraordinàries pel·lícules. Un aprenentatge no renyit amb l'entreteniment.

Per assegurar la plena comprensió dels missatges que el cinema pot arribar a oferir de cara al creixement humà i espiritual, és fonamental la formació dels espectadors en el llenguatge cinematogràfic. Així opina el P. Ignasi Salvat i Ferrer, s.j., diplomada en Lectura i Crítica del Film i fundador del Cineclub Borja de Sant Cugat del Vallès: «Si saps veure cinema, sabràs interpretar; i si saps interpretar, sabràs criticar; i si saps criticar, sabràs enriquir-te amb els valors —i alhora rebutjar els contravalors— que et proposa una pel·lícula.» Així mateix, el P. Ignasi Salvat afirma que «les pel·lícules m'han ajudat moltíssim a comprendre més bé l'ésser humà, els seus anhels i problemes» i està convençut que «el cinema és una gran possibilitat de transmetre valors».

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Sumari

- Pàg. 10 Mons. Francisco Gil, nou arquebisbe de Burgos
- Pàg. 18 Mor el monjo de Montserrat Francesc de Sales Perxachs
- Pàg. 19 Resposta del bisbe de Girona a la polèmica sobre el sacerdocí
- Pàg. 22 Ressons de Setmana Santa d'arreu de Catalunya
- Pàg. 27 Exposició d'icones bizantines a Girona

Editorial

Valors a la gran pantalla

La televisió del nostre temps ofereix una gamma de possibilitats inimaginable en altre temps. No tan sols una pila de canals públics i privats per triar, sinó també la nova oferta en canals digitals, per cable o per satèl·lit. Si a això hi afegim el vídeo i el DVD, la temptació de quedar-se a casa per veure pel·lícules i no haver de sortir al carrer i pagar una entrada per anar a les sales de cinema és molt gran.

Però, malgrat l'allau televisiva casolana, són molts els ciutadans que prefereixen de tant en tant sortir a veure les estrenes cinematogràfiques, amb els avantatges que ofereix una pantalla gran i un so immillorable. Per molt que les pel·lícules estiguin ràpidament a la televisió o als videoclubs, l'estrena es fa només a les grans sales, i el bon cinèfil no vol esperar a veure les pel·lícules quan aquestes ja han passat a un segon pla.

Entre els molts homes i dones que freqüenten les sales dels nostres cinemes hi ha els catòlics amants d'aquest gènere i cristians que busquen una mica de distracció sana. Avui dia, per a un creient anar al cinema significa fer un gran esforç de selecció de la cartellera per escollir pel·lícules que veritablement valguin la pena i que no fereixin els sentiments d'un bon cristià. Perquè a la cartellera hi ha molta escombraria, molta pel·lícula indecent, exaltació del sexe i de la violència, burla i sàtira del religiós i el sagrat. I si no anem amb una mica d'atenció, i ens deixem portar per crítiques cinematogràfiques poc recomanables, acabem veient espectacles més que deplorables.

Però, aquesta constatació no està en contradicció amb un cinema de gran qualitat que també és a les nostres pantalles, unes pel·lícules que valen la pena per la seva qualitat i la seva profunditat argumental. Alguns temes dels que es tracten fan pensar l'espectador i plantegen una reflexió en profunditat sobre qüestions on entren en joc els valors humans, la dignitat de la persona, els sen-

timents i la mateixa religiositat.

No cal, per a un bon cristià, que les pel·lícules tractin arguments bíblics o estrictament religiosos com les grans produccions de l'estil *Els deu manaments*, *Ben Hur*, *Quo Vadis*, *Rei de reis*... per sentir-se atrets per la gran pantalla. Moltes pel·lícules actuals, portades a la pantalla per directors de tota mena, fins i tot poc o gens creients, tenen una gran qualitat tècnica i alhora un argument que enriqueix l'espectador.

Així, per exemple, val la pena recomanar totes aquelles pel·lícules que són un al·legat contra la violència, la guerra i l'agressivitat i una exaltació de valors com la pau, la concòrdia i la no-violència (com ja vam tractar en un altre reportatge del nostre mateix setmanari). També són recomanables les pel·lícules que destaquen l'esforç de superació en situacions difícils, com la fam, les deficiències físiques o mentals, la pobresa o les discriminacions per qualsevol motiu; o altres pel·lícules que transmeten valors com la solidaritat, la generositat, la preocupació pels marginats, pel Tercer Món...

La llista de pel·lícules recomanables és interminable. De fet hi ha revistes especialitzades dirigides per entitats cristianes on apareixen molts films amb una puntuació artística i moral molt alta. En aquestes mateixes revistes o seccions cinematogràfiques com la que tenim al nostre setmanari, també es fa crítica d'altres pel·lícules que en molts mitjans apareixen com a altament recomanades i plenes de valors i en la realitat són molt poc propícies per a l'espectador cristià.

Amb aquest nou reportatge volem contribuir a la difusió del bon cinema, i a la propagació dels valors des de la gran pantalla. No és convenient prescindir d'aquesta font de distracció, continguts i reflexió només amb l'excusa que hi ha moltes pel·lícules intolerables. Això sí, cal tenir una bona informació i un lloc de confiança on es recomanin bones pel·lícules, amb alt contingut en valors.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà: Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403, Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 75,02 € (12.480 ptes.)

Resta d'Europa: 137,92 € (22.950 ptes.)

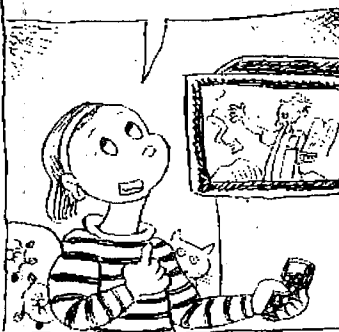
Amèrica i Àfrica: 169,49 € (28.200 ptes.)

Àsia i Oceania: 235,01 € (39.100 ptes.)

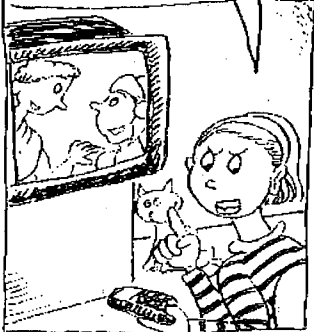
LA TIRA

Per Pilarín

ELS DEU MANAMENTS...
DRETS VULL JO, I NO
OBLIGACIONS!

QUO VADIS? ALLÀ ON
EM DÓNA LA GANA,
VAIG JO.

BEN-HUR?
M'ESTIMO MÉS LA
FÓRMULA U, JO.

REI DE REIS?
JO SÓC
REPUBLICANA!

ÉS UN DESASTRE LA
CINEMATOGRAFIA CLÀSSICA...
SORT QUE ARA HO FAN MOLT
MILLOR!

en primer pla

Pedagogia cinematogràfica en valors

■ El setè art mostra el seu compromís per una cultura humanista

El terme «setè art» s'atribueix a Ricciotto Canudo, un dels pioners de la crítica cinematogràfica, que va veure en el cel·luloide una síntesi perfecta de diverses disciplines artístiques: la pintura, l'escultura, l'arquitectura, la poesia, la música i la dansa. Des del seu naixement, el cinema —art, però també indústria— no tan sols ha pretès ser un entreteniment per a les masses. La seva capacitat de compromís humà i social, així com de transmissor d'idees i de valors, s'ha posat de manifest al llarg de nombroses pel·lícules.

El 28 de desembre del 1895 trenta-cinc espectadors van acudir al Gran Cafè de París per assistir a la primera sessió pública d'un artefacte anomenat cinematògraf. Tot just acabava de néixer un art que Louis i Auguste Lumière, pares de l'invent, consideraven llavors de futur incert. L'any següent Louis Lumière va viatjar a Roma. El papa Lleó XIII, que li va concedir una audiència, es va deixar enregistrar unes imatges, envoltat pels seus col·laboradors. Tres minuts de rodatge que constitueixen en l'actualitat una de les joies més valuoses de la filmoteca vaticana. L'ancià Pontífex va comentar profèticament: «Si el cinema resulta ser alguna cosa útil i profitosa, el beneïm.»

I així ha estat, perquè el setè art ha plasmat en imatges, al llarg dels seus més de cent anys de vida, una fructífera pedagogia en valors com la solidaritat, la justícia, la bondat, l'amistat, la pau o la tolerància. *Metròpoli* (1926),... *The Crowd* (1928), *Fúria* (1936), *Las uvas de la ira* (1940), *Lladre de bicicletes* (1948), *La strada* (1954), *L'home del braç d'or* (1955), *Dies de vi i roses* (1962), *El nen salvatge* (1969), *Johnny va agafar el fusell*

(1971), *El espíritu de la colmena* (1973), *L'home elefant* (1980), *Pelle, el conqueridor* (1987), *Tomàquets verds fregits* (1991), *Secrets i mentides* (1995), *Martín (Hache)* (1997) i *Terra de ningú* (2001) són només alguns —i extraordinaris— títols escollits a l'atzar. Però n'hi ha molts més...

ELEGIES DEL DESTÍ

L'única incursió de l'actor Charles Laughton en el terreny de la direcció va donar com a fruit *La nit del caçador* (1955), un pel·lícula inclassificable on l'espectador assisteix, embadalit, a la lluita eterna entre el bé i el mal. Basada en una novel·la de Davis Grubb, el guionista James Agee va introduir tota una sèrie de símbols i al·lusions que, inserides en una atmosfera onírica, evocuen el món dels terrors infantils.

Harry Powell (Robert Mitchum), un predicador embogit que porta tatuades les paraules *love* (amor) i *hate* (odi) en cadascuna de les seves mans, utilitza l'astúcia per seduir vídues amb les quals es casa, i les assassina tot just després d'haver aconseguit els seus diners. Dos nens, fills de la

«La nit del caçador.»

seva última víctima (Shelley Winters), descobreixen la veritat. El nens, esferèits pel pervers «llop ferotge», que vol posseir cost el que costi els diners que el seu pare els va deixar abans de morir, emprenen una desesperada fugida nocturna. Perseguits per Powell, trobaran refugi a casa d'una dona gran anomenada Rachel Cooper (Lillian Gish).

Vides rebels (1960), escrita per Arthur Miller i dirigida per John Huston, explica l'encontre d'uns individus desarrelats, turmentats i sense futur, però que són capaços d'oferir-se mútuament afecte i

comprensió... La sempre sòlida direcció d'actors exercida per Huston fa aquí veritables meravelles mitjançant un conjunt de personatges inoblidables. Clark Gable, Marilyn Monroe, Montgomery Clift, Eli Wallach i Thelma Ritter van estar immillorables.

En aquesta pel·lícula de sensibilitat estremidora es fonen realitat i ficció. Es pot albirar com la vida passa a través dels fotogrames. Tant pel que fa a Montgomery Clift com a Marilyn Monroe ja havien iniciat el seu tràgic procés d'autodes-

Al·legoria sobre la vida i la mort

El cavaller Antonius Blok (interpretat magistralment per Max Von Sydow), un home angoixat per la idea de la inexistència de Déu, i el seu escuder (Gunnar Björnstrand), cínic i realista, tornen al seu país després de combatre a les croades. El panorama que troben és desolador, ja que una epidèmia de pesta s'ha apoderat de tot Suècia.

En el seu itinerari, tots dos viuran algunes experiències que els permetran conèixer una humil família de titellaires que encara conserva la joia de viure, presenciar com unes bruixes són cremades a la foguera, observar una processó de flagel·lants... fins a ensopegar amb un sinistre i sarcàstic personatge: la mort. El cavaller proposa a la mort (encarnada per l'actor Bengt Ekerot) jugar una partida d'escacs, durant la qual Blok li mostrarà el costat bo de les persones en un esforç estèril per frenar la tasca del seu letal contrincant.

Aquest és, a grans trets, l'argument d'*El setè segell*, una pel·lícula excel·lent dirigida el 1956 per Ingmar Bergman. Expert il·lustrador de l'ànima humana i artífex d'universos emocionalment torturats (*Maduixes silvestres*, *El manantial de la doncella* o *Crits i murmuris*) el realitzador suec va aconseguir en aquesta ocasió una magnífica al·legoria sobre la vida i la mort, amb inequívokes

«El setè segell.»

connotacions religioses i filosòfiques, ambientada en l'edat mitjana. En aquesta reflexió metafísica els protagonistes principals de la trama intentaran cercar respostes als seus nombrosos i a vegades obsessius interrogants. «Què ens espera en la mort?», es pregunta l'escuder, i ell mateix s'hi pronuncia amb una altra qüestió: «Déu, el diable, el no-res?»

A través de la magnífica fotografia en blanc i negre de Gunnar Fischer, Bergman aconsegueix crear unes imatges de gran força visual, caracteritzades per una atmosfera densa i inquietant. Exemples paradigmàtics són la mítica escena de la partida d'escacs o de la «confessió» entre Blok i la mort a través de les reixes. L'espectador, fascinat davant de la visió apocalíptica del món proposada pel realitzador, té

la sensació de submergir-se de mica en mica en un crepuscle de tardana alba. Plans llargs, ritme pausat i sòbria posada en escena són altres factors decisius perquè *El setè segell* —que pren el nom de les Sagrades Escriures: «Quan l'Anyell va obrir el setè segell, es va fer silenci al cel; va durar una mitja hora...» (Ap 8,1)— hagi esdevingut una obra mestra de la història del cinema.

«Cadena perpétua.»

truació tenint com a aliats les drogues i l'alcohol. «Monty i Marilyn eren bessons psíquics. Es trobaven en la mateixa freqüència d'ona. Reconeixien el desastre en el rostre de l'altre i se'n reien», va manifestar Frank E. Taylor, productor del film.

LLIÇONS DE VIDA

Dersu Uzala (1975), d'Akira Kurosawa, s'erigeix com una lliçó de reconciliació de l'home amb la natura, alhora que amb la seva condició humana. Entre el capità Arseniev (Yuri Solomin), cap d'un destacament rus a la regió d'Ossuri, a Mongòlia, i Dersu Uzala (Maksim Munzuk), un caçador solitari que viu en contacte amb la natura, neix una estreta amistat. El caçador li farà de guia i, a través dels seus ulls, el militar aprendrà el valor d'una existència senzilla i en comunió amb l'ambient que els envolta. Es tracta d'un cant a l'ecologia, posat en imatges de bellesa exquisida i d'un alè poètic intens.

Una sàvia reflexió sobre la supervivència de l'ésser humà en un ambient hostil i una emotiva exaltació de l'amistat impregnen tot el metratge de *Cadena perpétua*. Aquest film, realitzat per Frank Darabont el 1994, descriu la relació d'amistat que s'estableix durant vint anys entre dos homes condemnats a mort: Andy Dufresne (Tim Robbins), un banquer acusat d'un doble assassinat que no va cometre, i Red (Morgan Freeman), un reclus especialista a aconseguir coses de l'exterior i fer-hi comerç. La seva amistat prosperarà per sobre de la brutalitat d'alguns presos, la violència dels guardians i l'astúcia de l'alcaid, que farà servir els coneixements d'economia d'Andy per evadir els seus impostos.

«Recorda, Red, que l'esperança és una cosa bona, potser la millor de totes. I les coses bones no moren mai», li explica Andy al seu company en una carta, cap al final de la pel·lícula. El guió, signat pel mateix director i basat en un relat de Stephen King, és esplèndid. Els personatges traspuen credibilitat per tots els porus de la pell. Especialment colpidora és la interpretació de l'actor James Whitmore en el paper de Brooks, l'ancià —encarregat de repartir els llibres entre els reclusos— que ha passat la major part de la seva vida a la presó i que, un cop fora, com

peix fora de l'aigua, no sap viure en llibertat.

ESFORÇ I TENACITAT

El cinema ha plasmat molt sovint que els somnis poden esdevenir realitat. Que li ho preguntin, sinó, al protagonista de *Billy Elliot* (2000), film rodat sota la batuta de Stephen Daldry. En un poble miner del nord d'Anglaterra, on tenen lloc les revoltes sindicals i els conflictes amb la policia i els esquiroles, un nen d'onze anys, Billy (interpretat per Jamie Bell, tot un descobriment), decideix canviar els guants de boxa per les sabatilles de ballet. Engrescat per una professora fracassada (Julie Walters) i enfrontat a la seva família, es veurà obligat a demostrar que la seva passió per la dansa és alguna cosa més que una simple afició. El fet de ser ballarí és la seva passió i el seu destí. En una societat masculista, el noi trencarà motllos. El qui comença sent una mena d'aneguet lleig acabarà «nedant» al llac dels cignes.

Si *Billy Elliot* és una oda a l'afany de superació en què es porta a terme una inspirada utilització dels esquemes del cinema musical, en *Ni uno menos*, llargmetratge realitzat per Zhang Yimou el 1999, aflora per sobre de tot el sentiment de responsabilitat de la jove protagonista. Yimou articula un melodrama de denúncia social en què batega autenticitat en cada mirada, en cada gest. Retrata amb realisme el tema de la pobresa de la Xina rural i la problemàtica que això implica en l'educació.

El professor d'una escola primària, al

«Billy Elliot.»

Brillant faula sobre la intolerància

Al llarg de la seva trajectòria professional, el cineasta Tim Burton ha plasmat amb talent —i amb la seva màgia característica— el vincle existent entre allò que és autèntic i allò que és fictici. Com a director, és autor de joies com *Ed Wood* (1994) o *Sleepy hollow* (1999) i dins de la seva tasca com a productor destaquen *Pesadilla antes de Navidad* (1993) i *James y el melocotón gigante* (1996). No obstant això, el seu millor film fins a la data és *Edward, l'home-tisora* (1990).

Rere la seva aparença de conte de fades, aquesta personalíssima relectura de la història del doctor Frankenstein i la seva criatura és una brillant i commovedora faula sobre la intolerància, en què el «monstre», tímid, innocent i d'esperit noble, no aconsegueix integrar-se en un entorn ple de cinisme i d'hipocresia. Des del punt de vista narratiu i visual, la pel·lícula és un portent de rigor i originalitat, però la grandesa d'aquest treball cinematogràfic no es basa tant en la seva exemplar construcció plàstica, com en les emocions que irradien les seves poètiques imatges. Una emoció que s'engaugeix amb la bonica banda sonora de Danny Elfman.

Edward (impecable actuació de Johny Depp) representa el punt àlgid del geni creatiu d'un científic (Vincent Price), que mor abans d'acabar la seva obra. El resultat és, un ésser estrany, gairebé humà, amb ganyets en lloc de mans. Aïllat en una mansió sinistra, és descobert per una venedora de cosmètics (Diane West) que l'acollirà a casa seva. Edward, que esdevé tota una atracció per al veïnatge, s'enamorarà de la filla adolescent (Winona Ryder) de la seva protectora. Una sèrie d'equívocs complicaran la seva plàcida existència.

«Edward, l'home-tisora.»

Amb un domini absolut del llenguatge de la càmera i un ús intel·ligent del *flashback*, Tim Burton aconsegueix que el públic se senti particip del drama que viu Edward —incomprensió social, frustració amorosa i sentiment recriminatori, escindit entre l'amor i la ràbia, vers el seu inventor, que el va deixar imperfecte— a partir d'una mirada neta, sobria, sense adoctrinaments ni moralitats. Inoblidables són les seqüències en què Edward contempla, angoixat, com les seves carícies fan sagnar les persones que estima, però que també és capaç de provocar, amb les mateixes mans de ferro, nevades carregades d'un lirisme encisador. Crueltat, tendresa i humor es donen la mà a *Edward, l'home-tisora*, sublim paràbola filmica sobre la soledat i el rebuig a la «diferència».

qual una adolescent de tretze anys (Wei Minzhi) substitueix com a mestra suplent per un mes, deixa tan sols dues coses a la seva successora: vint-i-sis barretes de guix i un encàrrec. Durant la seva absència no ha d'abandonar el col·legi cap alumne.

Per això, quan Zhang Huike, un nen de deu anys, deixa d'anar a classe per buscar feina a la ciutat i poder pagar així els deutes familiars, la noia marxa darrere seu sortejant mil dificultats.

L'explotació laboral infantil és un tema que també surt a la palestra a *El silencio* (1998), de Mohsen Makhmalbaf, una pel·lícula iraniana de tan sols setanta-sis minuts de durada que és vertebrada com una bonica melodia, on es conversa molt sobre la vida i la felicitat. «Aprofitem l'instant, no tenim gaire temps per viure» és una estrofa pronunciada en una de les seqüències inicials del film que correspon a un poema d'Omar Jayyam, el més important poeta persa. Jorshid (Tahmineh Normatova), un nen cec de deu anys que viu amb la seva mare en un poble humil, treballa com a afinador en un taller d'instruments de corda. Sent un impuls que no pot frenar vers els sons en general i la música en particular. Sentir atentament el zum-zum d'una abella o les gotes de pluja quan cauen a terra són experiències sensibles que captiven profundament Jorshid. (M.A.C.)

Ignasi Salvat i Ferrer, s.j., fundador del Cineclub Borja de Sant Cugat del Vallès

—Vostè és un gran apassionat del cinema. Com i quan li va néixer aquesta afició?

—De petit sempre m'havia agradat molt el cinema. Quan vaig començar, als anys seixanta, els estudis de Teologia a Sant Cugat del Vallès, vaig entrar a formar part de l'equip de treball que organitzava el cinefòrum. Després me'n van fer responsable i això va suposar un contacte directe amb experts en cinema, distribuïdors, revistes especialitzades... A Roma, on vaig fer el doctorat per preparar-me com a professor de Moral i entenent que el cinema és una realitat significativa de la vida ètica, vaig matricular-me a uns cursos sobre Lectura i Crítica del Film, sota la direcció del jesuïta Nazareno Taddei, un home notable. De retorn a Catalunya, amb altres companys vam fundar el Cineclub Borja de Sant Cugat del Vallès. Va ser una experiència reeixida. Amb la irrupció del vídeo, el cineclub, tot i que no va desaparèixer, va minvar el funcionament. Ara que, després d'uns quants anys, he tornat a Sant Cugat, hem reintroduït les sessions de cinefòrum a base, precisament, del vídeo, que havia estat el nostre competidor. Paradoxes de la vida.

—El cinema pot arribar a ser un bon transmissor de valors espirituals, ètics i socioculturals?

—El cinema és una possibilitat magnífica de transmetre valors. Per això, la meua lliçó inaugural de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya portava com a títol *Els mitjans de comunicació social. Un repte humanitzador*, perquè aquests instruments, com tots els instruments que ha creat la intel·ligència humana al servei de la cultura i la societat, es poden fer servir en un sentit o en un altre. Per tant, aquí hi ha el repte: que aquests mitjans siguin positius, humanitzadors i, evidentment, evangelitzadors. Aquesta és la clau. Com que la producció cinematogràfica de valors positius i constructius, així com de crítica d'antivalors, és minoritària —la majoritària és la que busca per damunt de tot l'entreteni-

El P. Ignasi Salvat i Ferrer, diplomàtic en Lectura i Crítica del Film a Roma, és professor de Teologia Moral a la Facultat de Teologia de Catalunya i president de la Fundació Lluís Espinal-Cristianisme i Justícia. Va ser l'encarregat d'impartir la lliçó inaugural del curs acadèmic 2001-2002 de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya. El P. Ignasi va parlar sobre el repte humanitzador dels mitjans de comunicació social.

P. Ignasi Salvat.

«El cinema és una gran possibilitat de transmetre valors»

ens ha passat als que hem intentat fer cinema des d'un punt de vista de valors explícitament cristians —no em refereixo a vides de sants i similars, sinó a valors familiars, socials i culturals— ha estat que moltes vegades no hem sabut presentar-ho de manera atractiva als espectadors. Malauradament han estat ben poques les persones que s'han assabentat que allò estava ben fet, que era artístic, cinematogràfic.

—En la lliçó inaugural que abans ha esmentat, vostè agraïa «tot el que el cinema m'ha aportat per conèixer la persona humana i el seu món». Expliqui'ns aquestes paraules.

—Jo penso que l'avantatge de fer un cinefòrum és que es projecten grans pel·lícules i, conseqüentment, es té l'oportunitat de conèixer grans directors, grans guionistes i grans actors. Quan un es posa en contacte amb aquestes personalitats tan rellevants, et transmeten la seva visió de la vida, de la persona, de la societat, de la solidaritat, de la justícia o la injustícia, de la interculturalitat, de l'obertura als altres, de la crítica de la violència, de l'afany per la pau, etc. El 90% dels films que he vist han estat grans obres de la història del setè art. Les pel·lícules m'han ajudat moltíssim a comprendre més bé l'ésser humà, els seus anhels i problemes.

—Quines pel·lícules destacaria com

fluir en el realisme espanyol. Presenten la vida quotidiana després de la guerra i la lluita de la gent per sobreviure enmig de les dificultats.

—Deixant de banda el cinema italià, quins altres films voldria remarcar?

—Pel que fa a pel·lícules clàssiques, podríem citar *Intolerància* (1916), de David Wark Griffith; *La quimera de l'or* (1925), de Charles Chaplin; *Ordet* (1954), de Carl Theodor Dreyer; *Viridiana* (1961), de Luis Buñuel, etc. També el western ha de ser objecte de reflexió perquè ens mostra el rerefons d'unes realitats senzilles, humanes, d'amor, de parella... Quant a llargmetratges recents, per exemple, *Ha-ble con ella* (2001), de Pedro Almodóvar. És un film que transmet tendresa, no revelada amb paraules concretes, sinó d'una manera subliminal, mitjançant la posada en escena. Veure una pel·lícula com aquesta humanitza les persones.

—Què en pensa de la utilització del cinema com a recurs educatiu a les escoles?

—Es tracta d'una iniciativa extraordinària. Anna Solà, que va ser una de les fundadores del Cineclub Borja, treballa actualment en Drac Màgic, una cooperativa que intenta promocionar la utilització dels mitjans audiovisuals en l'ensenyament. Des de les escoles cal aconseguir dues coses: d'una banda, educar en valors i, de l'altra, ensenyar a veure cinema, que és la finalitat de qualsevol cinefòrum. Aquest segon punt és cabdal: Si saps veure cinema, sabràs interpretar; i si saps interpretar, sabràs criticar; i si saps criticar, sabràs enriquir-te amb els valors —i alhora rebutjar els contravalors— que et proposa una pel·lícula.

—Es pot «redescobrir» el món a través d'una pantalla?

—Crec que es poden redescobrir un munt de realitats, valors, sentiments i actituds, però també és veritat que, segons quin tipus de film es vegi, això està massa idealitzat, com la «típica» pel·lícula americana. Ara bé, amb pel·lícules d'autors com Jean Renoir o Jean-Luc Godard, caracteritzades pel seu realisme, aleshores sí que l'espectador «viu» la vida. També vull dir que, tot i la meua estima pel cinema, això no treu que en reconegui limitacions i deficiències. Penso, però, que hem de ser positius. En aquest sentit, el cinema ens porta a conèixer països en vies de desenvolupament, com ara l'Índia, la Xina o els d'Amèrica Llatina. Una bona manera perquè des del món del Nord ens sensibilitzem amb el món del Sud. És un valor que porta cap a aquesta nova globalització positiva: construir un altre món més solidari, i potser el cinema és un dels camins que ens pot ajudar a fer-ho possible.

Reportatge:
Miquel Àngel Codina

«Les pel·lícules m'han ajudat moltíssim a comprendre més bé l'ésser humà, els seus anhels i problemes»

ment—, resulta que prenem el cinema tan sols com un instrument indiferent o negatiu. I ens oblidem de tot el que té de positiu, que sortosament és molt.

—Quines qualitats ha de tenir una pel·lícula per aconseguir-ho?

—Els valors es transmeten essencialment a través del guió, que és l'instrument sobre el qual el director basteix l'acció del film. Aquesta és una qüestió fonamental, però el que també és força important és transmetre això cinematogràficament, és a dir, de manera artística. Si alguna cosa

a significatives pel seu contingut en valors?

—Quan nosaltres fèiem els cursos d'estiu a Roma, una de les pel·lícules que va esdevenir elemental per al nostre ensenyament va ser *La strada* (1954), dirigida per Federico Fellini i interpretada per Giulietta Masina i Anthony Quinn. Explica la història d'una dona que és capaç de transformar el cor d'un home dur. És, per tant, un film que expressa uns valors determinats. Per la seva banda, *L'evangelí segons sant Mateu* (1964), de Pier Paolo Pasolini, ofereix una lectura interessant, des de la perspectiva d'un agnòstic —o d'un ateu, tal com es declarava Pasolini—, de la figura de Jesús i dels moments culminants de la seva vida. Cal fer esment també de les pel·lícules neorealistes italianes —*Lladre de bicicletes* (1948), de Vittorio de Sica o *La terra trema* (1948), de Luchino Visconti— que posteriorment tant van in-

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781 - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: persones@teleline.es

AVÍS IMPORTANT

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

- Sempre estan en els nostres programes.
- Tant bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
- Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
- No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

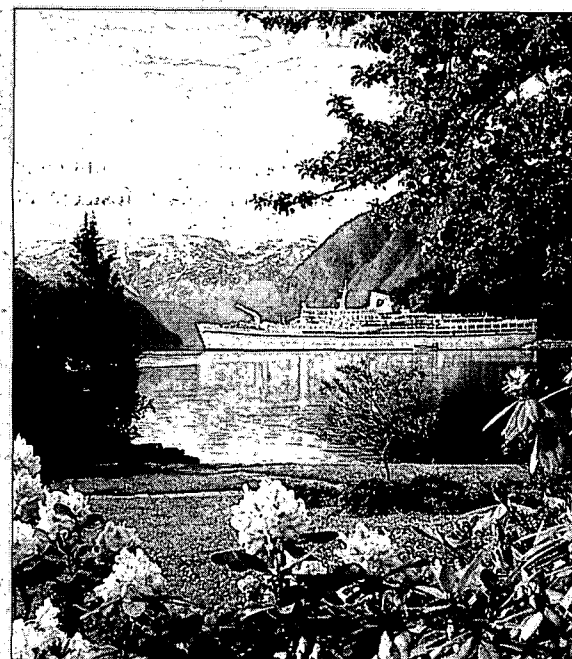
De l'1 al 15 de juliol

VIATGE ALS PAÏSOS ESCANDINAVS

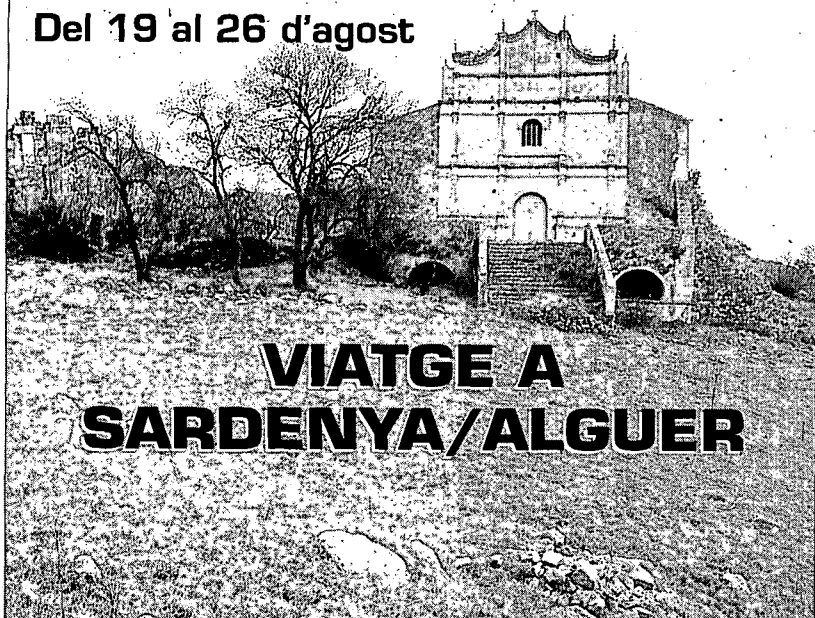
- Noruega
- Cap Nord
- Lapònia
- Finlàndia
- Suècia

Impactes escandinaus:
capitals / fiords /
sol de mitjanit /
la meravellosa
naturalesa àrtica
amb la cultura
lapona.

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

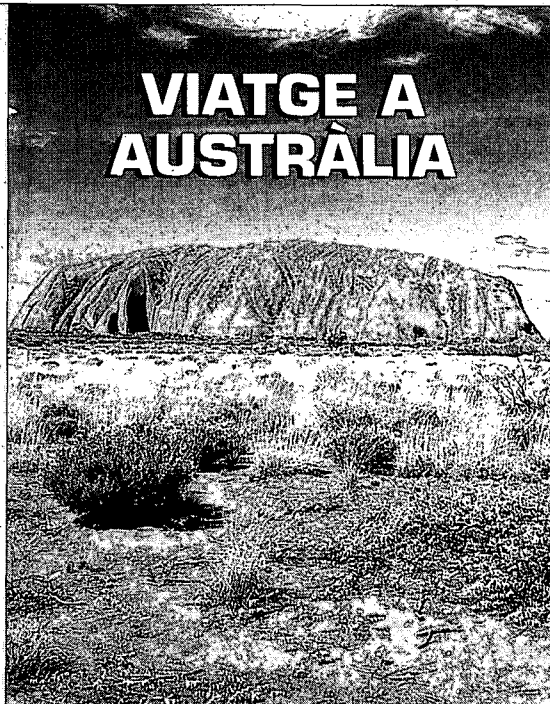
Del 19 al 26 d'agost

VIATGE A SARDENYA/ALGUER

Antigues terres indòmites enmig de la mar blava.

VIATGE A AUSTRÀLIA

Del 18 de
novembre
al 4 de
desembre

Les comunitats
humanes de
l'altre extrem del
planeta: els
nostres
antípodes i el
seu medi

Terra Santa

església en el món

El Vaticà es mobilitza per aturar la violència

■ Els cristians de Terra Santa fan una marxa per la pau

JERUSALEM.— Joan Pau II i el cos diplomàtic del Vaticà segueixen molt atentament els violents episodis que tenen lloc a Terra Santa, per tal d'intervenir eficaçment a favor de la pau. Segons el portaveu vaticà, Joaquín Navarro-Valls, «el Sant Pare segueix contínuament el desenvolupament de la tràgica situació a l'Orient Mitjà».

El 3 d'abril el Vaticà convocava per separat els ambaixadors, davant de la Santa Seu, dels Estats Units, James Nicholson, i d'Israel, Yosef Neville Lamdan, per analitzar la situació a Betlem. El representant de la Lliga Àrab davant del Vaticà també va ser convocat a causa de «la necessitat de posar fi als actes indiscriminats de terrorisme».

Durant aquestes trobades, la Secretaria d'Estat del Vaticà va ratificar la posició «expressada clarament pel Sant Pare» sobre la crisi a l'Orient Mitjà: condemna inequívoca del terrorisme, independentment d'on provingui; condemna de les condicions d'injustícia i d'humiliació imposades al poble palestí, així com les repressions, que no condueixen més que a augmentar el sentiment de frustració i d'odi; respecte de la resolució de les Nacions Unides per totes les parts; proporcionalitat en l'ús legítim dels mitjans de defensa, i protecció dels Llocs Sants, molt significatius per a les tres religions monoteïstes i patrimoni de la humanitat.

Així mateix, el Vaticà manté contac-

te estret amb el patriarcat llatí de Jerusalem i amb les comunitats religioses de Betlem, «i els transmet tota la solidaritat del Sant Pare en aquest moment dolorós». Una solidaritat que el Papa va voler que fos de tota l'Església, ja que va convocar tots els catòlics del món a dedicar el 7 d'abril a la pregària per la pau a l'Orient Mitjà.

Per la seva banda, les confessions cristianes a Terra Santa organitzaven una marxa pacífica a Jerusalem en què es protestava contra la invasió de l'exèrcit israelià de les principals ciutats de Cisjordània. En un comunicat fet públic poc abans de la manifestació, els patriarques i líders de les confessions cristianes lamentaven el sofriment imposat a tanta gent, la destrucció de les cases i establiments. Els organitzadors de la marxa, entre els quals es trobava el patriarca llatí de Jerusalem, Mons. Michel Sabbah, llençaven una crida als principals líders polítics per aturar la violència. Així, Mons. Sabbah afirmava rotundament que la sang no es pot rentar amb sang. Els líders religiosos també s'oferien per «ser media-

dors entre les dues parts».

Atac als Llocs Sants

El portaveu de la Custòdia de Terra Santa, el franciscà P. David Jaeger, ha demanat a Ràdio Vaticana que Betlem sigui declarada «ciutat oberta», al marge del conflicte, perquè esdevingui un «espai sagrat» i un «signe» de pau. Segons el P. Jaeger, en declaracions a l'agència Fides, «la falta total de respecte pels símbols sants és un signe evident de l'abisme en què s'ha precipitat el conflicte, amb la desaparició de tot límit a les expressions més brutals de l'odi recíproc. (...) Cal que una força internacional reemplaci les forces israelianes als territoris ocupats i assumeixi dues responsabilitats: la de defensar contra el terrorisme i salvaguardar i controlar la seguretat global, mentre es tracta d'arribar a un tractat de pau».

Mons. Sabbah va ser un dels organitzadors de la marxa per la pau.

La violència desencadenada davant dels atacs dels tancs d'Ariel Sharon contra Betlem i altres localitats dels territoris palestins ha provocat angoixa per la situació dels religiosos i religioses presents a la zona. Així, la casa generalícia de la congregació salesiana va haver de desmentir la mort del sacerdot Giacomo Amateis. El P. Amateis, de 62 anys, va estar present en l'incident en què sis religioses van resultar ferides de bala a conseqüència de la pressió israeliana sobre Betlem. El sacerdot i les religioses es trobaven a l'església de Santa Maria de Betlem, envaïda pels tancs israelians.

Això no obstant, un dels moments més tensos es produïa quan uns 200 palestins van ocupar la basílica de la Nativitat a Betlem, mentre a l'exterior carros blindats israelians prenen posicions. El P. Ibrahim Faltas, un dels sacerdots catòlics que administra el temple, assenyalava que «el món ha de trobar una solució pacífica a aquesta complicada situació, que ja és tràgica». En aquest sentit, el P. Jaeger demanava als periodistes italians que restessin juntament amb els franciscans a la basílica de la Nativitat i que no abandonessin Palestina perquè representaven «una mínima garantia de seguretat o almenys d'alertar l'opinió pública en cas que la situació es precipiti». No obstant, els informadors italians van ser evacuats de la zona. Al tancament d'aquesta edició, l'agència Fides informava del testimoni de persones que es trobaven dins del santuari de la Nativitat, que confirmaven que les forces israelianes havien disparat a la porta posterior del santuari i hi havien deixat una obertura. Les mateixes fonts assenyalaven que els soldats no havien entrat al lloc sagrat. Com a conseqüència dels trets, alguns dels palestins armats, que es trobaven dins de l'església, envaïen la zona del convent dels franciscans. (C.C.)

«Tot i que s'ha celebrat la Pasqua, el calvari continua»

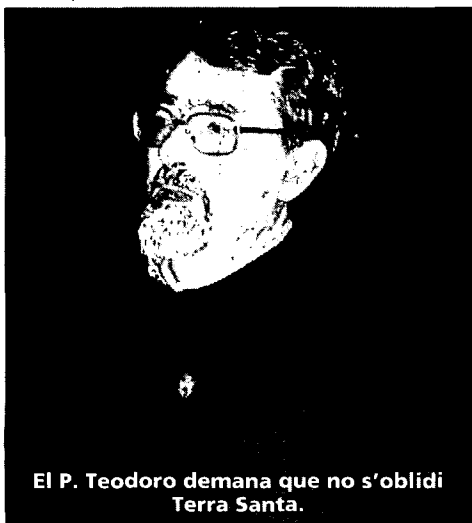
El P. Teodoro López coneix bé Terra Santa. Ha passat quatre anys a Jerusalem i des d'en fa 22 és al capdavant, a Madrid, del Centre Terra Santa, dependent de Jerusalem. El P. Teodoro està en contacte permanent amb la Custòdia de Terra Santa i viu amb molta tristesa, però també amb esperança, els esdeveniments que ens arriben des del país de Jesús.

—Què estan fent els franciscans davant d'aquest panorama?

—Bé, els franciscans tot l'any han intentat sostenir la comunitat cristiana. Hi ha moltíssima gent que s'ha quedat a l'atur perquè vivia gràcies al turisme. Ara tot s'ha fos estrepitosament. Fa un any i mig que a Betlem no hi ha ni un sol pelegrí. Els franciscans distribuïm aliments entre la població, quan ens ho permet el toc de queda, però a Betlem també s'està acabant el menjar. No es permet l'entrada de res ni de ningú a Betlem. Cap habitant de Betlem ha pogut anar a Jerusalem per participar en les celebracions de Setmana Santa. Tot i que a Terra Santa s'ha celebrat litúrgicament la Pasqua, el calvari continua. S'ha viscut una Pasqua molt trista.

—Quines iniciatives de pau es duen a terme?

—Els cristians s'han unit per la pau. Tots els cristians de

El P. Teodoro demana que no s'oblidi Terra Santa.

les diferents confessions que hi ha a Terra Santa es van unir en una marxa fins a la casa de Sharon. Però ningú no els va rebre i es van veure bloquejats en arribar a Betlem. No hi van poder entrar. Xocava molt l'actitud dels manifestants, que entonaven cants de pau, amb l'entorn de violència. Però les actituds de violència no condueixen enlloc.

—És possible parlar de pau conjuntament amb musulmans i jueus?

—Són uns moments molt tensos i tots estan molt recelosos els uns dels altres. És difícil la trobada entre representants de les tres religions i que s'uneixin per fer pressió sobre les autoritats. Com convocar en aquests

moments un muftí amb un rabí o amb un bisbe?

—Com mantenir viva l'esperança?

—A Betlem es viu un drama tremend. Hi ha un sentiment molt gran de tristesa i dolor, però cal tenir esperança cristiana. És aquesta esperança que no defrauda, tot i que la realitat sembli un túnel sense sortida. A Betlem els cristians són molt fervorosos. Cal intentar recuperar l'optimisme perquè sabem que Crist no ha mort inútilment.

—Què podem fer per Terra Santa?

—No oblidar-la. No ens podem oblidar dels nostres germans de Terra Santa. Els podem ajudar amb la nostra pregària i amb la nostra aportació econòmica. (R.M.J.)

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.

Dirigida per Psicòloga col·legiada.

Garantia JAC Generalitat de Catalunya.

Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)

08007 Barcelona

Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148

<http://www.agenciamatrimonial.com>

Repàs a les activitats de Joan Pau II

al març

El dolor del Papa per la tragèdia a Terra Santa

ROMA.— En aquest mes de març, les activitats del Papa s'han vist marcades per una Setmana Santa de dolor, dolor físic i sobretot tristesa al cor per la situació bèl·lica de Terra Santa. El Papa ha hagut de renunciar a oficiar algunes de les celebracions del Triduum Pasqual, amb l'excepció de la Vetlla Pasqual i el dia de Pasqua, en què va impartir la seva tradicional benedicció *Urbi et orbi* i va felicitar la Pasqua en 62 llengües. Malgrat el seu delicat estat físic, va batejar nou catecúmens i va confessar nou persones.

El Papa ha viscut el seu propi calvari durant aquesta Setmana Santa. El seu estat físic, agreujat per molèsties al genoll que li impossibiliten la mobilitat, les notícies sobre Terra Santa i els escàndols sexuals comesos per alguns sacerdots han entenebrit la celebració de la Pasqua de Joan Pau II. El Papa ha estat a totes les celebracions presidint-les però no oficiant-les. Ja el primer dia de la Setmana Santa, el diumenge de Rams, va haver de renunciar a celebrar l'eucaristia.

La necessitat de pregar contínuament per la pau a Terra Santa ha estat una línia constant durant aquests dies per part de Joan Pau II. Malgrat tantes ombres, cal creure en la joia de la resurrecció, ha anat

repetint amb la veu cansada i fluixa. El dilluns de Pasqua va recordar que les dones van ser les primeres a constatar la resurrecció de Jesús i va insistir en la necessitat que cadascú, homes i dones, dugui al món la bona notícia. Va dir que voldria que la pau arribés a tots els cors humans i va pregar especialment pels habitants de Betlem, tot i reconèixer que les notícies tristes i preocupants que arriben de Terra Santa van torbar l'atmosfera del dia de Pasqua, que hauria de ser una festa de pau, joia i vida.

El Dijous Sant, el Pontífex no es va veure capaç de complir el ritu de rentar els peus a dotze sacerdots. És la primera vegada des del seu pontificat que renuncia a

Joan Pau II, durant la missa de diumenge de Rams.

aquest acte tant significatiu. El dia abans havia pujat deu esglaons a l'aula Nervi per a l'audiència general, i segurament aquest gest va agreujar el mal a l'articulació del genoll, un dolor que no li permetia ajupir-se ni moure's massa. Per facilitar la mobilitat del Papa, i com a excepció, el Sant Sopar es va celebrar a la basílica de Sant Pere del Vaticà i no a Sant Joan del Laterà com és costum. El Papa, justament el Dijous Sant, jornada en què es va instituir l'Eucaristia i dia en què es recorda especialment el sacerdoti, va pregar pels sacerdots que no han estat a l'alçada de la seva consagració. També aquest dia es va fer pública la substitució de l'arquebisbe de Poznań (Polònia) Juliusz Paetz, acusat d'abusos sexuals. El seu successor és Stanislaw Gadecki, biblista.

Els metges han anat aconsellant al Papa que reposi, però tot i el malestar físic i el dolor persistent de natura artròsica al genoll dret, ha volgut ser present en cadascun dels actes de la Setmana Santa a Roma. Debilitat pel mal al genoll però enfortit per la voluntat de fer-se present, el Papa va voler prendre la creu en el Via Crucis al Colosseu, tot i que no va caminar. Joan Pau II va improvisar en el discurs final del ritu de Divendres Sant i va meditar en llatí sobre el significat de la mort i la resurrecció.

El Vaticà desmenteix els rumors sobre dimissió

La Santa Seu considera «fantasioses» les conjectures que circulen en alguns ambients vaticans segons les quals un grup de cardenals hauria aconsellat al Papa que dimitís. El Papa, malgrat el persistent dolor al genoll dret, ha presidit les celebracions de Setmana Santa. És sobradament conegut el sentit alt de missió que el Papa atribueix al seu rol i missió pastoral, així com la seva decisió de continuar aquesta missió fins que sigui la seva hora. El diari italià *Il Tempo* ha afirmat aquesta setmana que alguns cardenals, de l'ala més conservadora de la cúria, haurien suggerit a Joan Pau II que abdiqués del seu càrrec. Aquest diari, a més, explica que un grup de bisbes hauria demanat al Papa la possibilitat que dimitís, proposta que ja no va ser tinguda en compte durant el darrer Sínode de Bisbes Europeus, celebrat a Roma l'any passat. La Santa Seu ha desmentit tots aquests rumors i ha recordat que els cardenals tenen tot el dret de decidir; reunits en conclave, qui serà el nou Papa, però no tenen cap dret de demanar a l'actual que dimiteixi. Joan Pau II, en un dels seus missatges en l'Angelus, va demanar perdó per la seva fragilitat i va demanar als fidels que preguin per tal que pugui dur a terme la seva missió. (M.D.B.)

En l'esplèndida jornada del diumenge de Pasqua, Joan Pau II va ser contundent en la seva crida: «Comunitats cristianes de tots els continents, us demano amb emoció i esperança que doneu testimoni que Jesús ha ressuscitat veritablement, i que treballu perquè la seva pau freni la dramàtica espiral de violència i mort que ensangana Terra Santa.» El Papa va pronunciar una forta denúncia dient que «la guerra no resol res, només du més patiment i mort», a més de denunciar que «ningú no pot romandre en silenci o inert, cap responsable polític o religiós».

Miriam Díez Bosch

Tibidabo us informa:

1 Noces d'Argent Matrimonials

Dia 13 d'abril. Trobada de Matrimonis que celebraran les Noces d'Argent en el Temple del Tibidabo.

2 Adoració Perpètua

Us inviten a participar una hora al mes a l'Adoració Perpètua del Tibidabo.
Adoració Diurna. Des de les 8 del matí a les 23 hores.
Adoració Nocturna. Des de les 23 hores fins a les 6 del matí.

3 Viatges i Peregrinacions

Egipte Bíblic. 10 al 20 de maig.
Torí, Mornese, Florència, Pàdua, Venècia. 21 al 30 de setembre.
Lourdes, Sant Sebastià. 8 al 10 de novembre.

4 Il·luminació del Temple del Tibidabo

Vols que el Temple del Tibidabo estigui cada dia il·luminat? Subscriu-te. Una hora de llum val 12 euros. Amb la col·laboració de tots el Temple del Tibidabo podrà brillar totes les nits.

5 Revista Tibidabo

La Revista Tibidabo que es publica bimestralment s'envia a tots els Adoradors i Amics de l'Obra del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo. Si us interessa llegir-la, envieu-nos la vostra adreça.

Truqueu-nos al telèfon 934 175 686

Les paraules de Joan Pau II

- «En molts ambients d'antiga tradició cristiana, es perd malauradament el genuí sentit religiós. Per això, s'ha convertit en una cosa urgent per als cristians renovar la consciència de la pròpia identitat» (Angelus, 3 de març).
- «Jesucrist ha de ser proclamat al món i l'Església ha d'entrar en el gran fòrum dels mitjans de comunicació amb valentia i confiança» (assemblea plenària del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials).
- «Manifesto la meua proximitat espiritual a les dones en dificultat, i espero que al seu costat sempre hi hagi persones disposades a ajudar-les, perquè puguin realitzar plenament les seves legítimes aspiracions» (Jornada Internacional de la Dona).
- «Professar la fe en les obres de salvació del passat condueix a la fe en allò que el Senyor és constantment, i per tant, també en el temps present. (...) Així, el present, que semblava sense sortida i sense llum, és il·luminat per la fe en Déu i obert a l'esperança» (audiència general, 13 de març).

Holanda

L'episcopat lamenta la legalització de l'eutanàsia

AMSTERDAM.— Encara que a la pràctica ja s'aplicava al país, Holanda es va convertir l'1 d'abril en el primer país del món en què l'eutanàsia és un acte legal. Segons la nova llei, per aplicar-se l'eutanàsia el pacient ha d'estar en una situació mèdica sense sortida i patir «sufriments insuportables».

Per a la Conferència Episcopal Holandesa, el perill més gran de la nova llei és justament la possible pressió exercida sobre malalts considerats com una càrrega per als seus familiars.

La llei estableix que el metge que tracta el pacient ho ha de consultar amb un altre metge, que farà un diagnòstic independent. Cada eutanàsia practicada haurà de ser informada a una comissió formada per un jurista, un metge i un especialista en qüestions d'ètica, que decidirà si s'han respectat tots els criteris que preveu la llei. Si s'estima que un metge no ha respectat els

criteris, la comissió lliurarà les seves conclusions a la justícia. En aquest cas es pot iniciar un procés judicial contra el metge.

L'Església sosté que l'entrada en vigor d'aquesta llei no posa fi al debat sobre les nocions de «patiment insuportable» i sense perspectives de millora. D'altra banda, es tem que la llei serveixi per justificar encara més fàcilment les pressions que els metges exerceixen per «convèncer» pacients perquè se sotmetin a l'eutanàsia. Aquestes pressions s'han donat des del 1997, quan l'eutanàsia va començar a ser tolerada a Holanda. (ACI)

ITALIA

Balanç sobre l'ecumenisme

ROMA.— El cardenal Walter Kasper, president del Consell Pontifici per a la Unitat dels Cristians, a la revista *Il Regno*, analitza la situació actual de l'ecumenisme: «Per a molts, l'ecumenisme és una cosa òbvia. A mesura que ens apropem els uns als altres, es torna més dolorosa l'experiència de no estar encara en plena comunió entre nosaltres, cosa que crea una certa insatisfacció i frustració.» Per al cardenal, cal considerar que «la nova generació de fidels i sacerdots no ha viscut el Concili

Vaticà II i no comprèn com han canviat les coses». El president del Consell Pontifici llença una sèrie de reptes al camp de l'ecumenisme: promoure la formació ecumènica i la difusió dels resultats ecumènics; aclarir la visió ecumènica i renovar-la, i harmonitzar diàleg i identitat: «Hem de subratllar clarament que un ecumenisme seriós és una cosa totalment diferent de la indiferència confessional i del relativisme que tendeix a trobar-se al voltant d'un màxim comú denominador.» (C.C.)

FRANÇA

Delors demana que l'Església sigui escoltada

LILLE.— Jacques Delors, expresident de la Comissió Europea, en intervenir en un seminari organitzat per la Comissió dels Bisbats de la Comunitat Europea, va afirmar que la nova Europa «no pot confinar la religió a la vida privada. (...) Esperem que l'Església sigui escoltada en el procés de la reforma d'Europa». Delors va reiterar el seu malestar per la supressió de tota referència a les «arrels cristianes d'Europa» en la Carta de Drets Fonamentals de la Unió Europea. Els bisbes de la Unió han constituït un grup de treball encarregat de redactar un document com a contribució de l'Església catòlica a la reflexió sobre la nova Europa. «No demanem privilegis, però tampoc volem ser exclosos del debat sobre el futur del nostre continent», ha explicat Mons. Hippolyte Simon, bisbe de Clermont, que presidirà aquest grup de treball. (Zenit)

VATICÀ

El Papa demana als universitaris que no siguin mediocres

ROMA.— «Resistiu a les temptacions de la mediocritat i del conformisme.» Amb aquesta petició, el Papa va recordar als joves universitaris de la UNIV, una de les associacions formatives de la prelatura de l'Opus Dei, que cal fer de la vida un do i un servei a la humanitat. Joan Pau II, en el seu discurs als milers de joves que es van reunir a Roma per celebrar el seu congrés anual

UNIV, va recórrer a expressions del beat Josepmaria Escrivà i va demanar als joves que posin la pregària per sobre de tot, que siguin persones d'activitat generosa però al mateix temps de profunda contemplació del misteri de Déu. El Papa va sol·licitar als joves que ofereixin l'estudi i el treball en unió amb el sacrifici de la creu: «Feu de l'Eucaristia el cor de la vostra jornada.» (M.D.B.)

CASA D'ESPIRITUALITAT

100 anys d'Història del Monestir del Miracle

1913. Les obres, sota la direcció de l'arquitecte Josep Riera, de Sanahüja, arriben a feliç terme després de dotze anys d'haver-se posat la primera pedra.

1917. Constituït el Miracle en priorat independent, el càrrec prioral recau en el pare Pere Damià Oliva, reelegit en el capítol provincial (1926). Durant el seu llarg govern es fan notables millores a l'interior del santuari i s'aixequen els dos edificis de cel·les de Sant Benet i Nostra Senyora.

1932. Unit novament a Montserrat, és des d'aleshores administrat per un superior nomenat pel pare abat d'aquell monestir.

...continuarà en propers anuncis

L'ASSOCIACIÓ AMIGS DEL MIRACLE, constituïda amb la finalitat de promoure el conreu de l'espiritualitat en els nostres ambients -article 3b) dels seus Estatuts- en aquest any del centenari del Monestir,

US INVITA a passar un cap de setmana de Recés o una setmana d'Exercicis Espirituals a la Casa d'Espiritualitat, en un ambient acollidor de repòs, de silenci, de reflexió i de pregària.

VENIU a participar en qualsevol de les activitats programades per als propers mesos de maig, juny o juliol. Us hi esperem.

MAIG

del 3 al 5

PER A MATRIMONIS. RECÉS, CAP DE SETMANA.
Director: P. Jordi Castanyer, monjo.

del 13 al 19

PER A TOTHOM. EXERCICIS ESPIRITUALS.
Director: Mons. Antoni Deig, bisbe emèrit de Solsona.

del 17 al 19

PER A TOTHOM. RECÉS, CAP DE SETMANA.
Director: Mons. Antoni Deig, bisbe emèrit de Solsona.

JUNY

del 8 al 9

PER A VÍDUES I VIDUS. RECÉS, CAP DE SETMANA.
Director: Mons. Antoni Deig, bisbe emèrit de Solsona.

del 10 al 16

PER A TOTHOM. EXERCICIS ESPIRITUALS.
Director: P. Jordi Castanyer, monjo.

del 14 al 16

PER A TOTHOM. RECÉS, CAP DE SETMANA.
Director: P. Jordi Castanyer, monjo

JULIOL

de l'1 al 6

PER A PREVERES. EXERCICIS ESPIRITUALS.
Director: Mn. Ramon Prat.
(Comencen i acaben al matí)

del 15 al 21

PER A TOTHOM. EXERCICIS ESPIRITUALS.
Director: G. Antoni Pou, monjo.

del 19 al 21

PER A TOTHOM. RECÉS, CAP DE SETMANA.
Director: G. Antoni Pou, monjo.

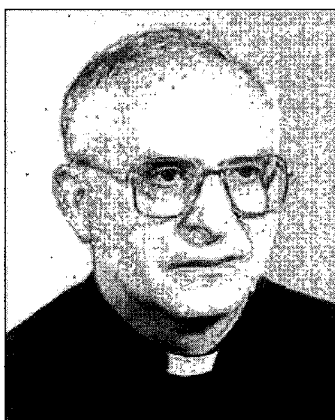
PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES:
CASA D'ESPIRITUALITAT
Tlf: 973 48 00 45
Fax: 973 48 02 43
25287 - EL MIRACLE (El Solsonès)

Espanya

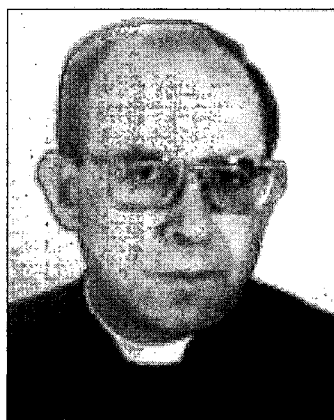
Mons. Francisco Gil, nou arquebisbe de Burgos

■ Succeeix Mons. Santiago Martínez

BURGOS.— El bisbe Francisco Gil Hellín, de 61 anys, secretari del Consell Pontifici per a la Família, ha estat nomenat nou arquebisbe de Burgos en substitució de Mons. Santiago Martínez Acebes. Mons. Martínez Acebes, que pertany a la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans, va complir els 75 anys el 13 de juliol i estava al capdavant de l'arquebisbat de Burgos des del desembre del 1992. Entre 1987 i 1992 havia estat bisbe de Plasència.

Mons. Martínez Acebes.

Mons. Gil Hellín.

Les primeres paraules de Mons. Gil Hellín als seus nous diocesans han estat: «La pau sigui amb vosaltres!» D'aquesta manera, Mons. Gil mostra els seus bons desitjos en aquesta nova etapa de la seva vida: «Aquesta pau, fruit immediat de la Pasqua la desitjo a tots i cadascun: als

propers i als llunyans, a qui acull aquesta designació del nou pastor amb goig i alegria cristiana i a qui el deixa indiferent.» El nou pastor de l'Església de Burgos ha dema-

nat als fidels que preguin per ell: «Us demano que reseu per mi perquè correspongui amb generositat i encert a la missió de pare i pastor i perquè sàpiga guiar l'arxidiòcesi que m'ha estat encomanada amb entranyes d'amor i misericòrdia.»

El nou arquebisbe de Burgos va néixer a Múrcia, el 1940, va ser ordenat sacerdot el 1964 i és doctor en Teologia i llicenciat

en Teologia Moral. Ha estat canonge penitencier a les catedrals d'Albacete (1972 a 1975) i de València (1975 a 1988). Va ser professor a la Facultat de Teologia de Sant Vicenç Ferrer a València entre els anys 1975 i 1997, així com a Roma a l'Institut Joan Pau II per a estudis sobre el matrimoni i la família, i de l'Ateneu Pontifici de la Santa Creu. El 1985 va ser nomenat sotssecretari del Pontifici Consell per a la Família, i el 1996, secretari, essent també consagrat bisbe amb la seu titular de Cizio.

De la seva banda, el fins ara arquebisbe de Burgos, Mons. Santiago Martínez Acebes ha manifestat que continuarà treballant amb normalitat i que sempre tindrà Burgos al cor. Mons. Martínez ha passat gairebé deu anys al capdavant de l'Església de Burgos i entre les coses que li han quedat pendents de fer destaca l'acabament de les obres de la catedral i no haver avançat més en la rehabilitació de les esglésies de la província. (C.C.)

Religioses espanyoles viatgen al Perú per crear una comunitat

VALÈNCIA.— Tres religioses de la congregació Cooperadores de Betània han viatjat des de València a la capital del Perú, Lima, per establir una nova comunitat religiosa a la demarcació de la parròquia Nostra Senyora de la Providència, regida pels sacerdots valencians Vicente Folgado i César Buendía. Les religioses es dedicaran a visitar malalts, impartir catequesi, així com a col·laborar a les activitats de la parròquia i en la formació dels seminaristes. També contribuiran a l'atenció dels nens que van al col·legi Sant Vicenç Ferrer, fundat pels mateixos sacerdots valencians. (SIC)

Torreciudad tindrà una rèplica de la imatge de la patrona de Martorell

MARTORELL.— El proper 11 de maig es portarà una rèplica de la Mare de Déu Assumpta al santuari de Torreciudad. L'organització va a càrrec de l'anomenada Comissió Organitzadora Romiatge amb la Mare de Déu Assumpta a Torreciudad i la intenció és que no falti a Torreciudad la imatge de la patrona de Martorell. Des que el santuari va ser inaugurat el 1975, hem procurat que cada mes de maig no faltés cap any el nostre romiatge des de Martorell i pobles de la nostra comarca. En aquest sentit, el santuari, atès per sacerdots de la prelatura de l'Opus Dei, s'ha convertit en un lloc de peregrinacions marianes multitudinàries fins i tot de l'estranger, i per això la presència de la Mare de Déu Assumpta de Martorell adquireix un significat universal.

El romiatge tindrà lloc el proper 11 de maig, amb un programa que s'inicia a un quart de vuit del matí. Està previst que l'expedició arribi a Torreciudad cap a les onze del matí. Allí mateix, a l'esplanada del santuari, es concentraran els pelegrins per començar la processó. El rector del santuari donarà la benvinguda a tots els pelegrins, els quals oferiran la rèplica de la imatge de la Mare de Déu, oferint també un seguit de productes produïts a la nostra vila i comarques. A continuació, es podrà visitar el santuari, la cripta, l'ermita o bé l'exposició del centenari del beat Josepmaria Escrivà. A un quart de dues tindrà lloc la Santa Missa, que serà cantada per una coral de la nostra comarca. Seguidament, cap a un quart de tres, s'anirà a dinar. A la tarda, cap a tres quarts de cinc, i sortint des del punt anomenat El Crucero, que està situat aproximadament a un quilòmetre del santuari, començarà el sant rosari. Es portarà la imatge de la Mare de Déu Assumpta en

Cartell del romiatge.

processó fins al santuari, on s'arribarà a temps per assistir a la benedicció solemne del Santíssim Sagrament. L'hora prevista per sortir de Torreciudad és a tres quarts de sis, i arribar a Martorell a les nou del vespre.

La rèplica de la imatge és una talla d'uns 60 centímetres d'alçada, feta per un prestigiós escultor d'Olot. Actualment a Torreciudad hi ha un total d'unes 120 imatges de marededús d'arreu del món. Per això, l'ofrena de la Mare de Déu Assumpta per part dels martorellencs serà el reflex d'una devoció mariana estesa arreu. Per tal de poder informar-se i fer reserves per assistir-hi, us podeu adreçar a Halcon Viatges (tel. 937 742 551), que portarà la coordinació del viatge.

Jaume Canals

(Article extret de L'Informador de Martorell)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 169,49 €** ☐
Àsia i Oceania: 235,01 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

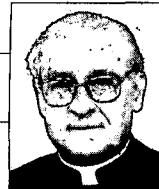
Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Títular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Actualitat d'unes paraules de Pau VI (II)

Continuem aquesta setmana rellegint les paraules de Pau VI en la seva exhortació apostòlica per a la preparació de l'any sant 1975, que segueixen sent de total actualitat. Veig que elements o esquemes presents en l'Església de 1975 són presents també l'any 2002 i convé fer un discerniment a la llum del Magisteri.

«El procés que acabem de descriure —diu Pau VI; vegeu el text de l'últim article— adquireix la forma de la discrepància doctrinal, que es pretén patrocinada pel pluralisme teològic i és impulsat, no rarament, fins al relativisme dogmàtic, reductor, sota diverses formes, de la integritat de la fe. I, fins i tot, quan no és impulsat fins al relativisme dogmàtic, anomenat pluralisme, l'esmentat pluralisme és de vegades considerat com un legítim "lloc teològic" capaç de permetre preses de posició contra el magisteri autèntic del mateix Romà Pontífex i de la jerarquia episcopal, únics intèrprets autoritzats de la revelació divina continguda en la sagrada Tradició i en la Sagrada Escriptura (*Dei Verbum* 10).

»Nos, reconeixem un legítim dret de ciutadania en l'Església al pluralisme d'investigació i de pensament que explora i exposa el dogma de forma diferent, però sense eliminar el seu idèntic significat objectiu.»

Afegirà després: «Més encara, admetem el fet que un equilibrat pluralisme teològic troba fonament en el mateix misteri de Crist, les inescrutables riqueses del qual (cf. Ef 3,8) superen les facultats expressives de totes les èpoques i de totes les cultures. La doctrina de la fe, per tant, que procedeix necessàriament d'aquell misteri —ja que, amb vista a la salvació, "no hi ha un altre misteri, sinó Crist" (sant Agustí)— reclama investigacions sempre noves. En realitat, les perspectives de la paraula de Déu són tantes, i tantes són les perspectives dels fidels que les exploren (*Dei Verbum* 7), que la convergència en la mateixa fe mai està exempta de peculiaritats personals en l'adhesió de cadascú. No obstant això, els diversos accents i graus en la comprensió de la mateixa fe no en danyen els continguts essencials, ja que estan unificats en la comuna adhesió al magisteri de l'Església, el qual, mentre és, com a norma pròxima, determinant pel que es refereix a la fe de tots, també garanteix a tots contra el judici subjectiu de tota interpretació diferenciada d'aquesta fe.»

Més tard, alerta sobre un pluralisme concret: «Però què dir d'aquell pluralisme que considera la fe i la seva enunciació no com a herència comunitària, i per tant eclesial, sinó com una troballa individual de la crítica

lliure i de l'examen lliure de la paraula de Déu? En efecte, sense la mediació del magisteri de l'Església, al qual els Apòstols van confiar el seu mateix magisteri (*Dei Verbum* 7), i que, per això, ensenya "només el que ha estat transmès" (*Dei Verbum* 10), queda compromesa la unió segura amb Crist per mitjà dels Apòstols, que són els "transmissors del que ells mateixos havien rebut"» (*Dei Verbum* 8).

Davant la situació de l'Església l'any 1975, Pau VI crida l'atenció sobre el risc de la «polarització del dissentiment» que condueix a «grups pràcticament autocèfals, cadascun dels quals considera que honra Déu». Exhortem, a tots i a cadascú a això: «Escruta el secret íntim del teu cor i penetra, com a explorador diligent, en els replècs de la teva ànima» (sant Lleó Magne). I desitjariem exhortar a cadascú a reconsiderar el prodigi diví que en ell s'ha complert i a conèixer les seves exigències vinculants davant del Senyor: «De cap altra cosa ha de tenir por el cristià, sinó de separar-se del cos de Crist. Si, en efecte, se separa del cos de Crist, no és membre seu, si no és membre seu, no és alimentat pel seu Esperit. I si algun —diu l'Apòstol— no té l'Esperit de Crist, no li pertany» (sant Agustí).

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Dues vocacions necessàries

L'acostament a Jesucrist fa descobrir amb més claredat la vocació cristiana de cadascú. A l'Església hi ha moltes vocacions. Tanmateix, amb motiu d'aquesta Jornada anual de Pregària per les Vocacions, l'atenció se centra en la vocació al sacerdoci i a la vida consagrada.

«La vocació a la santedat» és el lema de la Jornada d'aquest any. És veritat que aquesta vocació és per a tots els cristians, també per als laics. Ho recorda amb radicalitat Joan Pau II quan diu que «la primera i fonamental vocació que el Pare dirigeix a tots ells en Jesucrist, per mitjà de l'Esperit, és la vocació a la santedat». Tanmateix, tractant-se de sacerdots i de religiosos i religioses, el lema d'enguany es pot aplicar encara amb més raó.

La vocació sacerdotal és essencialment una crida a la santedat, que neix del sagrament de l'orde. La santedat és intimitat amb Déu, és imitació de Crist, és amor a l'Església que és santa i ens vol sants, perquè aquesta és la missió que el Senyor li ha confiat. Els sacerdots han de ser sants, també per ajudar els germans a seguir llur

vocació a la santedat.

La vida consagrada revela l'íntima naturalesa de cada vocació cristiana a la santedat. La professió dels consells evangèlics està íntimament connectada amb el misteri de Crist i en l'exigència d'imitar-lo amb radicalitat. La vida religiosa persegueix la perfecció de la caritat. En això consisteix la santedat.

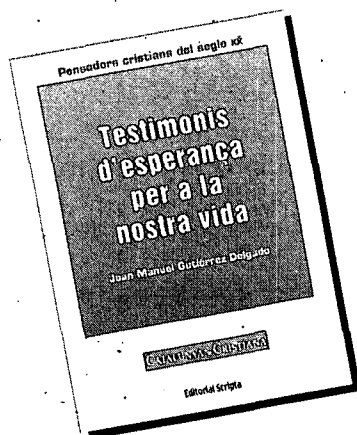
A molts indrets de l'Església hi ha manca de vocacions al sacerdoci i a la vida religiosa. Per què? Que potser no hi ha nois i noies que avui escoltin i segueixin la veu de Jesucrist, que els diu clarament «Vine i segueix-me»? Doncs sí que n'hi ha. Però són pocs, a casa nostra. Els nois i les noies que escolten la crida de Jesús i que hi responen afirmativament són normals, alegres, generosos, plens de vida i d'il·lusions. Són joves que desitgen horitzons més alts i nobles i que no tenen por d'una major exigència en la seva vida, perquè coneixen i estimen Jesucrist i volen lliurar-li tota la seva vida per sempre.

Celebrem una jornada d'oració per les vocacions.

Això és ben coherent, perquè la vocació és una crida de Déu i és ell qui té la iniciativa. Per això s'ha de demanar amb la pregària. Per poder rebre de Déu una vocació cal escoltar-lo en el silenci i amb la pregària. Cada encontre amb la paraula de Déu és un moment feliç per a la proposta vocacional. L'assiduïtat en la lectura de la Bíblia ajuda a comprendre l'estil i els gestos amb què Déu elegeix, crida, educa i fa partícip del seu amor.

Cada vocació és un do de Déu, i, com tots els dons que provenen d'ell, arriba a nosaltres a través de moltes mediacions. Una d'aquestes mediacions més important és la dels pares. Els pares cristians han de valorar molt positivament la vocació sacerdotal i la vocació religiosa dels seus fills. És per als pares una major donació del fruit del seu amor, perquè serveixi l'Església i el món amb més dedicació i generositat. Les famílies estan cridades a tenir un paper decisiu en el futur de les vocacions a l'Església. La santedat de l'amor esponsal, l'harmonia de la vida familiar, l'esperit de fe amb què s'afronten els problemes quotidians, l'obertura als altres i la participació en la vida de la comunitat cristiana constitueixen l'ambient adequat perquè els joves puguin escoltar millor la crida del Senyor.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US
PERDEU EL
LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

catàla: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐
Entitat Oficina DC Compte

ENVI LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

opinió

MISSATGE DE PASQUA DEL CASAL LOIOLA DE BARCELONA

Pasqua 2002

Si giréssim la cara vers el bri tendre i menut dels camps de blat en aquest temps de primavera, possiblement ens adonaríem que no per coneguda la nova vida torna i torna cada any amb empena i força.

Ja va sent hora de no fixar-nos tant en els esdeveniments que ens deprimeixen pel seu cabdal de violència, injustícia i menyspreu de les persones, i girar la mirada cap als signes dels que lluiten i somnien un món diferent, millor i en el qual les celebracions pasquals donin la raó a Jesús.

Des de fa relativament poc temps veiem signes que una part important de la humanitat no està d'acord amb l'estil de la globalització que ens han imposat els poders econòmics que controlen els mercats. Porto Alegre, per citar un exemple, és ja molt més que el nom d'una ciutat; es va convertint en el nom d'un senyal d'esperança.

Tots els que sumen, en aquest moviment que es podria definir com *una nova internacional per la justícia, l'equitat, la pau i la reconciliació*, saben molt bé que individualment les persones i els grups tenen ben poca força. En canvi, com a col·lectiu plural i amb tots els colors de l'arc de Sant Martí poden influir decididament en l'opinió pública mundial.

I les religions? A Assís es retrobaren els seus líders el 4 de febrer passat. *Mai més la guerra en nom de Déu*. Mai més la violència motivada per la religió! «Justícia en primer lloc, ja que sols es pot donar la verdadera pau si es respecten la dignitat de les persones i dels pobles, els drets i els deures de cadascú, i si es fa una distribució equitativa de beneficis i obligacions entre persones i col·lectivitats. No es pot oblidar que a l'arrel de les manifestacions de violència i terrorisme, molts cops hi trobem l'opressió i la marginació. També fa falta el perdó, perquè la justícia humana està exposada a la fragilitat i als límits dels egoismes individuals i de grup. Tan sols el perdó sana les ferides del cor i restableix íntegrament les relacions humanes alterades» (Joan Pau II).

L'esdeveniment pasqual és tan sorprenent i tan revolucionari que avui ens mou a situar la nostra mirada no tant en els defectes i les limitacions de la nostra societat com en les possibilitats constructives que amb força es van manifestant arreu. El mateix diem de les religions i les esglésies. ¿No ens trobem potser un xic fatigats de tanta crítica esterilitzant i no ens sentim delerosos de fer el camí més junts i sense tornar la vista enrere a cada pas?

Som moguts a *donar la raó a Jesús*, que viu entre nosaltres. Ens mou l'Esperit, que tot ho vol renovar de baix a dalt i de dalt a baix. Donar la raó a Jesús no es fa primàriament en discussions i anàlisis inacabables. Sobretot es fa en el pa de cada dia, el de la família, pares, fills, germans, avis... el del treball, ben fet, responsable, creant unes relacions socials humanes i justes... a la ciutat com a poble que no vol claudicar dels seus drets democràtics per un plat neutralitzador de consum fatu... a l'Església, ja que som tots Església de Jesús, en la qual no hi ha creients de primera i de segona.

Per concretar el nostre missatge suggerim a totes les comunitats i grups del Casal si voleu considerar de forma personal i comunitària *com esteu vivint els esdeveniments d'una globalització alternativa social i popular*.

Estem informats? Com ens afecta? Prenem cap postura? Som capaços de concretar-ho a la nostra realitat quotidiana? Com a comunitat ens ajudem en aquesta dimensió? Quins altres signes d'esperança has anat trobant a la teva vida en els últims temps? Podem aportar iniciatives que tinguin com a punt de sortida per a nosaltres la Pasqua 2002?

I si encara el nostre cor se sent amarat de la tristesa que provoca l'exploació del món, sense cap horitzó raonable de millora sensible, escoltem una vegada i altra la salutació de Jesús, el Vivent permanent, que ens diu: «La pau sigui amb tu, la pau sigui amb vosaltres, no tingueu por. Sóc entre vosaltres fins a la fi dels temps.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

L'alegria del batejat

La Pasqua té una gran força evocadora. Més ben dit, evoca múltiples realitats santes. Quin pelegrinatge tan gran l'eix de la Vetlla Pasqual. La creació, l'èxode o pas, les promeses profètiques, la nova vida, la resurrecció del Crist... Tantes i tantes realitats que situen en la pregonesa íntima de la misericòrdia de Déu amb la humanitat!

L'Església és indret testimonial d'alegria. La mateixa Pasqua és una font abundosa de joia. Els cristians som cantaires de l'al·leluia, una de les paraules més belles. Cantar el goig i cantar amb goig. Entonar un càntic nou. Après a la pila del baptisme. Fins al punt que, en entrar en un temple, agafem aigua beneïda, fem el signe de la creu i pronunciem el nom de cadascuna de les persones de la Santíssima Trinitat.

A les fonts baptismals, a través del murmurí de l'aigua, per petits que fóssim, hem començat sortosament a entonar el càntic nou. El cant que brolla de la salvació. El cant que canta l'Església dels redimits. Per això mateix, la Pasqua, amb la renovació de les promeses baptismals i la professió de la fe, ens converteix en cantors joiosos de la bondat de l'obra creadora i salvadora de Déu. Creats i redimits! És impossible parar aquesta cascada d'alegria!

He llegit recentment que «l'alegria està ostensiblement present en la pràctica, en la teologia i en les catequesis baptismals de l'Església antiga». Això és fins a tal punt que, entre la varietat de noms que rep el baptisme, rau «en

l'alegria» que experimentem en rebre'l.

El baptisme és sempre una immensa alegria. Una invitació a l'alegria. Sant Climent d'Alexandria aconsellava anar al baptisme amb alegria. Tertul·lià l'anomenava el «joios sagrament». Altres qualifiquen les aigües baptismals d'«aigües d'alegria i d'exultança». Té arrels molt fondes aquesta amable expressió: en el baptisme «Déu i l'Església engendren la felicitat, l'alegria i la vida». Un teòleg oriental ha escrit: «Quan l'Esperit de Déu davalla en l'home i el cobreix amb la plenitud de la seva efusió, llavors l'ànima humana es desborda de goig, perquè l'Esperit de Déu convergeix en alegria tot el que toca.»

La nostra arrel pasqual ens ha de fer joiosos. Si l'alegria baptismal s'entela, cal recórrer urgentment a l'Esperit. En refer les promeses del baptisme i en pronunciar la fe en Déu, u i tri, hem de demanar la joia, el goig espiritual que s'obté i es manté en l'Esperit Sant. Ell la pot fer reviuire en nosaltres. Supliquem-la ara, en la Pasqua, temps de goig i de joia espirituals. Tot cristià comença el seu camí en un clima d'optimisme. Forma part d'un poble realment alegre. Noble vocació!

La Pasqua té la virtut de fer que siguem i estiguem més alegres. Només així serà possible que, almenys alguns, compreguin el goig del do de la fe. L'alegria verdadera permet que els altres reconguin Déu.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@cresmas.net)

Ha mort un home bo

Deia Machado: «Sóc, en el bon sentit de la paraula, un home bo.» Això mateix podríem dir d'ell. O un sacerdot bo que no va deixar mai de ser home. I aquí estava la gràcia: era tan bon sacerdot que es comportava sempre com un bon home.

Tot i que nascut a la nostra diòcesi va arribar de Barcelona, com a sacerdot adult. Resultava, doncs, als meus ulls, un estrany i no em vaig preocupar de relacionar-m'hi. No sé pas en quin moment, o quin dia, ens vam trobar per primera vegada i vaig quedar encisat de la seva personalitat. Que un sacerdot sorprengui un altre sacerdot no és gaire comú. Amb la confiança que em va demostrar en la primera trobada, m'hi vaig anar relacionant. No puc dir que sovint, ni que tan sols fos amic seu. No em sentia digne, però ell em tractava com si ho fos.

Oblidava dir que parlo de Mn. Francesc Xavier Puigrefagut i Vilaplana, un sacerdot nascut a pocs quilòmetres d'on escric, però incardinat a la diòcesi de Barcelona. Era secretari particular del bisbe, però no reflectia gens aquesta ocupació que hauria pogut condicionar la relació. No me'n vaig assabentar fins que ja havia emprès un viatge a terres estrangeres. Ni tan sols vaig poder anar al seu enterrament. Al capvespre vam oferir la missa per la seva eterna trobada amb el Senyor.

En les nostres primeres trobades, la meua sorpresa m'inclinava a dir-li: amb tants coneixements de qualsevol ordre que tens per què fas una vida tan reservada? Vaig ser estúpid per creure que havia enterrat en un clot els talents que Déu li havia concedit (Mt 25). A poc a poc vaig anar descobrint que la seva vida era molt més activa del que havia imaginat. Quan em vaig trobar amb diferents persones, de diferents poblacions i ambients, religioses i seglars, em van fer referència a la seva relació amb ell. Els seus coneixements naturals amplis, de qualsevol ciència, els feia servir per fer-se accessible i pedagog, sense cap ànim d'exhibicionisme personal. Els seus coneixements i l'experiència religiosa, per aplicar-los en la seva tasca sacerdotal. Era un home dotat del do del consell. D'altres en podran parlar bé, amb molt més coneixement de causa que jo. Vull recordar únicament dos aspectes encantadors de la seva personalitat. Era un home alegre. Ple de xacres i malalties, ingrat als hospitals més de 20 vegades, no el vaig veure mai trist. Va conservar dins seu, sense matar-ló mai, el nen que tots portem a dins quan naixem. Explicaré una anècdota. Fa pocs anys em vaig assabentar que li agradaven els caquis, fruita que a mi no em diu res, i n'hi vaig enviar una caixa. Li vaig comentar per què li agradaven tant i em va dir: «Més que agradar-me el seu gust, el que passa és que em recorden la meua infantesa, m'evoquen la meua mare, allà al Pla de Balenyà, que els deixava penjats al l'arbre fins que arribava el fred de Nadal, i aleshores ens els menjàvem.» Aquest esperit, aparentment infantil, però d'un home de cap a peus, no el va abandonar mai. Em sembla que quan haurà arribat al Cel amb senzillesa haurà dit: «Sóc Puigrefagut.» I amb alegria li hauran contestat: «Passa, passa, ja fa temps que t'esperàvem.» Com deia aquell: «Ha mort un home: s'ha trencat un paisatge, un paisatge de bondat sense límits que havia pintat amb la seva vida.» Que des de Dalt en cridi d'altres al seu mateix ministeri, que falta ens fa.

Notes insignificants

Germà Adrià

Herois anònims

M'esgarriuen certes pel·lícules a la televisió. Ens presenten les proeses de l'heroi.

De vegades estic amb vaillets, i ells s'ho passen d'allò més bé. Un home ben plantat, l'«heroi», a qui no toquen les bales, tot i que ell sí que té bona punteria i en mata molts i destrossa i arrasa i és cruel i sanguinari. Un «heroi»...

Per què es falseja la realitat amb un morbo tan estrany a la vida corrent? Sí, ja no som a l'Oest, però es proclamen encara «herois» de pel·lícules de droga, de policies, d'estafes...

Això no obstant, tots coneixem altres herois de debò, de la vida corrent, que no surten a la premsa ni a la televisió ni mereixen protagonitzar cap pel·lícula.

Heroïna és l'Ita, una malalta terminal de sida. Sense família, sense casa, de la pensió a l'hospital i tornada a la pensió o al carrer... Ningú no s'explica com aconsegueix sobreviure. I sobreviure amb tanta elegància, serenitat i amabilitat. Ja gairebé no li queda res de la seva antiga esplendor femenina, tret d'un somriure permanent i de bondat.

Ella s'ho diu. «Per què he de viure trista? Sé que molts m'estimen. I que fins i tot Déu m'estima.»

«Què li sembla si m'ofereixo com a conillet d'índies perquè experimentin amb mi tots els medicaments i tractaments que els sembli?»

I crec que sí que s'hi oferirà si no mor abans.

Herói, el vell antic pres. Va sortir en llibertat fa dos anys, després de complir-ne cinc. Als seus 68, encara està fort. Viu com pot i guanya alguna cosa fent feinetes, però no en té per a gaire. Això no obstant, està content i encara li queda temps per

acompanyar cada tarda un jove invàlid veí seu.

Tots dos viuen en un carreró del Raval. Encara no han ensorrat casa seva, ja assenyalada per a l'ensorrament.

El jove, en cadira de rodes, ni tan sols pot empènyer la cadira. Viu amb la mare, que fa feines tot el dia.

El «vell» el passeja tranquil·lament cada tarda durant unes tres hores. I no li'n cobra res.

I fa goig trobar-los. El jove, somrient; el vell, més somrient encara.

No surten per televisió. La premsa no en parla. No crec que al vell l'hi agradés. Ja hi va sortir quan el van enxampar i engarjolar.

I un altre herói. Vaig passar-me hora i mitja a la sala de sida d'una presó. Enfonsa l'ànima veure aquelles desferres humanes.

Reconforta veure el zel dels metges i de les dues infermeres. Vaig xerrar molta estona amb el Jos, de 32 anys, que vaig conèixer de menut.

Quan el Jos se'n va anar, el metge em va dir: «Germà, aquest jove és admirable. No es queixa mai. Mai cap exigència. Sempre amb una salutació respectuosa i somrient, espontània i natural. I sempre es preocupa pels altres companys malalts. D'aquí a poc el Jos se'n anirà a casa. La seva mare vol que mori al seu costat i li ho han concedit. Ell m'ha dit que mirarà de molestar la seva mare tan poc com li sigui possible. Que ja li ha donat massa anys dolents amb la droga.»

Tres herois anònims. I tots podem ser herois de bondat i de generositat. Més herois que els pinxos assassins i altres protagonistes de pel·lícules.

Herois en l'amor de Crist.

Zoom

Eduard Brufau

Coincidint amb l'any Gaudí aquesta Setmana Santa els monuments d'aquest arquitecte van ser envaïts per desenes de milers de visitants, molts més dels que ningú s'esperava. Les obres d'Antoni Gaudí, plenes per tot arreu de simbologia cristiana fins i tot en els edificis no religiosos, s'han convertit, doncs, en multitudinaris centres de pelegrinatge. Encara no sabem si acabarà als altars, però el que ja és segur és que té assegurat un gran nombre de devots fervorosos.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Fer visible la fe

Les arrels de Sezze, ciutat que supera els 20.000 habitants i que es troba a poc més de 80 km de Roma, s'enfonsen en els relats mitològics d'Hèrcules, si bé les primeres evidències històriques apunten a l'any 382 abans de Crist. De les èpoques primitives, en conserva els grans murs poligonals. Els seus 319 metres per damunt del nivell del mar la fan un mirador esplèndid damunt d'una plana fèrtil i habitada.

El Divendres Sant vaig anar a Sezze per assistir a la sagrada representació de la passió. La publicitat parla de mil figurants tot i que probablement no en siguin tants. Però aquesta dada no és gaire important, perquè la qualitat hi està assegurada així com certes aportacions originals. La representació segueix un curs processional a través dels carrers del poble. Està formada per 35 quadres o grups que desfilen i que recorden pàgines bíbliques molt ben caracteritzades. En determinats punts del trajecte, reciten textos i escenifiquen moments crucials de personatges de l'Antic i del Nou Testament. L'obertura de la processó segueix els canons més clàssics i tradicionals a través de creus, grups de pregària i encaputxats. A partir d'aquí, apareix Abraham damunt d'un carro tirat per bous, seguit de Moisès, Judit, David, els profetes, l'anunciació a Maria, els reis mags, Herodes, la fugida a Egipte, Raquel, l'infant Jesús als 12 anys, Joan Baptista, la samaritana, Maria de Magdala, Llàtzer, Nicodem, el sanedrí, Judes, Pilat, el centurió... Altres escenes corresponen a les quatre sibil·les, a un grup d'esclaus amb cadenes i a la dansa dels esquelets.

Em va cridar l'atenció el ritme i la força dramàtica dels diversos quadres, el sentit itinerant de la representació, l'amplitud de personatges representats, en la trajectòria dels quals la figura de Crist troba el seu lloc just, les referències simbòliques de les sibil·les, els esclaus o els esquelets, la forma com els figurants compaginaven l'extracció popular amb el rigor d'artistes professionals, el silenci impressionant d'un públic massiu embadalit per la reflexió i l'espectacle...

La processó de Sezze va desfil·lar el Jubileu del 1950 pels fòrums imperials de Roma i en l'últim Jubileu del 2000, per la plaça de Sant Pere del Vaticà. El pròxim 2003, Sezze hostatjarà el Congrés Europeu d'Associacions que a Europa representen el drama de la Passió de Crist.

Una reflexió de fons que suscita l'espectacle que vaig tenir l'oportunitat de contemplar el Divendres Sant apunta a la visibilitat de la fe. Hi ha un risc de convertir la fe cristiana en un tema privat, segons tendències que volen reduir-lo a l'àmbit de la intimitat. Hi ha un altre risc i és el de construir unes formes religioses que no neixen de l'experiència tot caient en el formalisme o, segons els casos, fins i tot en la hipocresia. Més enllà d'aquests extrems que convé evitar, crec que els valors profunds tendeixen a expressar-se, no a imposar-se. Si el valor de la fe és assumit en profunditat per una persona, tendirà de forma natural a expressar-se, a fer-se visible i audible, a esdevenir signe de transcendència a través de la bel·lesa artística o del compromís social. Quan un creient es pregunta sobre l'escassa visibilitat de la seva fe, sorgeixen dues respostes inquietants: es tracta d'una fallada de llenguatge religiós que li impedeix expressar la riquesa de la fe o es tracta d'una absència de fe per la qual cosa no hi ha res a expressar. Crisi de fe o crisi de llenguatge? Això no obstant, el fet de formular-se la pregunta és el primer pas per mirar de respondre-la.

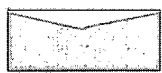
L'arquitectura de Gaudí, ara que en celebrem el centenari, és un exemple clar de fer visible la fe. Ara per ara, les torres de la Sagrada Família són el signe internacional que identifica més bé la ciutat de Barcelona.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

Poesies dedicades a Jacint Verdaguer

El 10 de juny del 2002 s'escau el centenari de la mort de l'insigne escriptor i sacerdot Jacint Verdaguer i Santaló (Folgueroles, 1845 - Vallvidrera, 1902). Dos dels nostres lectors li reten homenatge amb les poesies següents.

Príncep de les lletres catalanes

A vós, il·lustre Poeta i fervorós clergue del Senyor, pretenc... una flor ofrenar-vos de mon cerclat de l'amor, mes... és tan flàccid de sentor, tan minse i senzill mon jardí que no el crec prou assaonat per l'esclat del gessamí que mereix vostre candor...
...no obstant, digneu-vos acceptar-ne la poncella que germina i viu a un racó de mon cor que és, de vos captiu...
...Us la brindo, amb sincer fervor, ...tan sincer... com els cants que ens llegàreu i... que el tornaveu d'ací i d'arreu, ens recordaran a perpetuitat la mel, dels vostres patrioters cants; ...cants, que enalteixen la Fe... la Pàtria... i l'Amor... La nostra Fe... La nostra Pàtria... El nostre Amor...

Per tots aquests plaers, us devem grans mercès Príncep de les nostres lletres i Sobirà atent, del dolç Amor...
...Grans mercès... i molt més, per tots aquests Plaers!

J. F. I. Pastor

Evocació verdagueriana

Si el poblet de Folgueroles n'és bressol d'un Sol Ixent, la parròquia de Vinyoles fou destí d'un Sol Ponent.

Poeta de Jocs Florals, Rossinyol de Vic la Plana, refiles pels riberals d'eixa terra tan galana.

Pare i mestre de poetes, que guiàreu tantes pletes, ensenyeu amb ploma d'or els camins drecers del cor.

La vostra vida atzarosa, tan amarga i poc joiosa, la justícia valorà, vostre nom reivindicà.

Els poetes catalans, de la mussa sempre aimants, en la vostra poesia hi veuen un mestre i guia.

Genís, Aguilar i Collell, homes de seny i alt cervell, compartiren al Desmai vostre poètic afany.

D'aquelles fervents cançons, tant de Jesús al Sagrari, com de la Verge el Rosari, en feu Romeu bells galons.

A la Gleva i Montserrat de la Verge santuaris, serven el tresor preuat dels vostres aures Rosaris.

El gran mestre, Rodoreda, un geni de nostra terra, vostre Virolai Diví música com serafí.

Mossèn Cinto, home de Déu, poeta i ministre seu, seguint la vostra petjada obtindrem la Pàtria aimada.

Un amic, bon compatrici, de cortesia prohom, ajudà aquell sacrifici, edificant per tothom.

Aquest devot escolà, bon feligrès del Pilar, m'honrà amb sa dolça amistat, quin record mai s'ha apagat.

Garcia fou son cognom, home de seny venerable, contà aquest gest honorable, ja traspasat d'aquest món.

Dels vostres millors poemes, L'Atlàntida i Canigó, dos genis feren cançó, de la lira bells emblemes.

Al passeig de Sant Joan, de la gran ciutat comtal, el poble intel·lectual hi aixecà monument gran.

El poblet de Vallvidrera, del Tibidabao vorera, serva les vostres despulles, un tresor enmig de fulles.

Si us proclamà el món artístic un poeta immortal, us enlaira a un cim més alt l'ésser sacerdot i un místic.

Si un patrici català es mereix un homenatge, retem-lo amb fervent coratge a aquest geni i ciutadà.

Alfons Puig Pujalt, pvre.

TVE i TV3

La televisió estatal té dos canals. TV3 té dos canals. TVE sap que Occident té unes arrels molt profundes i que és bo no tallar-les. Les tres arrels d'Occident són la saviesa dels grecs, el dret dels romans i l'humanisme cristià. Dissortadament TV3 ignora que les tres arrels, durant dos mil·lennis, han anat donant saba que ha fet créixer aquest arbre que anomenem Catalunya. Dissortadament TV3 no ignora que és molt perillós voler tallar la saba que ens puja de les arrels. O ignora o vol fer semblant d'ignorar-ho. Així anem fent país...

Per si TV3 no ho ha entès encara, li diria que el nostre tarannà té com a base, base ben mediterrània com la vinya, un cep indígena, fort i robust, però que donava fruits esquifits d'individualisme tribal. Sortosament, aquest cep va ser empeltat amb la cultura grega que dona seny, després amb l'ordre romà, i pels camins romans que ja llauraven els nostres termes, hi va córrer la saba de l'humanisme cristià. Mentre va ser fidel a les tres arrels, o no va rebutjar la trilogia d'empelts, el país va créixer i el van fer amo de la Mediterrània.

Tot això sembla que TV3 ho ignora, i si ho sap, encara és pitjor. Car ens entreté a l'estil d'altres televisions a les quals vol imitar. Sovint, una televisió que parla en català, però que no n'ha pas l'esperit. Un dels signes és la profusió de paraules pròpies de gent inculta i de baixa estofa; la parla grollera va contra el nostre tarannà que s'exclama educadament amb un «parleu bé, si us plau». Ara mateix se'ns anuncia que vol fer un guió sobre el Cid Campeador, quan, estant a l'Any Verdaguer, podria fer-ne un de molt millor sobre el recorregut aeri del Canigó, car si el pergami que ens recorda la consagració de la catedral de la Seu d'Urgell és el primer mapa de Catalunya, el Canigó és el primer itinerari turístic, bellament expressat en poesia, de Catalunya.

Més exemples podríem oferir per ajudar la pobra imaginació de la matèria grisa de TV3, com la tornada dels comtes d'Urgell a les seves tombes, i tants altres, però avui em limitaré a constatar el buit informatiu i formatiu en els dies de la Setmana Santa d'aquest any. Ha calgut sintonitzar amb el segon canal de TVE. En la que en diuen «la nostra», un desert. Ignorem si se'ns oferirà generosa informació sobre tipismes de Pasqua, com la mona i les caramelles que encara fan tants pobles que no han perdut la identitat. No anem contra la bona informació local i internacional, ni rebutgem els esports ni altres coses interessants. De manera que puguem dir de debò que la nostra televisió fa una feina ben feta. Molts els ho agrairé.

IGNASI FARRERES JORDANA
Mataró

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Esperança

—Sóc un creient que visc en un ambient molt agnòstic (la meua família no és creient i les meves amistats tampoc, i estic bastant aïllat). Sóc jove, tinc 27 anys, últimament passo moltes angoixes a causa de les notícies que continuament surten referents a escàndols de membres de l'Església.

Cada vegada que passa un cas d'aquests, la meua família i amics em pregunten com puc mantenir la confiança en una institució on tanta gent comet errors tan greus i jo cada cop sé menys què respondre; estic cansat, em faig un fart de resar perquè al matí quan obro el diari no em trobi un nou escàndol. Li demano que em doni motius per a l'esperança. Com manté vostè l'esperança? És realment l'Església catòlica l'Església que Jesucrist va fundar?

—És el dia de Pasqua quan em dispo a respondre la present consulta. Es tracta d'una llarga i angoixada carta que m'adreça un jove, desconegut per a mi, però que tinc present en la meua oració. Els escàndols dels membres de l'Església (sigui quina sigui) ens fereixen. No pot ser d'una altra manera, ja que tots formem part del Cos Místic del Senyor. El Sant Pare, fins i tot, s'hi ha referit en la darrera carta del Dijous Sant que ens ha adreçat a aquells qui, sense cap mèrit nostre, ens ha cridat a participar del seu sacerdoci ministerial. Jo crec que cada generació de cristians s'ha hagut d'enfrontar a unes dificultats específiques. D'una banda, les pròpies de la nostra condició humana amb una natura que porta la ferida del pecat i, de l'altra, les que provenen de l'ambient en què ens toca viure. També penso que no som ni millors ni pitjors que els altres deixebles del Senyor que ens han precedit en el seu seguici. Considero que Déu no deixa d'oferir-nos el seu auxili i que no som mai temptats més enllà de les nostres pròpies forces. D'escàndols, sempre n'hi ha hagut perquè som pecadors. Avui, molts mitjans de comunicació es complauen a difondre'ls i magnificar-los. Potser enfoquen desmesuradament les coses negatives i callen el bé tan gran que silenciosament realitza la majoria de cristians (clergues, religiosos, laics). El mal sempre és sorollós i el bé és discret.

La raó de la nostra esperança és Jesucrist. Que bé que ho expressa la bella seqüència del dia de Pasqua: *Surrexit Christus spes mea!* («Ha ressuscitat Crist, la meua esperança»). Als primers cristians, que eren febles i fràgils com nosaltres, semblava que se'ls havia de menjar el món, i en canvi, van ser ells qui es menjaren el món. Un cristià derrotista i pessimista no pot ser deixeble del Ressuscitat. La mirada cristiana sobre el món, la història i la pròpia vida només pot ser una mirada esperançada. Jesucrist també avui ens diu: No tingueu por, jo sóc amb vosaltres cada dia fins a la consumació dels segles. Les generacions cristianes que ens han precedit, des d'aquesta fe i esperança en Jesucrist, han superat totes les dificultats. També aquest és el camí per a nosaltres. Cal participar de la creu del Senyor per arribar a la seva resurrecció. Mirem de donar testimoni del Senyor. Siguem humils i quan caiguem, aixequem-nos de la mà de Jesús. Davant de manifestacions d'odi cada cop més irracional envers Crist i l'Església, hem d'estar disposats a parar l'altra galta i, potser, a acceptar el martiri. Hi ha moltes raons per creure i esperar, però Jesucrist ressuscitat és la principal i el fonament de totes les altres. Una última cosa: el jove de la consulta em diu que està aïllat. Això és perillós. Ai del que va sol!, diu l'Escriptura. El Senyor ressuscitat només el trobarem en la companyia dels qui creuen en Ell (l'Església). La millor manera de superar les crisis i dificultats és trobar-nos i pregar junts, sobretot en l'Eucaristia, on Crist ens surt continuament a l'encontre. Recomanem vivament per la seva autoritat, actualitat i encert, la lectura del capítol «Partir novament del Crist» de la carta apostòlica *A l'inici del nou mil·lenni* del papa Joan Pau II.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

«Que vagin a Galilea...»

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Les aparicions a l'evangeli de Mateu

És ben sabut que els evangelistes tenen les seves pròpies maneres de presentar els fets històrics de Jesús, d'acord amb la seva intenció catequètica i amb vista als seus destinataris, diversos en cada cas. Això succeeix en la narració de les aparicions del Ressuscitat. Només comparant les referències al sepulcre buit ja trobem particularitats interessants: Marc fa referència a Pere (l'evangeli de Marc és tributari de la predicació de Pere); Lluc i Joan parlen només de l'encàrrec fet per l'àngel a les dones de comunicar la bona notícia —l'Evangelí— als deixebles; Mateu i Marc remeten al retrobament amb Jesús a Galilea; Mateu, pel seu costat, té la narració d'una particular aparició de Jesús a les dones, en la qual el Senyor insisteix que els deixebles vagin a Galilea. De fet, l'evangeli de Mateu s'acaba amb una solemne aparició del Ressuscitat als onze, «a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat» (Mateu 28,18). També

Joan, d'altra banda, proposa una aparició a Galilea, vora el llac de Tiberíades. Té algun significat aquesta insistència del Senyor d'enviar els deixebles a Galilea?

«Galilea dels pagans»

Llegint els capítols 3 i 4 de l'evangeli de Mateu queda clara la voluntat de subratllar que l'inici de la predicació de Jesús, i el lloc escollit per ell per residir-hi, és la Galilea. És l'acompliment de la profecia d'Isaïes, que veia la presència de l'Emmanuel vinculada amb la llum que resplendeix en les terres del Nord, la Galilea dels pagans. L'evangelista Mateu fa expressament aquesta referència. De fet, els primers passos de la predicació de Jesús, l'entusiasme de les multituds, els primers deixebles, es fan a Galilea. És a Galilea també, després de la multiplicació dels pans, a Cafarnaüm, on es produeix la gran crisi dels seus seguidors (vegeu Jn 6,59-71).

Galilea es, doncs, el lloc per excel·lència de la missió universal. Per això els testimonis del Ressuscitat han de «tor-

nar» a Galilea, no tant entesa geogràficament com profèticament. Dit d'una altra manera: tot el món dels pagans és Galilea. Per això el Senyor envia els apòstols a tots els pobles des de Galilea, perquè continuïn a través del temps i de l'espai la missió que el Pare li havia encomanat.

«Allà em veuran»

Només Mateu i Marc parlen d'aquest emplaçament dels deixebles amb Jesús a Galilea. En les altres narracions d'aparició hi ha quelcom d'inesperat. Aquí, en canvi, se suscita en els deixebles un moviment de recerca, d'urgència fins i tot d'anar a trobar el Ressuscitat, per tal de «veure'l». Hi ha una afirmació implícita que els deixebles saben on poden trobar i veure Jesús Ressuscitat.

Aquesta manera d'expressar-se de Mateu, sobretot, on el mateix Jesús és el qui crida els deixebles a veure'l a Galilea, pot contemplar-se com una invitació als deixebles de tots els temps a la trobada amb el Ressuscitat en el cor mateix de

la història. Pot aplicar-se aquí aquella explicació magnífica de sant Lleó el Gran: «Allò que fou visible del nostre Redemptor, ara ha passat als sagraments». L'Església, que és, en Crist, com un sagrament, està enmig de la Galilea dels pagans, com ho estigué el ministeri de Jesús des del començament. Per ella, per l'Església, la llum de Crist s'ofereix al poble que viu en la fosca, que és el nostre món, excepcionalment cobert en els nostres dies per la mort i la tenebra.

«Allà em veuran.» No pas en la seva figura terrena, segons la carn; però benaurats els qui creuran sense haver vist! Per a nosaltres, la promesa de veure Jesús es compleix a través sobretot dels sagraments de l'Església, i d'una altra manera, a través del rostre dels germans, sobretot dels qui més comparteixen els sofriments de Crist. Però, alhora, com a membres de l'Església, tenim una missió a realitzar: fer veure Jesús! Veure'l i contemplar-lo, per fer-lo veure als qui demanen més que paraules. És aquest l'encàrrec que fa un any feia Joan Pau II als creients en Crist (NMI, n. 16).

Per **Eduard Brufau**

El sant de la setmana

- ☐ Va néixer a Osserneon, estat de Nova York, el 1656
- ☐ Indígena nord-americana que va abraçar la fe cristiana
- ☐ Va morir a Caughnawaga, Canadà, el 17 d'abril del 1680
- ☐ Beatificada per Joan Pau II el 1980
- ☐ Patrona del medi ambient i de l'ecologisme

L'arribada dels europeus al continent americà va suposar un dràstic descens de la població autòctona als segles XVI i XVII, i com a conseqüència d'això moltes cultures indígenes es van extingir. La causa d'aquesta gran desaparició d'amerindis no va ser tant la guerra amb els colonitzadors, tot i que també hi va contribuir, sinó principalment les malalties europees, per a les quals les poblacions americanes no havien desenvolupat defenses immunològiques. Així, en pocs anys, epidèmies com ara la verola van arrasar de dalt a baix el continent americà. A més, els primers colonitzadors anglesos alhora de comprar terres als indis a canvi no dubtaven a donar-los expressament mantres infestades, en què havien mort malalts de verola.

Caterina Tekakwitha tenia pocs anys quan va ser una de les víctimes d'aquesta afecció tan virulenta. Sortosament en va sortir amb vida, però la verola la va deixar molt feble de salut, amb la vista delicada

Beata Caterina Tekakwitha

i marcada per sempre més. En poc temps es va trobar òrfena de pare i mare, ferida pels colonitzadors i rebutjada per tothom a causa dels signes evidents que la malaltia li havia deixat. Va anar a parar al sud-est de l'actual Canadà, on es va posar en contacte amb uns missioners francesos, i es va convertir al cristianisme, tal com també havia fet anys enrere la seva mare. Ben aviat va destacar per la seva vivència religiosa profunda i les sentides pregàries que feia, sovint ajudada pel rosari, retirada al mig del bosc. Com a bona nativa americana, doncs, no va deixar mai de tenir una relació molt forta amb la natura. D'aquí que se l'hagi declarada patrona del medi ambient i l'ecologisme. I la seva fe en Déu malgrat una vida curta i plena de dolor li va merèixer que fos proclamada beata. Segons es diu en el moment de morir, quan només tenia 24 anys, li van desaparèixer tots els signes que la verola li havia deixat.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 3)

ABRIL

14. Diumenge

III de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 2,14.22-33 / Salm 15 / 1 Pere 1,17-21 / Lluc 24,13-35

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tiburci, mr.; Lambert, b.; Santes, Domnina, vg. i mr.

15. Dilluns

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 6,8-15 / Salm 118 / Joan 6,22-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Telm (Pere González), rel.; Crescenç, mr.; Santes, Basilissa i Anastàsia, mrs.

16. Dimarts

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 7,51-8,1a / Salm 30 / Joan 6,30-35

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Toribi de Lièbana, b.; Benet-Josep Labre, captaire; Santes, Engràcia, vg. i companys mrs.;

17. Dimecres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 8,1b-8 / Salm 65 / Joan 6,35-40

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs.; Anicet, p. i mr.; Robert, ab.; beat Baptista Spagnoli, rel.; Santes, beata Marianna de Jesús; beata Caterina Tetakwhita

18. Dijous

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 8,26-40 / Salm 65 / Joan 6,44-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eleuteri, b. i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel.; Santes, beata Maria de l'Encarnació, rel.

19. Divendres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 9,1-20 / Salm 116 / Joan 6,52-59

ALTRES CELEBRACIONS: Festa de la Divina Misericòrdia. Sants, Lleó IX, p.; Vicenç de Cotlliure, mr.

20. Dissabte

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 9,31-42 / Salm 115 / Joan 6,60-69

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sulpici, mr.; Santes, Agnès de Montepulciano, rel.; Oda, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge III de Pasqua

Lectura primera

Ac 2,14,22b-33

La mort no podia de cap manera retenir-lo captiu

Lectura dels Fets dels Apòstols:

El dia de Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la seva veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapiguen això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles prodigis i senyals. Tots ho sabem prou. Doncs bé, d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència".»

«Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

Salm responsorial

15

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi:

Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç.»

Senyor, heretat meua i calze meu,

vós m'heu triat la possessió.»

R. Ensenyeu-me, Senyor, el camí que du a la vida.

Beneït sigui el Senyor que em dona seny.

Fins a les nits m'amonesta el meu cor.

Sempre tinc present el Senyor;

amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo,

fins el meu cos reposa confiat:

no abandonareu la meua vida enmig dels morts,

ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida:

joia i festa a desdir a la vostra presència;

al costat vostre, delícies per sempre. R.

Lectura segona

1Pe 1,17-21

El preu del vostre rescat és una sang preciosa; la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara

Lectura de la primera carta de sant Pere:

Estimats: vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra

conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

Al·leluia

Cf. Lc 24,32

Jesús, Senyor nostre; obriu-nos el sentit de les escriptures; feu que s'abruï el nostre cor quan vós ens parleu.

Evangelí

Lc 24,13-35

El reconegueren quan partia el pa

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

Aquell mateix diumenge dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «Déu què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «Déu tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.»

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes. No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?» Llavors, començant pels llibres de Moisés i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell.

Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguis més enllà. Però ells el forçaren pregant-lo: «Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar.» Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «No és veritat que els nostres cors s'abusaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?» Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.» Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

Tarragona

diòcesis

Assemblea de la Fràter de Catalunya i les Illes

■ La campanya contra les barreres arquitectòniques va ser-ne protagonista

LA SELVA DEL CAMP.— La casa d'exercicis de la Selva del Camp va ser el marc de l'assemblea anual ordinària de la zona de Catalunya i les Illes de la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids (Fràter), que es va

celebrar els dies 9 i 10 de març. «Una Església per a tots, una Església sense barreres» és el lema de la campanya engegada per la Fràter, en l'àmbit estatal, per posar fi a les dificultats d'accessibilitat que presenten molts edificis eclesials.

La jornada inicial, el dissabte 9 de març, va començar amb una pregària molt participativa. Tot seguit, els responsables de les diferents àrees o funcions de l'equip de zona van donar compte del treball realitzat per cadascun d'ells, d'ençà de la darrera assemblea.

A la tarda, el tema de l'accessibilitat urbanística va ser el protagonista per la presència de dos convidats excepcionals. D'una banda, Dolors Vázquez, responsable de la Funció Social de l'equip general de la Fraternitat espanyola, va explicar amb detall els objectius i les accions dutes a terme en el marc de la campanya «Una Església per a tots, una Església sense barreres». Dolors Vázquez va aprofitar l'ocasió per animar els presents a omplir el màxim nombre possible de fitxes de paròquies i altres edificis de l'Església per tal de disposar d'una base de dades el més completa possible.

L'altre convidat va ser Josep Maria Quirante, tècnic en la matèria i assessor d'una associació de la comarca d'Osona (ADFO) en el tema de la supressió de barreres arquitectòniques, a més d'estar present a la Fràter. Quirante va explicar la

L'arquebisbe de Tarragona va presidir l'eucaristia.

tasca de col·laboració iniciada amb els municipis de la zona i va posar èmfasi en els avenços que s'han produït en aquest camp en els darrers anys.

Ja avançada la tarda, el grup de responsables d'una trobada de jovent que s'està programant en va explicar els detalls i en va presentar un preprograma. La trobada tindrà lloc el penúltim cap de setmana de juny, incloent el dia de Sant Joan, en una casa de colònies a prop de Vic.

El diumenge 10 de març es va iniciar amb l'eucaristia presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Un cop acabada, l'arquebisbe Lluís es va interessar per la feina feta el dia anterior i va suggerir, en relació amb la campanya d'accessibilitat de les esglésies, que es procurin crear comissions de treball amb els arxiprestats i que la Fraternitat intenti donar suport als bisbats a l'hora de cercar subvencions per dur a

terme l'adaptació dels recintes.

L'economia i la participació de les diferents diòcesis en l'assemblea general, que tindrà lloc els darrers dies d'aquest mes d'abril a Valladolid, van ocupar també una part del temps del matí del diumenge. Maria Amenós, presidenta de la Fràter de Catalunya i Balears, va dedicar també un temps a fer una crida a la responsabilitat de tothom de carà a trobar alternatives per a la renovació de l'actual equip de zona.

«Demanaria que es conscienciessin que adaptar els centres eclesials és donar un pas més i molt important per a la integració de les persones minusvàlides a la comunitat cristiana», havia afirmat Maria Amenós en referència a la campanya «Una Església per a tots, una Església sense barreres». «És cert que hi ha un cert avenç notable en l'adaptació d'edificis o en l'anul·lació de barreres si ho comparem amb fa uns vint-i-cinc anys», afegia la presidenta de la Fràter de Catalunya i les Illes. «Es fan passos molt positius en aquest sentit i n'estem contents, però cal anar en cadira de rodes per adonar-te del molt que encara queda per fer.»

Pel que fa als objectius de la campanya, Maria Amenós posava l'accent en la necessitat de sensibilitzar sobre aquest tema els consells parroquials, els rectors, les comunitats, els feligresos... «Som conscients que hi ha edificis que per la seva arquitectura són difícils d'adaptar, però també n'hi ha d'altres que amb un mínim d'arranjament quedarien accessibles per a tothom. Això ajudaria que molts minusvàlids poguessin rebre i compartir la seva fe a la seva pròpia parròquia.»

La Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids —més coneguda com a Fràter— és un moviment d'Acció Catòlica que gestiona directament els mateixos malalts i minusvàlids físics, amb esperit d'evangelització mitjançant el testimoni. La seva finalitat és la promoció humana i cristiana dels seus membres. Va ser fundada per Mons. Henry François a la ciutat francesa de Verdun el 1942. A Catalunya va començar a actuar el 1957, a la diòcesi de Barcelona, i en fou el primer responsable Eugeni Castells. A partir d'aleshores es va anar estenent arreu de les diòcesis catalanes i de les Balears.

Joan Boronat

Més de cent alumnes en un curs de l'Insf

TARRAGONA.— El divendres 22 de març va acabar el curs sobre l'*Origen de la vida i de la persona humana*, organitzat per l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona (Insf). El curs, que s'adreçava als alumnes del mateix Insf i als estudiants de la Universitat Rovira i Virgili i que tenia una validesa d'1,5 crèdits, va enregistrar més d'un centenar d'alumnes.

El programa del curs va incloure un total de cinc ponències al voltant de l'enunciat que van anar a càrrec de destacats professors i catedràtics de la Universitat Autònoma de Barcelona, la Ramon Llull i la Rovira i Virgili. L'assistència a les conferències —celebrades a l'auditori del Centre Social i Cultural de la Fundació "la Caixa"— va ser força nodrida, atès que «a més dels universitaris matriculats, de totes les carreres, hi va haver públic oient, interessat pel tema», ha assenyalat el secretari de l'Insf, Mn. Norbert Miracle, el qual manifesta que «l'experiència ha estat positiva, en bona part per la

qualitat dels ponents». El curs es va desenvolupar els divendres compresos entre el 22 de febrer i el 22 de març.

A Francesc Torralba, doctor en Filosofia i Teologia i professor de la Universitat Ramon Llull, li va tocar ser pany i forrellat del cicle de referència. La seva ponència

Mn. Armand Puig i Francesc Torralba.

duia el títol de *Creació i responsabilitat ecoètica* i Mn. Armand Puig, director de l'Insf, va justificar la presència del ponent tot adduint que «Francesc Torralba és el prototip de l'escriptor interdisciplinari que domina la recerca. Destaca també per la

seva capacitat de síntesi, avalada per la publicació de 25 llibres força interessants i mediàtics».

En la seva exposició, Torralba, en una primera part, va al·ludir al concepte cristià i jueu de creació i va voler donar a entendre com de la noció de creació es desprèn la necessitat de responsabilitzar-nos de la natura i del medi ambient, i «en definitiva de senyorejar-la, a semblança de la tasca que fa el jardiner». Posteriorment, Torralba va indicar que «bona part de les actituds depredadores o destructives del medi ambient es deuen a un antropocentrisme que no té arrels bíbliques, sinó fonamentalment modernes. Contràriament el concepte de creació neix del concepte de fraternitat còsmica, on els éssers som criatures i expressió d'una mateixa realitat que és Déu». Més en-

davant, va afirmar que «en la creació hi ha una jerarquia d'éssers i en aquest àmbit l'home és el centre i l'objectiu últim de tota la creació, per bé que això no significa que ens doni dret a tractar els altres éssers de la creació de qualsevol manera». (J.B.)

VIATGES HELENA G.C. 161

ORGANITZA VIATGES A LOURDES

TOTS ELS CAPS DE SETMANA

D'ABRIL - MAIG - JUNY - JULIOL

AGOST - SETEMBRE I OCTUBRE

- SORTIDA DISSABTES AL MATÍ
- TORNADA DIUMENGES A LA TARDA
- VIATGE AMB AUTOCAR D'ANADA I TORNADA
- ESTADA A LOURDES
- HOTEL SITUAT AL COSTAT DEL SANTUARI
- HABITACIONS AMB BANY O DUTXA
- PENSIÓ COMPLETA, VI I AIGUA
- ASSEGURANÇA DE VIATGE

També autocars d'anada o tornada

PER INFORMAR-SE I RESERVAR LES PLACES
NO NECESITA DESPLAÇAR-SE, POPT FER-HO TRUCCAN AL TELÈFON

93 419 17 00 PLACES MOLT LIMITADES
RESERVA JA!!!

PASSEM A RECOLLIR PROP DE CASA VOSTRA

Av. Josep Tarradellas, 64 - 08029 BARCELONA - Tel. 934 191 700 - Fax 934 100 256

Barcelona

Mor el monjo Francesc de Sales Perxachs

■ Va ser un dels fundadors de la comunitat de Tantur

MONTSERRAT.— El 23 de març va morir a Montserrat el germà Francesc de Sales (Lluís) Perxachs i Sabé, als 78 anys d'edat. El Gmà. Francesc de Sales va néixer a Santa Maria de Palautordera el 17 d'agost del 1923 i va ingressar a Montserrat el 9 de desembre del 1944, on va professar com a monjo el 15 d'octubre del 1946.

Al cambril de la Mare de Déu.

Va fer-se disponible —des de la simplicitat, el bon humor i el desig de donar-se a Déu— per als diversos serveis que li foren encomanats a Montserrat —al jardí, a l'hostatgeria, a la sagristia i al cambril— i al monestir del Miracle, a Solsona, en diverses tasques.

El Gmà. Francesc de Sales Perxachs va ser un dels fundadors de la comunitat de Tantur, a Jerusalem, el gener del 1971, quan el papa Pau VI va encarregar a Montserrat la presència monàstica en aquell institut ecumènic. La seva simpatia i la seva facilitat de comunicació, més enllà de la dificultat de les llengües, el van fer particularment estimat per cristians de diverses confessions, jueus i musulmans, en una mena de diàleg interreligiós simple en l'estil però viscut ben de cor.

Des del seu retorn de Terra Santa, el juny del 1975, va alternar en diverses etapes la seva presència a Montserrat i al Miracle, on va residir fins al desembre passat. Després, colpit ja per una malaltia greu, es va quedar a Montserrat, on ha estat un exemple de serenor, de disponibilitat en mans de Déu i de confiança profunda. Va morir a la infermeria del monestir benedíctí la matinada del dissabte de Rams.

«Malgrat les opacitats inherents a la condició humana, sabia que el Senyor era el mur que protegia la seva vida, i per això no tenia por.» Aquestes paraules plenes de sentiment les va pronunciar el pare abat de Montserrat, Josep M. Soler, durant l'homília de l'enterrament del Gmà. Francesc de Sales Perxachs, el 25 de març. «Aquests darrers dies i amb la seva bonhomia va anar disposant les coses per al comiat. (...) Feia impressió veure'l cantar, ja ben afeblit, però amb vigor espiritual, el salm *Quina alegria quan em van dir: anem a la casa del Senyor*. Expressava, dintre la fosca de la fe, el seu desig ardent. L'acompanyava la seva germana religiosa, l'únic familiar més proper que li quedava, després encara va poder compartir frugalment l'àpat amb ella. I va demanar cava per celebrar-ho.»

I l'abat de Montserrat va afegir: «La vida de monjo havia penetrat, per gràcia,

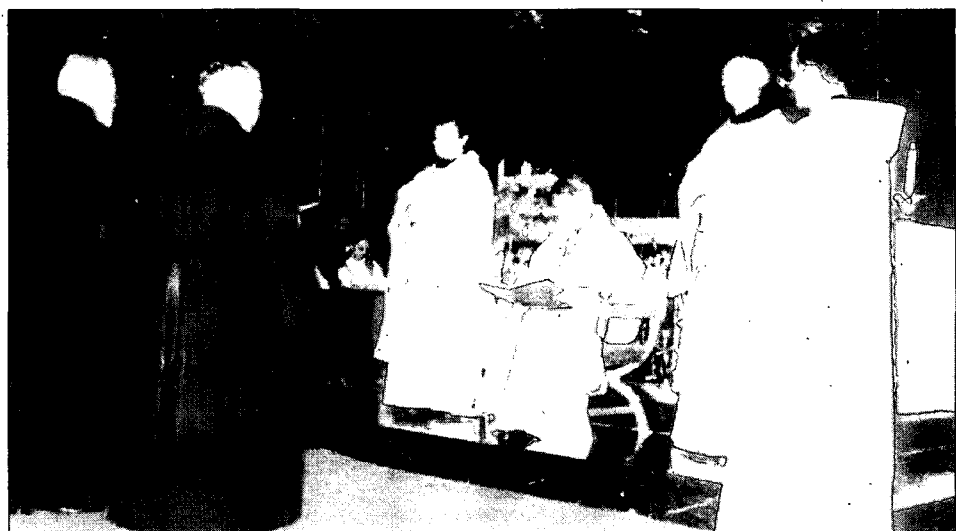
Quan va entrar de monjo.

El Gmà. Francesc, el primer de l'esquerra, a Tantur. Davant seu, el P. Adalbert Franquesa, el superior.

fins al fons personal més íntim del nostre Gmà. Francesc. Tot i la flaqueza humana, ha procurat estimar profundament Jesucrist, ha volgut servir la Mare de Déu, ha procurat donar-se a la comunitat, que estima i de la qual seguia amb interès les coses, ha volgut ser útil a l'Església en els treballs que se li confiaven. Us puc ben dir que la comunitat està agraïda del do que Déu li ha fet en el Gmà. Francesc, un do que hem anat descobrint dia a dia, sobretot en aquests darrers temps.»

Des del poble natal del Gmà. Francesc, Sant Esteve de Palautordera (Vallès Oriental), s'ha fet una pàgina web d'homenatge: <http://proget.net/germafrancesc>. S'hi pot consultar la biografia del Gmà. Francesc, així com fotografies seves. (C.C.)

El dia de la celebració dels 50 anys de professió religiosa, a la missa conventual a Montserrat.

EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

Sant Martí del Montnegre

Caputxins

08470 Montnegre — Tel.: 937 920 641 — Fax: 937 920 546

Envoltada d'un paisatge mediterrani amb un clar predomini de l'alzinar entre la vegetació, la casa de Sant Martí del Montnegre, antiga rectoria, està preparada per acollir petits grups delitosos de gaudir d'uns dies de contacte amb la naturalesa. Els diumenges, a més, s'hi celebra l'Eucaristia, oberta a tothom que hi vulgui participar.

LLEGENDA

Casa d'Espiritualitat

Hostatgeria

Casa de Reunions

Casa de Convivències

Eucaristia

Pregària

Capacitat Diürna

Capacitat Nocturna

Jardí o bosc

Camps d'esport

Piscina

PODEU TROBAR LA GUIA A LES LLIBRERIES RELIGIOSES O BÉ A LA URC. TEL. 933 024 367

Girona

Turisme difondrà la figura de Verdaguer

SANT FELIU DE GUÍXOLS.— La Delegació diocesana de Turisme del bisbat de Girona vol participar en el centenari de la mort del sacerdot i poeta Jacint Verdaguer amb la distribució de rètols amb la imatge de Mossèn Cinto i uns versets seus entre els hotelers de la zona. Aquesta va ser una de les conclusions a què es va arribar en la trobada anual de professionals del turisme que enguany es va fer el 21 de març passat.

La idea va sorgir a partir de la intervenció del rector de Tossa de Mar, Mn. Joan Carre-ras, sobre les perspectives i possibilitats de l'any verdaguerià i gaudinià. Dins dels projectes de la delegació hi ha potenciar les rutes verdaguerianes que entren a la diòcesi i que comprenen d'una manera destacada Olot i el santuari del Mont, des d'on el poeta va escriure *El Canigó*.

La jornada, que va reunir una seixantena de persones, volia presentar diverses iniciatives que es desenvolupen en el camp del turisme a Girona, la diòcesi més rellevant en aquest sector de la Tarraconense. Joan Pujol, de Càritas de Roses, va explicar els cursos d'ajudant de cuina que s'ofereixen a immigrants. Conxita Campoy, alcaldessa de Malgrat de Mar, va insistir en la necessitat de millorar les relacions humanes entre els turistes i la gent autòctona. Salvador Batalla, delegat episcopal de Turisme, va recordar que no es tracta sols d'una «qualitat estructural, sinó també humana, que vol dir atenció, respecte i interès per la cultura dels visitants...». Per últim, Dolors Vidal va reflexionar sobre la relació entre el turisme i el patrimoni cultural.

També hi van ser presents el bisbe auxiliar d'Alacant Mons. García Urillo, que va pronunciar una conferència sobre les orientacions que dona l'Església per al temps i el món del lleure, així com el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, que va animar els assistents a continuar treballant segons les orientacions proposades. (G.F.)

Deu nous grups de Vida Creixent

PALAFRUGELL.— Narcís Jacas, nou coordinador de Vida Creixent a Girona, va declarar que l'atenció a la gent gran és un sector que creix de manera que cada vegada hi ha més parròquies interessades en el moviment. Precisament l'any passat es van crear deu nous grups i actualment hi ha unes 500 persones que hi participen amb una mitjana d'edat de 72 anys.

La finalitat d'aquest moviment catòlic s'estructura entorn dels eixos de l'amistat i l'apostolat, expressats a través de diverses activitats i trobades mensuals a les parròquies. Durant aquestes reunions es treballen diversos temes, i per exemple enguany és el de les Benaurances. Així els membres es posen al dia «també en coses de l'Església, perquè, si fos com fa cinquanta anys, no aniríem bé», afirma Jacas.

El 21 de març va haver-hi la XII Trobada diocesana a Palafrugell. La diada va començar amb una missa presidida pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, seguida per l'assemblea general, un dinar i una sobretaula amb havaneres del grup Port Bo. (G.F.)

Resposta del bisbe a la polèmica sobre el sacerdocí

■ Mons. Carles Soler lamenta «la trista imatge d'unitat entre preveres de la diòcesi»

GIRONA.— La premsa va fer pública la carta que el bisbe Carles Soler va enviar als preveres de la diòcesi amb motiu de la Pasqua, i en la qual es donava resposta per primera vegada a la polèmica suscitada entorn del sacerdocí arran del document fet públic pel Fòrum Joan Alsina fa un mes.

Mons. Soler s'adreça als capellans amb afecte i sense cap condemna personal ni de grup, però lamenta «la desorientació del poble i la trista imatge d'unitat entre preveres de la diòcesi i amb el bisbe que apareix profusament en els mitjans públics de comunicació».

Precisament el bisbe de Girona també critica que «la recepció que s'ha fet en els mitjans de comunicació de la petició d'actituds i procediments democràtics, i els comentaris que ha suscitat són ambigus i sovint completament erronis». De fet la polèmica s'ha centrat en la qüestió de l'admissió de les dones al sacerdocí i del celibat voluntari, quan de fet és només un paràgraf del document. Altres paràgrafs que tant el bisbe Soler com els membres del Fòrum consideren més importants, i sobre els quals estan d'acord, han estat obviats pels mitjans

Mons. Carles Soler, en arribar a Girona.

de comunicació.

Pel que fa als dos punts polèmics, els signants del document eren conscients que serien font de discussió, però pensen que la seva difusió era l'exercici de la llibertat de pensament i de reflexió. Pel que fa a la resposta de Mons. Soler, se citen les declaracions de Pau VI i de Joan Pau II en què es declara que «l'Església no té de cap de les maneres la facultat de conferir l'ordenació sacerdotal a les dones i que aquest dictamen ha de ser considerat com a definitiu». Respecte

del celibat, el bisbe diu que els prelatos estan obligats a escollir entre els candidats al sacerdocí «els qui prèviament han acceptat de viure en celibat la seva vida cristiana i així ho ratifiquen públicament abans de ser ordenats diaques».

Dilluns 8 d'abril, exactament un mes després d'haver-se difós el document, els membres del Fòrum Joan Alsina s'havien de trobar per analitzar les conseqüències i les reaccions que ha provocat el text. Un portaveu del grup, que reuneix una setantena de sacerdots de la diòcesi, va assegurar que en cap cas no es pretén fer «la guerra al bisbe» sinó que es va concebre el text com un document de treball i de reflexió. Els preveres han renovat la seva adhesió a Mons. Carles Soler i la voluntat de continuar treballant al servei de la diòcesi.

Guillem Farré

BARCELONA

Cicle d'humanitats i d'història de la cultura

BARCELONA.— Amb motiu de la posada en funcionament, el curs 2002-2003, del primer cicle de la llicenciatura d'Humanitats, la Facultat de Filosofia de Catalunya de la Universitat Ramon Llull organitza tres conferències sobre les humanitats i la història de la cultura.

El P. Miquel Batllori inaugura aquest cicle el dilluns 15 d'abril amb la ponència *Ressò del IV centenari de Gracián*. La segona conferència, el dilluns 22 d'abril, la impartirà el professor Miquel Barba, i porta per títol *De les arrels a l'expressió i divulgació artístiques: el fet de sant Fructuós a Tarragona*. Tancarà el cicle el Dr. Joan Bassegoda, amb la xerrada sobre *Gaudí i els llibres*, el

dilluns 29 d'abril. Totes tres conferències tindran lloc a dos quarts de vuit del vespre al Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231).

La Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull vol aprofundir, en la nova llicenciatura d'Humanitats, en un dels seus beneficis, que és entendre la cultura d'una manera global i àmplia. En les humanitats participen transversalment totes les disciplines que en formen part: la història, el pensament, la literatura i l'art. A partir del curs vinent, en el pla d'estudis del primer cicle de la llicenciatura, es farà especial incidència en els episodis que han marcat la nostra cultura literària, i que són part de la història cultural i artística del nostre país. (C.C.)

Ordenació de diaques permanents

BARCELONA.— El diumenge 14 d'abril a la catedral de Barcelona, a les set del vespre, tindrà lloc l'ordenació de diaques permanents de Manuel Abadías Suárez, Pedro Larrard Pérez i Víctor Pastor Gibert. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL FM 106.6

Informe-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
a/e: publicitat@catcrist.com

Santuari de Sant Ramon

El santuari de Sant Ramon és conegut també com «L'Escorial de la Segarra».

El claustre està constituït per 28 columnes de pedra.

Al municipi de Sant Ramon (Lleida), a mig camí entre Portell i la Manresana, a la comarca agresta de la Segarra, s'erigeix de manera solemne i accentuada el santuari de Sant Ramon Nonat. És un edifici regi, de grans dimensions i línies herrerianes, que per la seva situació elevada, es pot distingir a uns quants quilòmetres de distància. Hi resideix des de fa diversos segles sant Ramon Nonat, un sant autòcton de gran devoció a la zona a qui els habitants del voltant no han deixat mai d'honrar amb molt d'entusiasme. L'arrelament de sant Ramon Nonat a la zona ve marcat per una història molt propera que ha anat penetrant més i més en la fe popular i que ha convertit el sant mercedari en un personatge molt proper que desvetlla gran admiració.

Tot sembla indicar que va néixer a Portell, cap a l'any 1200, enmig d'uns esdeveniments força singulars. Els seus pares eren ja grans i quan ja en semblava confirmada l'esterilitat es van trobar amb el present de

la fecunditat. Explica la història popular que la mare de Ramon era una dona de fe pregonada que mai no va deixar de demanar a la Mare de Déu la gràcia de poder concebre una nova vida. Justament ho feia a la capella de Sant Nicolau, entre Portell i la Manresana, on més tard s'erigiria el santuari en honor del seu fill.

L'alegria li va durar poc a la santa dona, ja que pocs mesos després, a punt de donar a llum, va caure greument malalta i al poc temps va morir. Per mer miracle es va poder salvar la vida del petit Ramon, que, en néixer en aquestes circumstàncies, va rebre el sobrenom de Nonat (no nascut). A partir d'aleshores, es comença a gestar una vida singular, marcada per una gran bondat i un desig immens d'entrega al Senyor.

EL DESVETLLAMENT DE LA VOCACIÓ MERCEDÀRIA

La infància de sant Ramon va ser molt austera i senzilla, viscuda en l'entorn rural

de Portell i compaginada amb el cultiu de la fe i els ensenyaments del capellà del municipi. Els seus cronistes assenyalen aviat l'atractiu de la seva ànima «envers la soledat i la crida de l'esperit a la perfecció més alta». Comença aleshores a sovintejar les seves visites a la capella de Sant Nicolau i especialment a la preciosa imatge romànica de la Mare de Déu que s'hi custodiava. És molt probable també que el jove Ramon conegués els frares de l'orde de la Mare de Déu de la Mercè, que tenien a l'església de Sant Nicolau i a les construccions annexes un indret de descans i de repòs quan sovintejaven aquelles terres buscant almoines per a la redempció de captius.

En una d'aquelles trobades Ramon va revelar als frares el seu secret: «Que per insinuació de Maria Santíssima, tenia fet vot de virginitat perpètua i que, per voluntat de la mateixa celestial Senyora, estava decidit a ingressar a l'orde de la Mercè per ella fundada a Barcelona el 10 d'agost del 1218.» Aviat el somni es compliria i algun cronista

l'entrevista

P. José Antonio Lacasa, superior de la comunitat mercedària de Sant Ramon Nonat

—Com es viu actualment la devoció a sant Ramon Nonat?

—Des que les seves relíquies van ser dipositades al santuari, aquest ha esdevingut un indret de peregrinació popular, sobretot per a aquelles dones que seran mares. Avui dia, a la comarca de la Segarra i voltants, moltes dones que coneixen la tradició continuen acudint-hi en gran nombre per demanar la intercessió de sant Ramon. En arribar al santuari veneren les relíquies i fan tres tombs al voltant seu. Compren espelmes i se les emporten a casa per encendre-les en vigílies de l'infantament.

La religiositat popular es manifesta també cada dia. És molt freqüent la visita de famílies i persones particulars, sense comptar ja amb les excursions d'avis. La veneració de les relíquies és una cosa que no ha cessat des que s'hi van dipositar.

La devoció més gran, però, es manifesta el 31 d'agost, dia de la festa de Sant Ramon Nonat. Molt d'hora comença a venir moltíssima gent, que al llarg del dia poden arribar a sumar entre 15.000 i 20.000 persones. Es veneren les relíquies, es fan ofrenes i se sol assistir en una de les vuit misses que aquell dia se celebren, totes elles plenes. És una cosa impressionant.

—Quins atractius continua tenint avui aquest enclavament mercedari?

—Tot i la magnificència dels elements arquitectònics i monumentals, el principal atractiu del santuari és sens dubte la presència de sant Ramon Nonat. La gent ve fonamentalment a venerar-ne les relíquies. El conjunt de l'edifici també és atractiu: el monestir, l'església, el claustre preciós de 28 columnes de pedres... Fins i tot té gran interès el museu d'exvots, on destaquen peces pintades en petits retaules. Tot plegat té el seu encant, certament, però el gran tresor del santuari és la presència de sant Ramon.

A la façana de l'església destaquen quatre boniques columnes salomòniques.

El sepulcre de sant Ramon és venerat a l'altar del cambriel.

Nonat

fins i tot arriba a dir que va ser el mateix Pere Nolasc, fundador de l'orde, qui el va vestir amb l'hàbit mercedari.

Des de l'entrada a l'orde de la Mercè, Ramon Nonat no va deixar de sorprendre per les seves «virtuts, disciplina, espiritualitat...». Anys després rebria el do del ministeri sacerdotal i el de redemptor de captius. Aquest darrer títol era dels més «desitjats» pels frares mercedaris, el que més s'adeia al seu carisma, ja que a les seves mans es destinava l'«alt i arriscat ministeri de redimir captius en terra de moros».

Una dada enigmàtica de la vida de sant Ramon és el cardenalat. Tot sembla indicar que va ser creat príncep de l'Església per Gregori IX, tot i que no sempre s'ha destacat aquesta dignitat. Segons certes històries, el papa Gregori IX va quedar tan impressionat per la seva prudència i santedat que fins i tot el va cridar a Roma cap al 1240. Això no obstant, tot i posar-se ràpidament en camí, sant Ramon va morir durant el trajecte. Ho va fer al castell de Cardona, on va caure greument malalt i on, segons explica la llegenda, va succeir «el prodigi eucarístic que va romandre lligat per sempre a la memòria del religiós mercedari». Ramon,

el magnífic santuari de Sant Ramon Nonat. Si la seva fama ja era ben coneguda en vida, des de la seva mort no va deixar d'augmentar més i més. Ben aviat la petita ermita de Sant Nicolau va esdevenir un centre important de peregrinació i de devoció popular. La gent va començar a anar-hi per venerar les relíquies i demanar favors, al mateix temps que el sant es deixava convèncer per les súpliques dels seus conciutadans. La tranquil·litat amb què durant molts anys havia viscut sant Nicolau es va veure totalment alterada fins al punt que la seva memòria va ser subjugada a la del sant en potència.

L'augment de la devoció «va obligar» al canvi de titularitat, per la qual cosa al segle XVI l'indret va passar a anomenar-se església i convent de Sant Ramon, nom que s'ha mantingut fins als nostres dies. L'influx del sant no ha deixat de créixer, i s'ha especialitzat particularment en les dones en estat de gestació, els matrimonis estèrils, els moribunds... i fins i tot en els animals útils per a l'home.

La canonització de Ramon Nonat, el 1626, acaba per impulsar la necessitat d'un santuari més digne per al nou sant. S'ordenen col·lectes arreu del món per a l'ocasió,

Altar major del santuari.

en sentir que moria i que el capellà trigava, va demanar amb ansietat a Jesús el consol del seu Cos Sacramentat. Aquest, tot responent a la crida del seu servent, va acudir a ajudar-lo per lliurar-li ell mateix, acompanyat d'àngels vestits amb l'hàbit de l'orde de la Mercè, l'Eucaristia.

D'ERMITA MODESTA A SANTUARI MAGNÍFIC

Els fets «sobrenaturals» protagonitzats per aquest il·lustre sant lleidatà no s'acaben amb la mort sinó que continuen temps després. Davant de les disputes sobre l'indret on havia de ser enterrat, es va decidir deixar-ho en mans de la providència. El cos sense vida de Ramon es va col·locar damunt d'una mula cega perquè aquesta, guiada per la mà de Déu, decidís l'indret on li seria donada sepultura. I quina no seria la sorpresa de tothom en veure que la mula marxava directa cap a la capella de Sant Nicolau, on es va aturar i, després de donar tres tómbos a l'església, va morir.

L'ermita austera de Sant Nicolau va passar a esdevenir el sepulcre modest d'un sant en camí. Amb el pas dels anys s'hi erigia

tot i que a causa de certs problemes les obres no s'inicien fins al 1674. Encara sense acabar, el santuari va ser inaugurat el 1695. L'acte va ser d'una gran solemnitat.

El santuari de Sant Ramon Nonat és conegut popularment com «L'Escorial de la Segarra», per les seves grans dimensions i línies herrerianes. La silueta imponent destaca a molts quilòmetres de distància, i constitueix un conjunt artístic i monumental de gran importància a la zona. En destaca especialment l'església, «la part més noble de l'edifici», d'estil barroc català, a la façana de la qual sobresurten quatre grans columnes salomòniques de pedra d'una sola peça. Al seu interior, però, els efectes de la guerra civil s'hi fan notar.

La magnitud i bellesa de l'edifici no treuen protagonisme al gran tresor del santuari, que no és altre que la presència propera i atenta de sant Ramon Nonat. Vers ells es tornen totes les mirades, les súpliques i les accions de gràcies de tantes i tantes persones que encara avui s'acosten al santuari per posar-se en presència del sant de Portell.

Samuel Gutiérrez

Goigs a Sant Ramon Nonat

Catalunya beneïda,
sota ton daurat mantell
cantarem la santa vida
de Ramon, fill de Portell.
Plàcia a Déu que grat us sia
nostre cant, Patró estimat!
*Siau nostre exemple i guia
gloriós Sant Ramon Nonat.*

Quan regia Catalunya
el gran rei Jaume primer,
mentre vostre pare empunya
contra el moro el dur acer;
la primera llum del dia
veïreu pel matern costat:

Al desert guardant ovelles
féreu vida de pastor;
no són pas tan blanques elles
com el vostre tendre cor.
Per ço el Malmajor volia
esclau fer-vos del pecat:

No trobant en terra mare
invocàreu la del Cel
qui en sa falda us empara
i afalaga amb dolç anhel.
I així vostre ser creixia
en saber i en santedat:

Quan la cèlica Senyora
a Nolasc aparegué,
li inspirà la redemptora
Fundació de la Mercè.
Arca Santa! on Maria
us volgué tenir guardat:

La bandera catalana
coronada amb blanca creu,
és l'escut que recomana
l'Institut que professeu
per a dur a Moreria
la Llei del Crucificat:

L'obediència religiosa
al Marroc us destinà,
on vostra acció pasmosa
molts captius hi rescatà;
quedant Vós en garantia
quan l'argent ha freturat:

La llavor per Vós sembrada
donà esplets, de santedat,
produint ferma brotada
la cristiana caritat.
És que Déu ja beneïa
vostre actiu apostolat:

Veient el moro contrariada
sa fe quan Vós predicau,
decretà que fos tancada
vostra boca amb pany i clau;
sofrint Vós amb alegria
per Jesús tal crueltat:

Vostra fama sobrehumana
s'estengué d'un modo tal,
que el Papa a Roma us demana
per a fer-vos Cardenal;
mes premiar-vos Déu volia
amb més alta dignitat:

Quan a Roma us dirigíeu,
a Cardona, malalt greu
i assistir d'àngels rebíeu
l'ordre de gosar de Déu.
Cap al cel, en companyia
de Jesús Sagramentat:

Segons la història menciona
per enginy ben prodigiós,
a Portell des de Cardona
transportat fou vostre cos.
I allí acut en romeria
gent de tot el Principat:

Vall joliu, florides comes,
farigola i barballó,
dediqueu vostres aromes
a nostre estimat Patró,
mentre nostre cor li envia
el perfum de sa pietat:

En emprendre l'aspra via
del món a l'eternitat,
*Siau nostre exemple i guia
gloriós Sant Ramon Nonat.*

**Lletra: Mn. Ramón Corbella
Música: Luis Millet**

Ressons de Setmana Santa

BARCELONA

Via Crucis a Sant Ramon de Penyafort

Donada la pluja intensa que queia aquell matí de Divendres Sant a Barcelona, el Via Crucis que organitzaven les parròquies de Sant Ramon de Penyafort i de la Mare de Déu dels Àngels va haver de transcórrer per l'interior del temple de Sant Ramon. Fidels de totes dues parròquies, així com altres procedents d'arreu de l'arxiprestat, van omplir el temple a vessar. Tot i que estava anunciada la presència del bisbe auxiliar de Barcelona Josep Àngel Sáiz, finalment va ser el rector de Sant Ramon, Mn. Josep M. Turull, l'encarregat de presidir el Via Crucis. (C.C.)

LLEIDA

Recuperen el Pas dels Franciscans

Com cada Divendres Sant, la ciutat de Lleida va celebrar la processó del Sant Enterrament, organitzada per la Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist i presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyat pel prior religiós de la congregació, Mn. Ramiro Viola. Un nombros públic va contemplar en silenci la processó pels carrers de la ciutat, tot comprovant com un dels passos més tradicionals, el del natzarè amb el cirineu, conegut popularment pel Pas dels Franciscans, va tornar a sortir al carrer després d'haver-se recuperat i restaurat totalment. L'esmentat pas va patir l'any 1982 els estralls de la riuada, que van afectar les instal·lacions del col·legi i del convent dels pares Franciscans, seu de la confraria. (Jordi Curcó)

Processó de l'Encontre a la Granadella

El poble de la Granadella (Garrigues), amb una població de 900 habitants, va celebrar el Diumenge de Pasqua una de les seves més arrelades tradicions religioses, la de la processó de l'Encontre o del Retrobament. Va sortir en primer lloc de l'església la custòdia sota tàlem, que duia el rector, Mn. Josep Cucurull. Darrere va sortir la imatge de la Mare de Déu de la Soledat, vestida de blanc i amb un mantell blau. Mn. Josep Cucurull va manifestar la seva satisfacció pel respecte amb què els fidels participen en la processó, així com pel fet d'haver-se conservat durant tants segles, de manera que és l'única processó d'aquest estil que se celebra a la diòcesi de Lleida: «És una processó senzilla, però té un gran simbolisme pasqual i el poble l'estima i la vol.» (Jordi Curcó)

SOLSONA

Primera Setmana Santa del nou bisbe

El bisbe Jaume Traserria ha presidit tots els actes religiosos d'aquesta Setmana Santa i Pasqua a Solsona, per primera vegada des que encapçala la diòcesi solsonina. Actes com el Via Crucis, que té lloc pels carrers de Solsona el divendres a les vuit del matí, o la Vetlla Pasqual, dissabte a la nit, van congregar un gran nombre de fidels que participaren, com cada any, en la litúrgia pasqual. (Ramon Estany)

TORTOSA

Missa crismal

El 27 de març, a la catedral de Tortosa, gairebé un centenar de sacerdots van concelebrar l'eucaristia de benedicció dels olis i consagració del sant crisma. Va presidir el bisbe Xavier Salinas i hi assistiren novícies de la Consolació i altres religioses, així com un nombros grup de fidels i familiars. Cal destacar la presència significativa de la primera promoció que va sortir del nou Seminari a finals del curs 1951-52. Foren ordenats el 31 de maig en el Congrés Eucarístic de Barcelona del 1952. «Cal tenir noves motivacions per superar els reptes actuals», va dir Mons. Salinas en l'homilia. «Cal insistir més en l'esperit de conversió», afegia, «i creixement en la fe més que no pas en l'organigrama. Ens hi ajudaran tres orientacions: descobrir la presència de Déu en el cor de la nostra història, apostar per la caritat social fent nostres les penes i alegries de la societat i anunciar la Paraula, que és el primer deure dels sacerdots». Acabada la missa, el bisbe va donar gràcies a Déu per la visita pastoral practicada a l'arxiprestat de Deltebre i va demanar també pregària i aportació econòmica per a Terra Santa, tan malmesa aquests darrers anys. (J. Blanc i Bahima)

Benedicció del remodelat Via Crucis

El bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas, va beneir el Divendres Sant al matí les estacions del remodelat Via Crucis de Tortosa. Tot i la pluja unes 150 persones de tota la ciutat hi van assistir amb gran devoció. L'Associació de Veïns del barri de Santa Clara va prendre la iniciativa de restaurar el Calvari. Restauració que incloïa les figures de marmolina d'uns 40 cm, així com també la neteja de pintades i la jardineria. Originàriament aquest calvari tenia vint capelles, una per cadascun dels gremis de la ciutat. Actualment n'han restaurat

tretze, i volen que hi hagi les quinze estacions del Via Crucis, tot incloent les tradicionals i la de la resurrecció del Senyor. Va ser significatiu que a la crida que es va fer tant als habitants del barri de Santa Clara, com als del carrer de Sant Blai i a les parròquies de Tortosa, a fer una «jornada de rehabilitació» es presentessin unes 300 persones per treballar. Així ho van fer i la realitat ho fa evident en el remodelat Via Crucis de Tortosa al barri de Santa Clara, al costat de l'església de Sant Francesc. (Roman Casanova)

Primera Pasqua Infantil

El Moviment Infantil Diocesà va organitzar per primera vegada a la diòcesi una Pasqua Infantil, destinada a tots aquells xiquets i xiquetes que tenen 11 anys. Cinquanta xiquets de Tortosa, Villalba, Traiguera, la Fatarella, Vinaròs, Benicarló, Alcanar, Uldecona, la Pobla, i Càlig van pendre part en aquesta Pasqua. El primer dia van rebre la visita d'un viatger que havia estat arreu del món i que venia a explicar les coses que havia vist, una d'elles era la divisió que hi havia en el món, una divisió que parteix del pecat. El Dijous Sant van preparar al llarg de tot el dia l'Eucaristia del vespre, tot treballant el tema de la «comunió» i recordant que per estar units amb Jesús abans hem d'estar units als germans. Al vespre, l'Eucaristia, la comu-nió de tots amb Jesús, i després el trasllat del Santíssim a una carpa que s'havia preparat per a l'ocasió. Allí es va deixar un llibre en blanc on els xiquets podien escriure la seva pregària a Jesús. Divendres Sant, matí de Passió, mitjançant el joc de l'oca, els xiquets van repassar tots els moments més importants de la Passió del Senyor. A la tarda, la creu va centrar la celebració, una creu feta pels xiquets, amb retalls de diaris i de fotografies que expressaven el dolor de la humanitat (les guerres, la fam...), reflexionant sobre quin era el mal del món avui dia. I dissabte, la gran festa del perdó, el sagrament de la reconciliació. (Tomàs Mor)

Solsona

Constitució del Consell Presbiteral

SOLSONA.— El dilluns 25 de març va quedar constituït el primer Consell Presbiteral de la diòcesi de Solsona des del inici de l'episcopat del bisbe Jaume Traserra. El Consell Presbiteral és un grup de preveres que formen el senat del bisbe i representen el presbiteri diocesà, amb la missió d'ajudar el bisbe en el govern de la diòcesi.

El bisbe Traserra, a l'extrem esquerre, durant la reunió del Consell Presbiteral.

Sempre que el bisbe ho demani, el Consell de Presbiteri té la funció d'assessorar-lo en les qüestions que afectin la pastoral diocesana, exposar propostes i solucions al funcionament dinàmic de la diòcesi, informar-lo sobre l'estat de la diòcesi i responsabilitzar-se dels acords presos.

El Consell del Presbiteri ha quedat constituït per tres membres nats per raó del càrrec: Mn. Jordi Sala i Figols, vicari general i degà del Capítol Catedral; Mn. Jordi Orobitg i Huguet, rector del Seminari, i Mn. Lluís Prat i Sabata, secretari general canceller. També el formen nou preveres, representants de cadascun dels arxiprestats escollits pels mateixos capellans del seu arxiprestat: Mn. Camil Viladrich i Casas (arxiprestat Bagà-La Pobla), Mn. Xavier Castelló i Baille (arxiprestat de Berga), Mn. Joan Viladot i Riera (arxiprestat de Gironella Puig-reig), Mn. Tomàs Calvo i

Talaverano (arxiprestat de Navàs), Mn. Antoni Guixé i Vila (arxiprestat del Cardener), Mn. Ramon Alsina i Santandreu (arxiprestat de Solsona Morunys), Mn. Florenci Cases i Miramunt (arxiprestat de La Segarra), Mn. Josep M. Santcliments i Torres (arxiprestat de Tàrraga) i Mn. Alfons Busto i España (arxiprestat del Pla d'Urgell).

D'altra banda, i per elecció de tots els capellans de la diòcesi, formen part del Consell: Mn. Jesús Huguet i Serrano, Mn. Lluís Solsona i Bernat, Mn. Ramon M. Serchs i Santamaria i Mn. Lluís Grifell i Vilà. Finalment, el Consell Presbiteral es completa amb dos preveres dels ordes religiosos del bisbat: el P. Josep M. Sanromà i Solà i el P. Lluís Bosch i Lloret.

El bisbe Traserra ha renunciat al dret episcopal d'escollir fins a quatre preveres, ja que, segons ha dit, en la composició sortint de les votacions hi ha prou represen-

tativitat territorial i d'edats. En la mateixa reunió constituent ha estat presentat el Col·legi de Consultors: un òrgan de màxima confiança per al govern de la diòcesi, afers econòmics, de seu vacant etc. que ha de sortir, segons el dret canònic, d'entre els membres del Consell Presbiteral. El bisbe Jaume ha escollit per al Col·legi de Consultors dos representants de cadascun dels

grups anteriors: com a membres nats, Mn. Jordi Sala i Mn. Lluís Prat; com a membres elegits pels arxiprestats, Mn. Antoni Guixé i Mn. Xavier Castelló, i com a membres elegits per tot el presbiteri diocesà, Mn. Jesús Huguet i Mn. Lluís Grifell. Dels sis membres actuals, quatre ja formaven part del Col·legi de Consultors del bisbe Antoni Deig. S'hi incorporen Mn. Lluís Prat per facilitar les tasques de secretaria i Mn. Xavier Castelló, rector de la parròquia de Berga, la de més població del bisbat de Solsona.

Aquesta primera reunió del Consell Presbiteral ha estat únicament constitutiva i s'ha acordat de fer la primera reunió de treball el proper dilluns 15 d'abril. També el Col·legi de Consultors serà convocat properament, a fi de nomenar l'ecònom del bisbat, càrrec vacant en l'actualitat.

Text i foto: Ramon Estany

MALLORCA

Sopar benèfic a favor de Mans Unides

CALVIÀ.— Les catorze parròquies de l'arxiprestat de Ponent van organitzar el 8 de març passat en un restaurant de Calvià un sopar benèfic per tal de contribuir al desenvolupament d'un projecte de Mans Unides d'ajuda als desplaçats per la guerra al Sudan. Aquest projecte consisteix a crear una granja a la regió d'Atbara (situada a 300 quilòmetres al nord de Khartum, la capital del Sudan) per ajudar a subsistir una comunitat de més de 2.000 desplaçats a conseqüència de la guerra i procedents de les muntanyes Nuba, al sud del país. El pressupost total del projecte és de 12.260 euros. (C.C.)

La ràdio amable

Freqüències

- 106.6** Barcelona
- 93.7** Catalunya central
- 103.4** Girona
- 105.0** La Seu d'Urgell
- 107.5** Andorra

Vic

Ha mort el secretari particular del Dr. Guix

■ Francesc Xavier Puigrefagut, un capellà valorat per la seva bondat i fidelitat

Mn. Puigrefagut, de jove.

VIC.— Mn. Francesc Xavier Puigrefagut i Vilaplana (Balenyà, 1922), secretari particular de Mons. Josep M. Guix ja des de l'etapa d'aquest com a bisbe auxiliar de Barcelona, va morir als 79 anys el 30 de març a Vic. Mn. Puigrefagut havia estat ordenat prevere de la diòcesi de Barcelona el 22 de desembre del 1956. Anteriorment, la seva vocació periodística l'havia portat a treballar a *El Correo Catalán*.

Quan el 1968 el Dr. Josep M. Guix va ser consagrat bisbe auxiliar de Barcelona, Mn. Puigrefagut va passar a ser-ne el secretari personal. No se n'hauria de separar mai més, fins al darrer moment. El setembre del 1983 també el va seguir a Vic, quan va ser nomenat bisbe de la diòcesi.

Justament, el Dr. Jaume Riera, provicari general de l'arquebisbat de Barcelona, ha volgut destacar de Mn. Puigrefagut que va ser un home molt fidel al bisbe Guix, dotat amb les qualitats de la prudència, la pobresa i el do de l'acollida: «Mn. Puigrefagut es va dedicar els darrers anys de la seva vida al ministeri de la penitència. Escoltava les confessions a l'oratori de Sant Felip Neri de Vic.» Mn. Francesc Xavier Puigrefagut havia deixat escrit que volia que l'enterressin allí on residia. I així va ser. El dilluns de Pasqua va ser enterrat a Vic. (C.C.)

S'espera per a la tardor l'homenatge a Verdaguer

VIC.— El bisbat de Vic espera que a la tardor se celebri la Trobada Sacerdotal dels bisbats de Catalunya, amb motiu del centenari de la mort de Jacint Verdaguer, que havia estat programada per al 15 d'abril a Vic i que fa unes setmanes va ser ajornada.

Aquesta trobada, en què participaven tots els bisbats catalans, prenia la forma d'una missa a la catedral de Vic, una conferència sobre Mossèn Cinto, que havia de pronunciar el catedràtic de lingüística catalana i capellà Modest Prats, i un dinar.

L'ajornament va causar malestar al bisbat de Vic, que ja havia fet passos per organitzar la logística de la trobada, la qual havia d'aplegar al voltant de 500 capellans. Poc després que el bisbe de Vic, Mons. Josep Maria Guix, rebés la notícia de l'ajornament des d'instàncies de fora de la diòcesi, la va comunicar als capellans presents a la reunió del Consell del Presbiteri del 12 de març passat.

Alguns dels capellans es van mostrar molestos perquè «no se'ns va donar cap raó» d'aquest ajornament *sine die*. Altres opinions van relacionar l'ajornament amb el fet que Modest Prats sigui un dels signants del Manifest de Girona, que defensa una renovació de l'Església.

Referent, doncs, a l'ajornament de la trobada d'homenatge a Verdaguer, un grup de capellans del bisbat de Vic van fer una nota que reproduïm íntegrament: «Davant la supressió o ajornament de la jornada sacerdotal de Catalunya en homenatge a Verdaguer, prevista per al dia 15 d'abril, sense haver-nos donat cap motiu satisfactori de l'esmentada supressió, un grup de capellans del bisbat de Vic tenia la intenció de fer-la igualment pel seu compte; però parlant-ne amb el Sr. Bisbe, Josep Maria Guix, ell ens ha assegurat que la jornada es farà a la tardor i davant aquest compromís s'ha decidit esperar.» (F.A.)

TORTOSA

Nova campana a Flix

FLIX.— La nova campana de Flix, que té per nom Maria Assumpta al Cel, va sonar solemnement per primera vegada a la Vetlla Pasqual, la nit del 30 al 31 de març.

Pasqua és la festa per excel·lència dels cristians. Per això la nova campana que hi ha al campanar de l'església de Flix va sonar la nit de Pasqua. A la campana hi ha una inscripció que així ho fa palès: «Als inicis del tercer mil·lenni a major glòria de Déu. Pasqua 2002-Flix.» En el moment en què a la celebració de la solemne Vetlla Pasqual s'entona el cant del Glòria, fou la campana nova la que va sonar primer, tota sola, i va ser escoltada per la gent present tant a la nau del temple parroquial com a fora a la plaça.

A banda de la campana nova, també s'han remodelat les altres campanes: se'ls ha posat el jou de fusta i se n'ha acomodat el sistema de tocs, de bandeig i de volteig. Tot plegat és l'obra que el consell pastoral i el consell d'economia van veure possible i útil de fer per millorar el so i l'automatització dels tocs.

Les campanes a les esglésies són una eina molt útil per convocar el poble de Déu i per expressar els sentiments d'alegria i de dolor. En un poble són un sistema de comunicació necessari per fer sabedors a tots els que formen la comunitat dels esdeveniments i celebracions, que afecten els individus i les famílies i, per tant, a tots.

Aquesta campana nova, a part del nom i de la inscripció, també porta un escrit en llatí: *Christus heri, hodie, semper* («Crist

La campana Maria Assumpta al Cel.

ahir, avui i sempre»). Així, està en consonància amb dues campanes més que porten inscripcions en llatí: una del 1638, *Christus, Deus et homo, factus est ex Maria*, i una altra del 1887, que porta escrit *Christus vincit, Christus regnat, Cristus imperat*. Les altres tres porten el nom de Mare de Déu del Remei, Mare de Déu del Carme i Concòrdia, i foren restaurades o refoses l'any 1958.

Roman Casanova

FIR ABRIL
FIRA DE
LA MEL
I L'OLI
EL PERELLÓ 2002

DISSABTE 13 D'ABRIL

Pastoral de la família i de la vida

Reptes pastorals de la vida humana

Nous reptes per a nous temps

Ens trobem davant d'una nova època tecnològica. La ciència i la tècnica avancen a passes de gegant. Es projecta, sobre l'horitzó humà, la creació d'una societat més perfecta, on el benestar i la comoditat impregnin la vida diària de les persones.

No obstant això, moltes vegades no és fàcil fer entendre a un món hedonista i materialista el sentit del valor humà i cristià de la vida. Precisament avui es rebutja d'arrel tot el que tingui a veure amb el compromís seriós i coherent amb la vida humana des d'una perspectiva cristiana.

El que importa, al capdavant, és la cultura del propi cos, les hores d'autosatisfacció que cadascú pot donar-se en les relacions socials o l'egocentrisme latent en cada circumstància de la vida. S'emmarca la idolatria vers la pròpia comoditat en la defensa del benestar o de drets adquirits de cara al progrés laic del món.

Per això, davant de la cultura de la vida, promoguda per l'humanisme cristià, i davant d'un món postmodern cada vegada més secularitzat, apareixen una sèrie de reptes a tenir en compte: el repte del sí a la vida, davant de la cultura de l'avortament lliure; el repte de la mort digna davant d'una «mort dolça»; el repte de la dignitat humana davant de la clonació terapèutica; el repte de la defensa i promoció dels drets humans, davant del seu trepig sistemàtic en molts països d'arreu del món, etc.

El repte del «sí» a la vida

L'avortament és un problema social, polític i cultural. Es tracta de la interrupció de l'embaràs quan el fetus no pot subsistir (és viable) fora del si matern. S'admet, per norma general, que el fetus és viable a les vint-i-vuit setmanes. Per a la medicina, l'avortament voluntari o provocat és expulsar el fetus no viable.

La mentalitat avortista de la societat actual neix d'una sèrie de factors que hem de conèixer. Tots afluïren d'una mentalitat hedonista i tecnicista:

1. El progrés tècnic rebaixa el risc en els avortaments provocats.
2. Permissivitat: que cadascú faci el que vulgui amb el seu cos.

Es projecta la creació d'una societat més perfecta, on el benestar i la comoditat impregnin la vida diària de les persones.

3. Una errada en l'acció anticonceptiva de la parella, on es porta a proposar l'avortament com a única sortida al gran problema d'assumir una nova vida entremig de la parella.

4. La por d'un embaràs defectuós.

5. Els drets «progressistes» de la dona, on es promou l'avortament com un dret inalienable a tota dona.

Hi ha més factors, però aquests són els més freqüents. Tots ells rebutgen una valoració no ja moral, sinó sobretot ètica del problema de l'avortament provocat. Precisament davant de l'avortament, se'ns planteja el repte cristià de la seva solució. Una solució pastoral que s'inicia quan s'humanitza tota la vida humana, independentment de la seva fase de desenvolupament:

1. Tota vida humana és inviolable.
2. Defensar la vida humana des del seu origen. Per això, hem de donar suport al discurs ètic sobre dades científiques i filosòfiques de quan s'origina pròpiament la vida humana en el si matern. Cal fugir dels criteris precientíficistes i dels tabús.
3. Expressar el valor de la vida humana, més que des d'un tarannà negatiu, des d'un enfocament positiu. Destacar la igualtat de tot ésser humà davant de la vida i cercar tots els mitjans necessaris per defensar aquesta igualtat: mitjans socials, legals...
4. Evitar la incoherència: a vegades es lluita contra l'avortament provocat, però es

promouen unes altres violacions de la vida humana com la pena de mort o l'eutanàsia.

El repte de la mort digna

Avui dia la vida humana es valora moltes vegades segons les pròpies conveniències sentimentals, econòmiques i polítiques. L'eutanàsia és un exemple clar. Quan el pacient o malalt molest cal eliminar-lo. Però rere d'aquesta actitud hi ha molta ideologia de fons: hedonisme, materialisme, filosofia dels diners i interès productiu, individualisme...

L'eutanàsia se centra, sens dubte, en la realitat del morir. No obstant això, s'intenta dissimular amb la denominada «mort dolça»: que cadascú esculli quan i com ha de morir. Davant d'aquest llibertinatge, cal una nova cultura de la vida, on el fet de morir sigui una cosa més humana.

L'eutanàsia es defineix com a mort sense patiment físic, provocada voluntàriament per l'ésser humà. És una cosa semblant a una mort amb una ajuda externa. Però... per què es vol aplicar l'eutanàsia a un ésser humà?

1. Es vol que el familiar o amic mori dolçament, sense patiment.
2. Por de l'ésser humà davant de les fases terminals d'una malaltia incurable.
3. Evitar l'anomenat «acarnissament terapèutic», on s'apliquen cures doloroses

físicament i psíquicament per al malalt.

4. Dret a morir tal com la persona vol, sense prejudicis morals. És fer el que cadascú vulgui amb el seu cos, fins i tot en el llindar de la mort.

Davant d'aquesta cultura de la mort, on es rebutja el valor de la vida, la dignitat humana del malalt i el valor humà i espiritual del patiment, la pastoral de la vida proposa els criteris següents per a l'acció apostòlica:

1. Veure el fet de morir com una realitat completa, on també l'ésser humà es realitza ja que mor dignament i no com una «cosa» que ja no ens serveix.

2. Predicar la dignitat de la vida humana en qualsevol situació: en fase terminal, minusvalidesa, en casos de disminucions físiques o psíquiques (en contra de l'eugènia o puresa de la raça).

3. Valorar la llibertat de la persona, no tant a escollir quan es vol acabar amb la vida, sinó la llibertat per continuar estimant malgrat les pròpies deficiències humanes.

4. Equilibri i seny a l'hora d'aplicar les tècniques biomèdiques per prolongar la vida.

5. Humanitzar el fet de morir, tot integrant valors com el morir dignament, el valor del patiment...

Propostes de la Delegació Episcopal de la Família (tel. 934 538 659)

• ACTIVITATS:

- Simposi sobre temes de família i vida per al mes de maig.
- Publicació d'un tríptic sobre la clonació humana.
- Publicació d'un quadern sobre clonació humana.

• LECTURES RECOMANADES:

- Del professor Ramón Lucas Lucas, el llibre *Antropología y problemas bioéticos*, publicat a la BAC, Madrid 2001. És un llibre que presenta els temes més candents d'avui sobre la persona, el cos humà, la sexualitat, l'embrió humà...

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Responsable àrea Vida Humana
Delegació Episcopal de la Família i de la Vida
(Barcelona)

Despatxos en arrendament

Zona Diagonal-Rambla Catalunya

Superfície: 45 a 50 m², dividits en dos espais comunitaris entre si. Local excel·lent per a consulta mèdica, consulta psicològica i psiquiàtrica, activitats sociosanitàries i/o formatives.

Inclou tot tipus de serveis: recepció de trucades, portar agenda de visites, cobrament de visites, ús sala de juntes, utilització d'aules, fax, fotocòpies, etc.

Telèfon de contacte: **607 244 832** (Sra. Teresa).

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

La pau, compromís de tothom

■ Fundació per la Pau va ser creada fa 19 anys

Gairebé vint anys treballant a favor d'una cultura de la pau. Aquest és el bagatge de Fundació per la Pau, una entitat creada el 1983. Aquesta ONG està vinculada al moviment per la pau mundial:

pertany a l'International Peace Bureau i és promotora de la Crida per la Pau de l'Haia. A Catalunya és membre fundador del Centre Unesco de Catalunya i de la Federació Catalana d'ONG per la Pau.

Toni Viader és cap de gestió interna de Fundació per la Pau i explica que la missió de l'entitat és «aconseguir una opinió pública favorable a una cultura de la pau». Aquest objectiu es treballa mitjançant la recerca per la pau, l'educació per la pau i les campanyes de sensibilització social i de pressió política.

Una de les campanyes que du a terme Fundació per la Pau és la crida «Per la pau: prou investigació militar!». Aquesta campanya té quatre punts bàsics: donar a conèixer la realitat de la investigació militar a Espanya i promoure un debat públic sobre aquest tema; demanar una transparència més gran, de manera que els recursos destinats a la recerca i al desenvolupament militar quedin clarament delimitats en els pressupostos generals de l'Estat; reclamar la transferència gradual dels recursos que actualment es dediquen a la investigació militar vers les àrees civils, i promoure l'objecció científica en la recerca militar a l'interior de les universitats i centres de recerca. Segons Viader, «amb aquesta campanya hi ha universi-

Els menuts, així com els adults, han d'assumir la cultura de la pau.

què unes 150 escoles de Catalunya han dit «no» a la militarització de l'ensenyament. La fundació també organitza cada any el cicle «Veus de pau a la Pedrera», que porta una personalitat rellevant de l'àmbit internacional que s'hagi destacat per la seva feina a favor d'una cultura de la pau. Enguany la persona convidada ha estat Cora Weis, presidenta de l'International Peace Bureau i de la Crida per la Pau de l'Haia.

Cultura de la pau

Des de la fundació s'entén que l'educació per la pau afecta tant els infants com els adults, per això, ofereix diferents activitats per a cada edat: tallers, conferències, llibres... «En els més petits es treballa sobretot l'educació en valors. Quan són més grans incorporem continguts específics de l'educació per la pau com és la resolució de conflictes, la política de desarmament, etc.», comenta Toni Viader. I afegeix: «Hi ha moltes maneres de treballar per la pau. La nostra, en concret, és

investigar la pau: esbrinar per què hi ha guerra, violència... i veure què s'hi pot fer, crear eines per resoldre conflictes, per sentir-nos segurs sense haver d'atacar els altres, com generar valors de confiança entre la gent, entre els països, fomentar els valors de la democràcia, de la solidaritat, de la justícia econòmica, etc.»

Aquesta ONG pacifista reconeix que vivim en una cultura de violència, per la qual cosa no és estrany que hi hagi guerres, si bé també s'apunta que cada cop més la societat vol sentir a parlar de pau: «A partir dels atemptats de l'11 de setembre hi ha una presència més gran del nostre discurs en la societat. Va ser una cosa tan terrible que hi ha molt més interès per la pau i això es nota en les converses de la gent, en els mitjans de comunicació... cada cop ens truca més gent interessada en la pau.»

Fundació per la Pau ha demostrat que la pau és quelcom que exigeix la col·laboració de tothom i que és possible canviar la nostra cultura de violència en

una cultura pacífica. Així, Toni Viader afirma: «Hem vist com ha evolucionat l'objecció de consciència, hem constatat com la Unesco treballa molt la cultura de la pau, com Europa fa esforços per treballar unida..., però també hi ha hagut retrocessos com el fet que els Estats Units hagin incrementat el pressupost de defensa.»

Línies a seguir

De cara al futur, la fundació destaca diversos camps en els quals vol centrar esforços en vistes a una cultura de la pau: «Eliminar la violència estructural com la fam al món, el fet que no es respectin els drets humans arreu del món»; l'educació per la pau, com a via de substitució progressiva de la cultura de la violència per una nova cultura de la pau (exposicions, activitats i material didàctic, cursos de formació, conferències...) i el desarmament, «perquè on hi ha armes, hi ha guerra i és molt difícil que hi hagi desenvolupament».

Toni Viader recorda que «la pau no és absència de guerra o de violència, sinó que es tracta de construir una cultura on siguin presents la justícia i el benestar per a tothom». I adverteix: «Una de les coses que cal desterrar és la desesperança. Treballar per la pau és una feina lenta, que requereix paciència i moltes dosis d'esperança. S'han aconseguit coses importants com la Declaració Universal dels Drets Humans o la constitució de l'ONU, però encara queda molt per fer.»

Rosa María Jané Chueca

«L'educació per la pau afecta tant els infants com els adults, per això, l'entitat ofereix activitats diferents per a cada edat»

tats com la UAB, la UB i la UPC que han mostrat el seu rebuig davant dels recursos desorbitats que es dediquen a la recerca i al desenvolupament amb finalitats militars. El 40% del pressupost del govern espanyol es dedica a la investigació militar».

Una altra campanya que desenvolupa l'entitat és la de les escoles objectores, en

FUNDACIÓ PER LA PAU

C/ PAU CLARIS, 76, PRAL. 1a

08010 BARCELONA

TEL. 933 025 129

FAX 933 017 562

A/e: perlapau@pangea.org

Internet: www.pangea.org/perlapau

Dóna Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la Formació
dels voluntaris

incaVol
Facilita Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

cultura

La fe que prediquen les icones bizantines

■ La Fundació Caixa Girona organitza una exposició sobre aquestes obres d'art de sentit religiós profund

GIRONA.— Sorpren agraadablement l'exquisidesa que posa en les seves exposicions la Fundació Caixa Girona. En poc temps s'han succeït la d'icones etiòps, la mostra sobre pintura de Marc Chagall i ara l'exposició d'icones bizantines dels segles XVII al XX. Es pot visitar fins al 30 d'abril al Centre Cultural de Caixa Girona-Fontana d'Or.

Vaig assistir a la inauguració. No coneixia al començament cap dels assistents que s'hi havien aplegat. Em sentia un intrús, però no em podia tancar les orelles. La primera cosa que vaig sentir van ser comentaris netament espirituals. Un es pot qüestionar que una icona, una mena de sacramental molt apreciat per tot cristià oriental, pugui ser presentat aquí per una entitat financera, tributària del capital. Ens ho podem qüestionar honradament, però quan se'n veuen els resultats, no podem sinó meravellar-nos-en. Quantes meditacions es troben a faltar en altres llocs i es troben en una sala bancària d'exposicions! I aquesta no ha estat l'única vegada que m'ha passat.

Bona part de les mostres de pintura resulten interessants, o almenys són distretes de veure. Si són de paisatges ens recorden geografies determinades; si de figura, ens evocuen cossos o ocupacions humanes. Una exposició d'icones és diferent. Vista a una certa distància s'hi distingeixen nombroses i semblants superfícies daurades que envolten formes confuses, que no són mai llampanants, com ho poden ser les creacions impressionistes, posem el cas. M'explicaré amb una experiència paral·lela. Visitar, o simplement veure, una biblioteca no és atractiu. Veure llibres en prestatges paral·lels és monòton i avorrit. Els llibres cal obrir-los i llegir-los, per poder-ne gaudir. Una cosa semblant s'ha de dir de les icones i un cop entès això, l'experiència resulta fascinant.

El contingut religiós de les icones

Les pintures a què em refereixo, són propietat particular del Sr. Joan Joseph Bruguera. Després dels parlaments de rigor, propis de tota inauguració, i atès el caire de l'acte, de sincera comunicació personal, mancat d'encarcament, de tots els qui van parlar, m'atanso a saludar el col·leccionista, per comentar-li el detall d'una d'elles en particular. Per a satisfacció meua comprovo que no es vanta del valor pecuniari dels seus quadres, ni de cap altra característica comercial. Coneix bé el contingut religiós de cada icona, el significat de les inscripcions

i l'estètica pròpia de cada imatge. En coneix la manufactura gràfica, el color, l'actitud, la història. Coneix cada quadre i li agrada compartir els seus coneixements, detalla tècniques i en algun cas n'ha reproduït foto-

gràficament algun detall per ressaltar la riquesa i la bellesa del contingut. En aquestes circumstàncies es recorda el plaer que se sent amb un literat que li evoca escrits bells o el científic que li narra èxits de la investigació. Em confessa el Sr. Bruguera que a mesura que té més icones, creix el seu interès i que són estímuls per continuar els seus personals estudis teològics. Amb aquest comentari he tocat el blanc.

A diferència dels manuals de teologia,

Una de les icones de l'exposició.

que a vegades llegir-los resulta pesat en extrem, la icona, començant per la pura apreciació estètica, passant per l'anàlisi de la doctrina que predica, fins a arribar a la contemplació religiosa, resulta tota ella una experiència totalment satisfactòria.

«Llegir» la icona de sant Nicolau o la de sant Basili, contemplar les marededéus del signe, les de la tendresa, les intercessores, recórrer amb la vista la multitud de sants que es veneren en un lloc determinat o període de temps o contemplar el Jesús de Dissabte Sant, el que baixa a trobar-se amb Adam i dona la mà a Eva, que la hi allarga amb un gest respectuós, i amb els altres Justos que envolten l'escena, aquestes i altres operacions no només ens ensenyen o recorden les continguts i la veracitat de la nostra fe cristiana, sinó que experimentem que aquesta fe és bella, amb una bellesa sens parió, que de cap manera és sensual sinó sublim.

Visitar l'exposició amb aquesta actitud fa goig i enriqueix. I qui cregui que no està preparat, per manca de la formació de què he parlat, que no s'amoïni. Com el nen que comença a aprendre a llegir no pot gaudir de la poesia o dels relats novel·lats. Ha de començar distingint lletres i llegint síl·labes, i ja n'hi ha prou per iniciar-s'hi. Gaudir de la lectura vindrà després, ningú no ho dubta.

P-J Ynaraja

«Veient les icones experimentem que la nostra fe és bella»

Els calamars

Per fer calamars a la planxa es recomana escollir calamars de dimensions petites, ja que els de bossa molt grossa solen ser força durs. D'aquesta manera, els calamars grossos els farem amb salsa, perquè així puguin bullir força.

Sabeu quan fa servir la seva tinta el calamar? Doncs, quan es veu amenaçat pels seus enemics.

El chipirón és un calamars petit i molt bo que es fa saltejat amb all i julivert. Aneu amb compte perquè, encara que sigui petit, té una espina que s'ha de treure.

Finalment, no s'ha de confondre qualsevol tipus de calamar amb la canana, ja que aquesta té un color més blanc i, a més, és més dura.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Coses de la vida

Ressuscitè el tercer dia

Hola amics! Surt el sol. És primavera. Les bones dones que seguien Jesús surten deicidides cap al sepulcre, però reben una gran sorpresa quan es troben amb un jove que irradia llum. Recolzat en una pedra, els diu: «No hi és aquí, ha ressuscitat.» I així és, Jesús guanya la mort. La promesa que va fer als apòstols s'ha complert i a poc a poc es va presentant als seus amics. Amb estimació es dona a conèixer amb algun detall que cadascú entén.

I nosaltres entenem quan el Mestre ens fa un senyal a la seva manera, ja que vol que entenguem que vol alguna cosa de nosaltres? Ho hem de fer així. Entendre que Jesús va voler passar aquesta prova, aquests moments tan amargs de soledat, patiment i abandó per ressorgir amb força. Em ve a la ment aquell poema d'Antonio Machado en què diu: «No vull un Crist a la creu, sinó el que va caminar sobre el mar.» Sempre va demostrar tota la seva bondat, la seva força divina i poder, com a Déu que era.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Estudi exhaustiu sobre el sudari d'Oviedo

■ Segons la tradició, va embolcallar el cap de Jesús després de la seva crucifixió

BARCELONA.— El Museu Diocesà de Barcelona acull fins al 14 d'abril (prorrogable) l'exposició fotogràfica «El sudari d'Oviedo i la seva relació amb el Sant Sudari», organitzada per la delegació catalana del Centre Espanyol de Sindonologia. El sudari d'Oviedo és una tela de lli de forma rectangular, de 85,5 per 52,6 cm, que, segons la tradició, va embolcallar el cap de Jesús de Natzaret després de la seva crucifixió.

Oviedo venera des del segle IX aquesta relíquia amb extraordinària devoció. Va arribar a Astúries a través de l'Arca Santa, que els cristians visigots van voler protegir de la profanació dels invasors musulmans. El sacerdot italià Giulio Ricci, director del Centre Romà de Sindonologia, va començar als anys seixanta un estudi personal del sudari i el va vincular al Sant Sudari de Torí. Però no va ser fins al 9 de novembre del 1989 quan el Capítol de la catedral d'Oviedo va concedir al Centre Espanyol de Sindonologia el permís oficial per realitzar un estudi multidisciplinari complet sobre la relíquia. L'Equip d'Investigació del Centre Espanyol de Sindonologia (Edices) està integrat per desenes d'especialistes de diferents àmbits.

La mostra fotogràfica que es pot visitar

al Museu Diocesà de Barcelona s'estructura en quatre apartats: «Localització i descripció», «Interès científic per la relíquia», «La investigació de l'Edices» —que se subdivideix en tres blocs: estudi tèxtil, estudi hematològic-forense i estudi historícodocumental— i «La identificació del cadàver».

L'Edices ha dut a terme un diagnòstic hematològic i un estudi morfogeomètric força interessant de les taques del sudari d'Oviedo, així com un estudi dinàmic reconstructiu de la col·locació del sudari. Les conclusions són les següents: el sudari d'Oviedo mostra una sèrie de taques originades per sang humana, del grup AB. Amb tota seguretat, va ser col·locat sobre el cap del cadàver d'un home adult, normalment constituït, que tenia barba, bigoti i cabell

llarg recollit al clatell. Mitjançant la composició de les taques, es pot assegurar que l'home del sudari va patir un gran edema pulmonar com a conseqüència del procés terminal que el va conduir a la mort.

Pràcticament tot el cap, coll, espatlles i part del l'esquena d'aquest home estaven ensangonats amb anterioritat a ser embolcallats pel llenç, atès que les taques que s'observen al cabell, al front i a la part superior del cap són de sang vital. Es pot dir que aquest home va ser maltractat abans de morir, amb instruments que li van fer sagnar el cuir cabellut i, almenys, li van provocar ferides al coll, a les espatlles i a la part superior de l'esquena.

L'evangeli de sant Joan és l'únic que esmenta dos tipus de teles: «...però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó que continuava lligat a part» (Jn 20,7). L'exposició acaba amb uns quadres sinòptics que comparen l'home embolcallat amb el sudari

Dibuix on d'han superposat les taques principals del sudari d'Oviedo, extret del llibre «El sudario de Oviedo», de Jorge-Manuel Rodríguez Almenar, publicat per Ediciones Universidad de Navarra.

d'Oviedo amb Jesús de Natzaret i amb l'home del Sant Sudari de Torí. L'Edices arriba, finalment, a la conclusió que «la hipòtesi que el sudari d'Oviedo sigui el de Jesús de Natzaret no és en absolut desgavellada i sí d'acord amb el que la tradició i la ciència asseguren d'aquest llenç».

Miquel Àngel Codina

Per primer cop, la versió francesa de «La favorite» al Liceu

BARCELONA.— L'òpera *La favorite*, de Gaetano Donizetti, va ser estrenada, en la seva versió original francesa, el 2 de desembre del 1840 a l'Òpera de París. Déu anys més tard, el 1850, es va estrenar al Liceu, en la versió italiana que va acabar per imposar-se arreu d'Europa. Finalment, més de 150 anys després, el mateix Liceu presenta ara l'estrena de la versió original francesa.

A un argument convencional, Donizetti hi va saber aplicar una música d'una tan alta qualitat melòdica que la va convertir en una de les seves òperes més populars. *La favorite*, com l'art en general, si bé ens permet arribar al tot, no ens permet arribar-hi del tot. Els cristians, però, tenim la possibilitat d'arribar al tot

en aquesta vida i, sobretot en l'altra.

Les representacions de *La favorite* tindran lloc els propers 16, 19, 20, 23, 24, 25, 26, 27 i 29 d'abril, a les 20.30 h, i el 21 d'abril, a les 17.00 h. Cal dir que tres quarts d'hora abans de l'espectacle s'ofereix al Foyer (sala subterrània, situada sota la platea del Liceu) una sessió informativa, organitzada pels Amics del Liceu, sobre aquesta òpera.

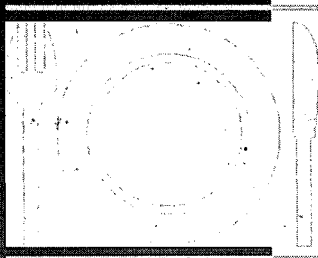
El 15 d'abril, a les 19.30 h, s'impartirà a la Sala del Cor del Gran Teatre del Liceu una conferència a càrrec de Santiago Salaverri, director de la revista *Diverdi* i vicepresident d'Amics de l'Òpera de Madrid, sobre *La favorite*. Està organitzada pels Amics del Liceu.

Alfons Miralles

Purè de patates amb bacallà i avellanes

INGREDIENTS:

patates mitjanes
4 talls de morro de bacallà
2 grans d'all
7 avellanes
1 clara d'ou batuda
formatge

PREPARACIÓ:

Primer de tot feu un puré de patates normal. Després, afegiu-hi el bacallà fregit ben picat i sense espines, més o menys la meitat de quantitat que de patates. A part, fregiu dos grans d'all i piqueu-los en un morter amb sis o set avellanes. Aboqueu-ho a sobre del puré de patates i remeneu-ho bé.

Poseu el puré en una plata de forn i, finalment, incorporeu-hi una clara d'ou batuda a punt de neu i gratineu-ho amb una mica de formatge.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Isidre

Espanya va dedicar el 1983 un segell en honor a sant Isidre. Nascut a Madrid el 1070, era camperol, molt treballador, pietós i caritatiu. Com a patró dels pagesos és molt venerat. També és patró de Madrid. Es va casar amb Maria, que posteriorment va ser santa Maria de la Cabeça. Cada dia, abans d'anar a la feina, anava a missa. «Por oír misa y dar cebada, nunca se perdió una jornada», solia dir. Una frase que ha esdevingut una dita castellana. Va morir l'any 1130 i la seva festa se celebra el 15 de maig. El 1622 el papa Gregori XV el va canonitzar.

LLIBRES

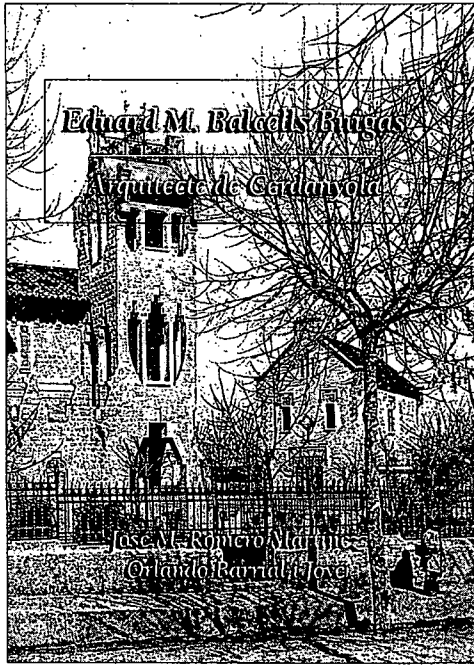
L'obra de l'arquitecte Eduard M. Balcells

Eduard M. Balcells Buigas (Barcelona, 1877-1965) va ser arquitecte municipal de Cerdanyola del Vallès entre els anys 1905 i 1952. A més de l'àmbit públic, també va fer treballs per a privats. Com a membre de la darrera generació modernista, va assimilar el llenguatge dels grans arquitectes catalans que el van precedir, tot incorporant els trets personals que caracteritzen la seva producció més destacada: la influència del modernisme centreeuropeu i de l'arquitectura tradicional. Cap el 1920 va experimentar un gran canvi amb l'adopció de les propostes del noucentisme. Durant els primers anys d'aquesta etapa, es va decantar per un clasicisme modern.

La vida i l'obra de Balcells Buigas, que sobrepassa l'àmbit de Cerdanyola del Vallès, està sent estudiada des de fa anys per José M. Romero i Orlando Barrial. Fruit d'aquest treball ha vist la llum aquest llibre, dedicat

estrictament a l'obra que l'arquitecte va fer a Cerdanyola. L'historiador de l'art José M. Romero prepara la seva tesi doctoral sobre Balcells. De la seva feina a Cerdanyola destaquen la casa Dolors Balcells (1905); la rectoria modernista de Sant Martí (1908), gran part de les cases de la urbanització Montflorit, les primeres escoles públiques (1912), la reforma i la tanca de la villa López o can Domènech (1912), la casa consistorial (1920), multitud de cases d'estiueig —entre les més conegudes cal esmentar la casa Mañà (1929) i la casa Soms (1934)—, el primer pont sobre el riu Sec al carrer de Santa Anna (1935), la capella del Santíssim de l'església Nova de Sant Martí (1947) i diferents projectes d'urbanització. Altres obres, ja enderrocades, eren la casa Mestres (1906), la reforma de la torre Recolons (1911) i l'ampliació de la farinera Ribas (1927).

Si s'ha de ressaltar algun tret de la perso-

nalitat de Balcells, aquest és la seva gran capacitat creadora que va marcar —especialment— els seus primers anys de vida professional, com queda ben palès en la varietat del conjunt de la seva obra. Va ser l'inventor de la regla de càlcul circular i de diversos utensilis de dibuix. Un altre aspecte interessant de la personalitat d'Eduard M. Balcells és el vessant espiritual. Home de profundes creences religioses, la seva obra denota un gran coneixement de la simbologia cristiana. Aquest fet, unit al seu caràcter d'artista, va tenir molta importància en la manera com va desenvolupar la feina: ell gaudia fent d'arquitecte. (C.C.)

José M. Romero Martínez i Orlando Barrial i Jové, *Eduard M. Balcells Buigas. Arquitecte de Cerdanyola. Ajuntament de Cerdanyola del Vallès, Cerdanyola del Vallès 2002, 65 pàg.*

Pautes per educar en valors

«Els educadors hem de ser optimistes, perquè educar és creure que les persones podem ser millors, que tenim una capacitat innata per aprendre. Com deia Montaigne, el nen no és una ampolla que s'ha d'omplir, sinó un foc que és precís encendre (cita de la qual es desprèn el títol d'aquest llibre). Aquí està la tasca de l'educador: treure a la llum les qualitats d'altres persones», afirma Justí Pagà Felipe, llicenciat en Filosofia i Ciències de l'Educació, en la introducció de l'obra. Es tracta d'un llibre molt indicat per a l'educació en valors en les llars familiars. Explica, amb un llenguatge entenedor, el que poden fer els pares. L'esposa de

l'autor, Carme Reverté Simó, ha captat el missatge i ens ofereix unes il·lustracions senzilles que parlen per elles mateixes i que donen al volum un aire infantil i fresc. El llibre —que també es pot estudiar en grup, atès que s'hi inclouen propostes d'autoavaluació— s'estructura en quatre capítols: «Tal com sóc, així actuo (aspectes de la personalitat)», «Som una família», «La vida, una escola d'aprenentatge (la formació)» i «Aprofitem els entrebancs per créixer i madurar (problemàtiques i relacions interpersonals)». La bibliografia és breu i actualitzada. (J. Blanc i Bahima)

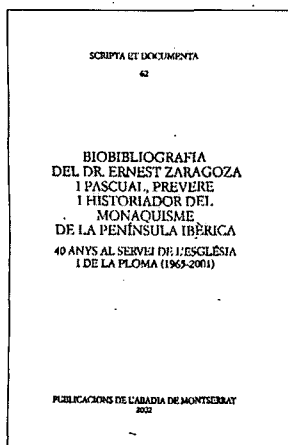
Justí Pagà Felipe (text) i Carme Reverté Simó (il·lustracions), *Es precis encendre el foc. Orientacions per a pares i educadors*. Editorial Cincorres Club, Tortosa 2000, 112 pàg.

Bibliografia d'un gran teòleg

El Dr. Ernest Zaragoza i Pascual (Sant Feliu de Guíxols, 1944) sempre ha simultanejat la seva activitat literària amb el ministeri sacerdotal. La seva contribució a la història eclesiàstica de Catalunya i Espanya inclou més de mil articles publicats, especialment als diccionaris *d'Histoire et Géographie Ecclésiastiques*, *d'Histoire Ecclésiastique de Catalunya* —dirigit per Ramon Corts, Joan Galtés i Albert Manent—, *de Spiritualité*, *de Historia Ecclésiastica de España*, *de la Música Hispanoamericana* i *Biográfico de España*, aquests tres últims encara en curs de publicació. El 20 d'octubre del 1977 va ser ordenat prevere pel cardenal arquebisbe de Toledo, Marcelo González Martín, a Silos, i va cantar la seva primera missa a l'església parroquial de la Mare de Déu dels Àngels, a Sant Feliu de Guíxols, l'1 de novembre del mateix any. La seva obra per antonomàsia, a la qual va dedicar quinze anys d'estudis, és *Los Generales de la Congregación de San Benito de Valladolid*, que consta de sis volums. En aquest llibre es recull la bibliografia completa de l'il·lustre teòleg Ernest Zaragoza i Pascual, així com una interessant ressenya biogràfica. (C.C.)

Biobibliografia del Dr. Ernest Zaragoza i Pascual, prevere i historiador del monaquisme de la península Ibèrica. 40 anys al servei de l'Església i de la ploma (1965-2001). Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Scripta et Documenta, Barcelona 2002, 100 pàg.

Itinerari de reflexió cristiana

«El que teniu a les vostres mans és quelcom més que un simple llibre d'activitats; és un intent de fer tots plegats un món més humà i feliç, més just i solidari, més unit i ple de Déu. Això és el que Jesús va venir a fer i a ensenyar-nos a fer.» Amb aquestes paraules José Real Navarro, artífex d'aquest llibre, s'adreça als joves per facilitar-los un itinerari de reflexió cristiana per a l'etapa de postcomunió. L'autor ha posat en marxa el Projecte Navegants per tal de fer realitat aquest objectiu, ja que molts catequistes i comunitats cristianes experimenten la dificultat de mantenir els grups de catequesi després de la primera comunió. Ha tingut en compte l'edat dels nens i nenes i ha organitzat les activitats en forma de deu tallers. Els tallers s'articulen a l'entorn dels temes següents: «Viu amb alegria», «Vol ser autèntic», «Viu en grup unit», «Confia en Déu», «Ple d'esperança», «És lliure», «Viu amb senzillesa», «Sempre obert a l'amistat», «És humil» i «Té una vocació». Segons explica José Real, «perquè vosaltres pugueu arribar a ser un "oasi d'humanitat" que encomani vida i felicitat al vostre voltant, primer haureu de descobrir els tresors propis de tot cristià i posar-los en pràctica en vosaltres i entre vosaltres. Aquests deu primers tallers us hi ajudaran». (C.C.)

José Real Navarro, *El tesoro del cristiano. Talleres para el tiempo de postcomunió*. Editorial CCS, Col·lecció Postcomunió, Madrid 2001, 183 pàg.

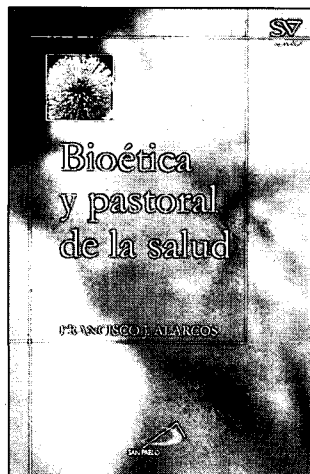

Pel benestar de l'ésser humà

Aquestes pàgines són un intent de relacionar l'ètica i la bioètica moderna amb la pastoral de la salut. Tot i que són disciplines diferents, comparteixen un mateix objectiu: el benestar de l'ésser humà. En lloc de destacar les diferències que les separen, cal tendir ponts que contribueixin a descobrir allò que les uneix i, sobretot, les possibilitats de la seva aplicació pràctica. Aquesta obra no vol oferir respostes concretes als interrogants que es plantegen al ritme dels nous descobriments en medicina, biologia o genètica, sinó que va

més enllà. El seu autor, el teòleg Francisco José Alarcos, professor de Bioètica, tracta els dilemes que afecten la vida de les persones, la seva salut i la manera d'afrontar les noves tecnologies biomèdiques. La vida biològica no té, com ha subratllat Joan Pau II, «un valor absolut», però sobre ella sí que es construeixen valors absoluts. Des d'aquests, la nostra existència cobra, o hauria de cobrar, sentit. Però la biologia té els seus errors i fa que aparegui la nostra condició limitada i vulnerable. Quan això passa sorgeixen els grans interrogants i la recerca de respostes que es troben més enllà del que és estrictament biològic. (C.C.)

Francisco José Alarcos, *Bioética y pastoral de la salud*. Editorial San Pablo, Col·lecció Salud y Vida, Madrid 2002, 286 pàg.

El llibre de la setmana

Viatjar: una altra manera de ser

El llibre de capçalera excel·lent de moltes persones donades a l'ascètica, i que va escriure Tomàs de Kempis, afirma en una de les seves pàgines: «Qui peregrina molt, rara vegada se santifica.» Es tractava, segurament, d'una crítica sensata i encertada contra aquells homes i dones estranys de la seva època, anomenats *girovags*, que anaven d'una banda a l'altra, i feien escales a les ermites o als albergs de pelegrins, gairebé sempre sense cap altre motiu que la inestabilitat pròpia i personal.

Però aquesta crítica pietosa no es pot estendre, ni de bon tros, a molts dels textos que ens arriben, en els quals els homes i les dones de tots els temps ens expliquen les seves experiències viatgeres, des dels llibres de la monja Etèria, fins al viatge a La Alcarria de Camilo José Cela, o el recorregut de Jorge Ferrer-Vidal per la serra d'Ayllón.

Teresa Pàmies és una dona amb una vocació literària decidida. I comprèn molts àmbits en la seva tasca com a escriptora. Des que es va donar a conèixer, amb *Testament a Praga*, sempre ha estat una autora d'estil viu, d'un català cada vegada més depurat i actual, i d'una capacitat

d'observació envejable. Les seves descripcions del món de l'exili txec sempre són suggeridores i interessants, així com les aventures de les primeres èpoques de combatent, en la seva joventut política, o els treballs itineraris a través de països, que acceptaven, al capdavant, el pas de refugiats polítics, restes d'un naufragi col·lectiu de la història del nostre país.

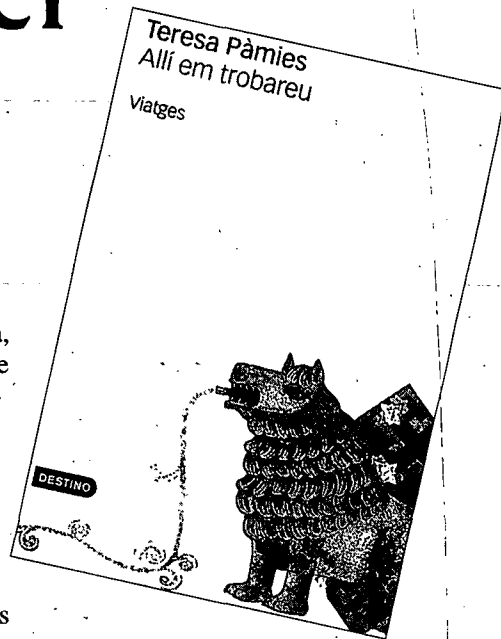
Recentment, en aquestes mateixes pàgines, vam comentar la seva narració *La filla del Gudari*, que suposava una visió personal, preocupada, de les circumstàncies actuals, i difícils, del País Basc.

Allí em trobareu és un esforç de comprensió de la diversitat d'Espanya, sense amagar cap detall que pugui ajudar a conèixer el que veu i pensa en el seu itinerari a través de l'àmplia geografia de la Península. A les seves pàgines la podem trobar recorrent el Pirineu aragonès, l'encant poètic i nostàlgic de Galícia, la Granada

fascinant i moruna, el Portugal de Lisboa, la ciutat blanca, i els horitzons austers de Castella. Arreu —i això és el més interessant de la narració d'aquest viatge— és ella la que és present, i són les seves impressions personals, sempre referides a la seva experiència, les que li dicten les línies d'aquest periple ibèric.

I sempre es manifesta expectant i anhelant d'enriquiment personal, gràcies a les experiències que viu arreu. Realment, després de cadascun dels seus viatges, se sent amb més cabal de coneixements, i adquireix dimensions sempre noves la seva personalitat.

Tot és vist a través d'un prisma exigent, que sap destacar aspectes que s'escaparien a un observador menys avisat. La mirada de qui sap distingir aquells detalls que defineixen les persones, i exemplifiquen els estereotips d'un país com el que recorre, on la diferència és potser la nota dominant, tot i els esforços dels que volen confondre unitat amb unitat.

Teresa Pàmies ha escrit un text que, com les històries de Juan Timoneda, és «alleujament de caminants» ja que, d'una banda, distreu perquè és amè i agut en les seves observacions, i de l'altra, obre la gana per recórrer novament els paratges que a ella li han dit tant. I el cúmul d'anècdotes i de situacions que fan devorar les pàgines gairebé sense respiració, són un cant al poble senzill, i a la terra en què viu, sense complexos, amb la necessitat de mostrar-se tal com és.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Grans activitats al Baix Penedès

Dues poblacions del Baix Penedès, la Bisbal i el Vendrell seran escenari de grans activitats sardanistes durant aquest mes d'abril.

La Unió de Colles Sardanistes ha programat la festa de cloenda del Campionat de Catalunya 2001 per al diumenge 7 d'abril, a la Bisbal del Penedès. Representants dels diferents grups sardanistes participants en la darrera temporada de competicions de colles assistiran a aquesta celebració, que s'iniciarà a dos quarts d'una del migdia, amb una ballada de sardanes a càrrec de la cobla Ressò. Després del dinar de germanor, la festa es completarà amb una ballada amb cobla i, a les sis de la tarda, tindrà lloc el lliurament de trofeus corresponents al darrer campionat de Catalunya.

D'altra banda, el darrer cap de setmana del mes d'abril tindrà lloc l'anunciada proclamació del Vendrell com a Ciutat Pubilla de la Sardana. Malgrat que a l'hora del tancament d'aquesta edició encara no hem rebut els detalls del programa cal ressenyar algunes innovacions en aquesta festa. Especialment pel que fa referència a la tradicional Caravana La Flama de la Sardana que l'Obra del Ballet Popular ha decidit substituir per activitats de foment i promoció del Pubillatge i que es preve-

uen celebrar a Calafell, Roda de Berà, Cunit i l'Arboç. En aquestes poblacions s'ha previst de celebrar sengles concerts a càrrec de la Cobla Marinada.

La culminació de tots els actes serà el dia 28 d'abril, amb la descoberta del mural commemoratiu i la inauguració de l'antiga plaça del Puig com a plaça de la Sardana i un concert d'orgue i tenora a l'església parroquial del Vendrell. Prèviament, el dia 22 d'abril, a les vuit del vespre, a l'auditori Pau Casals tindrà lloc la presentació dels dos discs compactes enregistrats amb motiu del Pubillatge, amb obres d'autors vendrellencs; i també la presentació de la publicació *Petita història de la sardana*, escrita per Maria Pilar López Serra amb dibuixos de Pilarín Bayés.

Recordem, finalment, que l'autor de la sardana del Pubillatge és Josep Maria Guitart; que la Lliçó Magistral de la Sardana estarà a càrrec de Juli Grandia; i que la representació visual del Pubillatge estarà signada per Roser Oter Blasco, autora del mural commemoratiu, Xavier Millán, autor del logotip creat per a aquest esdeveniment i Xavier Mercader, que és l'artista que ha forjat la clau simbòlica del Vendrell que es col·locarà al Clauer de les Ciutats Pubilles. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 75,02€ (12.480 ptes.) l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 75,02€ (12.480 ptes.) per any.

☐ Amb dos pagaments semestral de 37,50€ (6.240 ptes.)

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat

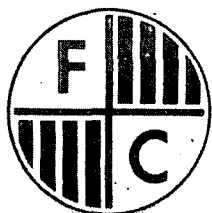
Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

«Grup Avant» TERRASSA

37.486 PARTICIPANTS

XVII CONCURS BÍBLIC - Tema: «EL SEGUIMENT DE JESÚS»

XIII CONCURS DE REDACCIÓ BÍBLICA

TEMA: «EL SEGUIMENT DE JESÚS EN LA PERSONA DE SANT PAU»

VEREDICTE DEL CONCURS BÍBLIC

Tal com anunciàvem en el tríptic presentador del XVII Concurs Bíblic en el punt 9è, de comunicar públicament el veredict del jurat, avui, i a través d'aquesta nota, queda notificat.

LLIURAMENT DE PREMIS:

ATENCIÓ!

Enguany com ja dèiem a les Bases, els premis es lliuraran a cada Bisbat. Consulteu LLOCS DE LLIURAMENT DE PREMIS

RESULTATS OBTINGUTS:

PRIMERS PREMIS:

5 per als millors treballs personal de cada categoria.

PREMIS ESCOLA:

1 primer premi per a cada categoria, per al millor treball presentat pel conjunt de l'escola, dintre de la categoria.

3 segons premis per a cada categoria.

PREMIS ESPECIALS PER BISBAT:

121 premis especials, a cadascun dels quatre millors treballs de cada categoria per a cada bisbat de la província eclesiàstica Tarraconense i de cada demarcació episcopal de l'arquebisbat de Barcelona que no hagin estat premiats en els apartats anteriors.

ACCÈSSITS:

L'apartat d) del punt número 6 de les BASES deia que la Comissió Organitzadora es reservava el dret de concedir accèssits si el grau de participació en el concurs i la vàlua dels treballs presentats així ho aconsellaven. Amb aquest fonament i considerant la uniformitat en la valoració obtinguda amb els treballs que han aconseguit els tres primers premis per escola, el jurat ha estimat oportú concedir:

107 accèssits per a treballs personals

I, a més a més, com és costum, s'ha decidit que tots els concursants tinguin un record: enguany se'ls lliurarà un llibre "JESÚS, VIU LA SEVA HISTÒRIA" el dia 4 de maig 2002, a l'acte del lliurament de premis.

No volem tancar aquesta nota sense regraciar a "CATALUNYA CRISTIANA" tot el suport i la bona acollida i difusió que ha realitzat a través de les seves pàgines.

Per tant, "CATALUNYA CRISTIANA", gràcies, gràcies, gràcies i... si Déu vol, fins l'any vinent.

LLOCS DE LLIURAMENT DE PREMIS

Amb la col·laboració de

**Dia: 4 de maig (dissabte)
a les 11 del matí**

Bisbat de GIRONA:

Seminari

Pujada Sant Martí, 12

GIRONA

Bisbat de LLEIDA:

Col·legi Maristes

Av. Catalunya, 3

LLEIDA

Bisbat de LA SEU D'URGELL:

Col·legi La Salle

Sant Joan de La Salle, 27 - 51

SEU D'URGELL

Bisbat de SOLSONA:

Seminari

Pujada del Seminari, s/n

SOLSONA

Bisbat de TARRAGONA:

Col·legi La Salle

Av. Països Catalans (1r semàfor a l'esquerra)
Barri Sant Pere i Sant Pau

TARRAGONA

Bisbat de TORTOSA:

Seminari

Ctra. d'accés al Seminari, s/n

TORTOSA

Bisbat de VIC-MANRESA:

Col·legi La Salle

Av. De la Pau, s/n

MANRESA

Bisbats de BARCELONA - VALLÈS - MARESME - BAIX LLOBREGAT - PENEDES

Centre Cultural de la Caixa de Terrassa Rambla d'Egara, 340 TERRASSA

(El mateix lloc de sempre)

PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS

N. NOM I COGNOMS

Primera categoria

- 1 MARC SERRA AMENOS
- 2 MONTserrat FERNANDEZ HIDALGO
- 3 ANNA MASSANAS REGALAT
- 4 ANDREA SENANTE RODRIGUEZ
- 5 CRISTIAN SANCHEZ BONET

ESCOLA

CEIP ALBIRKA
JESÚS MARIA
CEIP VERGE DEL REMEI
MONTSENY
CEIP ENRIC FARRENY

POBLACIÓ

ARBECA
BADALONA
BANYOLES
BARCELONA
LLEIDA

Segona categoria

- 1 NURIA MASEDA JORNET
- 2 MARIA PUIGDEMONT NOGUER
- 3 ARIADNA GALITO TRAVER
- 4 CARLES GALINDO MARTINEZ
- 5 MARIA RIERA BÒRRULL

CEIP PUIGCAVALLER
CEIP SANT CRISTÓFOL
CEIP JOC DE BOLA
COL·LEGI SAGRAT COR DE JESÚS
COL·LEGI MARE DE DÉU DEL CARME

GANDESA
LES PLANES D'HOSTOLES
LLEIDA
SÚRIA
TARRAGONA

Tercera categoria

- 1 EDUARD MARTINEZ RODRIGUEZ
- 2 CARLOTA CASADO RIERA
- 3 JENNIFER GOMEZ OGAYA
- 4 ARANTXA PALOMARES FERNANDEZ
- 5 Mª JOSEP MONER COLL

LA SALLE GRÀCIA
SANTA TERESA DE JESÚS
SAGRADA FAMÍLIA
IES RAFAEL CASANOVA
COL·LEGI SANT JOSEP

BARCELONA
BARCELONA
LES ESCALDES - ANDORRA
SANT BOI DE LLOBREGAT
SANT HILARI SACALM

PREMIS CATEQUESIS

PRIMERA CATEGORIA

CATAQUESIS DE BARBENS

BARBENS

SEGONA CATEGORIA

PARRÒQUIA DE MARATA

MARATA - LES FRANQUESES
DEL VALLÈS

TERCERA CATEGORIA

PARRÒQUIA DE SANT BARTOMEU

RIBA-ROJA D'EBRE

PREMIS PER BISBAT O DEMARCACIÓ EPISCOPAL (1a CATEGORIA)

BISBAT	CATEGORIA	ESCOLA	POBLACIÓ
BARCELONA	PREMI EXTRA	IMMACULADA VEDRUNA	BARCELONA
BARCELONA	1ª	CEIP DE PRÀCTIQUES Nº 1	BARCELONA
BARCELONA	1ª	COL·LEGI SAGRAT COR	BARCELONA
BARCELONA	1ª	NTRA. SRA. DEL ROSARIO	BARCELONA
BAIX LLOBREGAT	PREMI EXTRA	CEIP RAMON MUNTANER	L'HOSPITALET LLOB.
BAIX LLOBREGAT	1ª	CEIP ALFONS XIII	MOLINS DE REI
BAIX LLOBREGAT	1ª	CEIP JOAN MARAGALL	S. ANDREU DE LA B.
BAIX LLOBREGAT	1ª	SAGRAT COR - VEDRUNA	SANT BOI DE LLOB.
GIRONA	PREMI EXTRA	CEIP VOLCÀ BISAROQUES	OLOT
GIRONA	1ª	ESCOLA PAULA MONTAL	FIGUERES
GIRONA	1ª	COL·LEGI COR DE MARIA	LA BISBAL D'EMPORDA
GIRONA	1ª	ESCOLA SANT ROC	OLOT
LLEIDA	PREMI EXTRA	CEIP JOC DE LA BOLA	LLEIDA
LLEIDA	1ª	CEIP COMTES DE TORREGROSA	ALCARRAS
LLEIDA	1ª	CEIP L'ALMENAR	ALMENAR
LLEIDA	1ª	CEIP ENRIC FARRENY	LLEIDA
MARESME	PREMI EXTRA	COL·LEGI JESÚS I MARIA	BADALONA
MARESME	1ª	CEIP ANTONI BOTEY	BADALONA
MARESME	1ª	ESCOLA PLANAS I CASALS	BADALONA
MARESME	1ª	ESCOLA LA IMMACULADA	VILASSAR DE DALT
SOLSONA	PREMI EXTRA	CEIP GUILLEM	BALSERENY
SOLSONA	1ª	MARE DE DÉU DEL CARME	BELLPUIG
SOLSONA	1ª	CEIP MARE DE DÉU PATROCINI	CARDONA
SOLSONA	1ª	MARE DE DÉU DEL CARME	CARDONA
TARRAGONA	PREMI EXTRA	CEIP CENTELLES	CONSTANTÍ
TARRAGONA	1ª	CEIP ÀNGELS GARRIGA	EL VENDRELL
TARRAGONA	1ª	CEIP MARE DE DÉU DEL ROSER	RIUDECOLS
TARRAGONA	1ª	CEIP ELADI HOMS	VALLS
TORTOSA	PREMI EXTRA	CEIP PUIG CAVALLER	GANDESA
TORTOSA	1ª	CEIP MARE DE DÉU DEL PORTAL	BATEA
TORTOSA	1ª	CEIP LA GESSERA	CASERES
TORTOSA	1ª	CEIP MESTRE MARCEL·LÍ DOMINGO	ROQUETES
URGELL	PREMI EXTRA	MARE DE DÉU DE L'HORTA	IVARS D'URGELL
URGELL	1ª	ESCOLA ÀNGEL GUIMERÀ	BALAGUER
URGELL	1ª	CEIP VALL DE FLORS	TREMP
URGELL	1ª	CEIP DE TUIXÉN	TUIXÉN
VALLÈS	PREMI EXTRA	MARE DE DÉU DEL ROSER	RIPOLLET
VALLÈS	1ª	CEIP JOAN SOLANS	GRANOLLERS
VALLÈS	1ª	CEIP SAGRADA FAMÍLIA	LA LLAGOSTA
VALLÈS	1ª	JOAQUIMA VEDRUNA	TERRASSA
VIC	PREMI EXTRA	CEIP LLUÇANÈS	PRATS DE LLUÇANÈS
VIC	1ª	CEIP MESTRE ANDREU	SANT JOAN ABADESSES
VIC	1ª	CEIP JACINT VERDAGUER	S. EUGÈNIA DE BERGA
VIC	1ª	CEIP VALL DEL GES	TORELLÓ

PREMIS PER BISBAT O DEMARCACIÓ EPISCOPAL (2a CATEGORIA)

BISBAT	CATEGORIA	ESCOLA	POBLACIÓ
BARCELONA	PREMI EXTRA	CEIP SAGRADA FAMÍLIA	BARCELONA
BARCELONA	2ª	CEIP ELS LLORERS	BARCELONA
BARCELONA	2ª	CEIP TRES FONTS	BARCELONA
BARCELONA	2ª	COL·LEGI SANTA TERESA DE JESÚS	BARCELONA
BAIX LLOBREGAT	PREMI EXTRA	CEIP JOAN MARAGALL	S. ANDREU DE LA BARCA
BAIX LLOBREGAT	2ª	COL·LEGI SAGRADA FAMÍLIA	CORNELLÀ LLOBREGAT
BAIX LLOBREGAT	2ª	CEIP MONTCAU	GELIDA
BAIX LLOBREGAT	2ª	COL·LEGI SAGRAT COR DE JESUS	MONISTROL MONTSERRAT
GIRONA	PREMI EXTRA	CEIP VERGE DEL REMEI	BANYOLES
GIRONA	2ª	CEIP VENTALLAT	EL MALLOL
GIRONA	2ª	COL·LEGI MARE DE DEU DEL ROSER	PINEDA DE MAR
GIRONA	2ª	CEIP ROCALBA	SANT FELIU PALLEROLS
LLEIDA	PREMI EXTRA	CEIP SANT JAUME	LA GRANJA D'ESCARP
LLEIDA	2ª	CEIP MANUEL ORTIZ	JUNEDA
LLEIDA	2ª	COL·LEGI EPISCOPAL	LLEIDA
LLEIDA	2ª	ESCOLA L'ANUNCIATA - DOMINIQUES	LLEIDA
MARESME	PREMI EXTRA	COL·LEGI SAGRADA FAMÍLIA	EL MASNOU
MARESME	2ª	COL·LEGI COR DE MARIA	MATARÓ
MARESME	2ª	MIREIA CENTRE D'ESTUDIS	MONTGAT
MARESME	2ª	PRESENTACIÓ DE LA MARE DE DÉU	VILASSAR DE MAR
SOLSONA	PREMI EXTRA	CEIP MARE DE DEU DEL PATROCINI	CARDONA
SOLSONA	2ª	COL·LEGI DEL CARME	MOLLERUSA
SOLSONA	2ª	CEIP ALFRED MATA	PUIG-REIG
SOLSONA	2ª	ESCOLES PARROQUIALS ANUNCIATA	PUIG-REIG
TARRAGONA	PREMI EXTRA	COL·LEGI SANTA TERESA DE JESÚS	TARRAGONA
TARRAGONA	2ª	CEIP CABRA DEL CAMP	CABRA DEL CAMP
TARRAGONA	2ª	CEIP SERRA DE PRADES	PRADES
TARRAGONA	2ª	CEIP MONTSANT	ULLDEMOLINS
TORTOSA	PREMI EXTRA	ESCOLA DOCTOR FERRAN	TORTOSA
TORTOSA	2ª	CEIP JOAN BTA. SERRA	ALCANAR
TORTOSA	2ª	CEIP SANT BLAI	BOT
TORTOSA	2ª	CEIP DIVINA PASTORA	VINALLOP
URGELL	PREMI EXTRA	CEIP ELS PLANELLS	ARTESA DE SEGRE
URGELL	2ª	ESCOLA MARE DE DEU DEL ROSER	GUISSONA
URGELL	2ª	COL·LEGI SAGRADA FAMÍLIA	LES ESCALDES - ANDORRA
URGELL	2ª	CEIP VALLDEFLORES	TREMP
VALLÈS	PREMI EXTRA	REGINA CARMELI	RUBÍ
VALLÈS	2ª	CEIP L'ALZINAR	CAMPINS
VALLÈS	2ª	CEIP PALLEROLS I ROCA	SANT CELONI
VALLÈS	2ª	ESCOLA VEDRUNA	TERRASSA
VIC	PREMI EXTRA	LA VALL	OSOR
VIC	2ª	CEIP POMPEU FABRA	MANLLEU
VIC	2ª	COL·LEGI NTRA. SRA. DEL CARME	RIPOLL
VIC	2ª	CEIP ABAT OLIVA	SANT HIPÒLIT VOLTREGA

PREMIS PER BISBAT O DEMARCACIÓ EPISCOPAL (3a CATEGORIA)

BISBAT	CATEGORIA	ESCOLA	POBLACIÓ	BISBAT	CATEGORIA	ESCOLA	POBLACIÓ
BARCELONA	PREMI EXTRA	CEIP SAGRADA FAMÍLIA	BARCELONA	SOLSONA	3ª	ESCOLA LA SALLE	MOLLERUSSA
BARCELONA	3ª	CARDENAL ESPINOLA	BARCELONA	SOLSONA	3ª	ESCOLA ARRELS II	SOLSONA
BARCELONA	3ª	ESCOLA JOSEP TOUS	BARCELONA	TARRAGONA	PREMI EXTRA	COL·LEGI LA SALLE	TARRAGONA
BAIX LLOBREGAT	PREMI EXTRA	COL·LEGI EL CARME	S. SADURNÍ D'ANOIA	TARRAGONA	3ª	LA PRESENTACIÓ	REUS
BAIX LLOBREGAT	3ª	SANT JOSEP OBRER	L'HOSPITALET DE LLOBREGAT	TARRAGONA	3ª	IES TORREDEMBARRA	TORREDEMBARRA
BAIX LLOBREGAT	3ª	ESCOLA PIA	VILANOVA I LA GELT.	TORTOSA	PREMI EXTRA	IES DELTEBRE	DELTEBRE
GIRONA	PREMI EXTRA	COL·LEGI VEDRUNA	MALGRAT DE MAR	TORTOSA	3ª	PARRÒQUIA SANT MIQUEL	BATEA
GIRONA	3ª	CEIP DE LA SALLE	GIRONA	TORTOSA	3ª	PARRÒQUIA DE L'ASSUMPCIÓ	FLIX
GIRONA	3ª	PARRÒQUIA DE SANTA MARIA	PINEDA DE MAR	URGELL	PREMI EXTRA	ESCOLA VEDRUNA	PUIGCERDÀ
LLEIDA	PREMI EXTRA	ESCOLA EL CARME	LLEIDA	URGELL	3ª	IES GUISSONA	GUISSONA
LLEIDA	3ª	IES ALCARRÀS	ALCARRÀS	URGELL	3ª	LA SALLE	LA SEU D'URGELL
LLEIDA	3ª	IES MÀRIUS TORRES	LLEIDA	VALLÈS	PREMI EXTRA	ESCOLA DEL CARME	SABADELL
MARESME	PREMI EXTRA	IES VILASSAR	VILASSAR DE MAR	VALLÈS	3ª	COL·LEGI L'ESTEL	GRANOLLERS
MARESME	3ª	ESCOLA MARE DE DÉU DE LOURDES	MATARÓ	VALLÈS	3ª	MARE DE DÉU DEL CARME	TERRASSA
MARESME	3ª	CEIP COR DE MARIA	MATARÓ	VIC	PREMI EXTRA	COL·LEGI SANT MIQUEL DELS SANTS	VIC
SOLSONA	PREMI EXTRA	COL·LEGI SANT JOSEP	TÀRRAGA	VIC	3ª	COL·LEGI AVE MARIA	MANRESA
				VIC	3ª	SANTA ROSA DE LIMA	MANRESA

NÚM. NOM I COGNOMS

ESCOLA

POBLACIÓ

1 LUCIA SALMERON MORÁLES
2 ENRIC CARLES VILLARLES
3 RUBEN ARROYO ROSADO
4 MIQUEL INFANTE GIL
5 GISELA ROCA RODRIGUEZ
6 DAVID SANCHEZ FERNANDEZ
7 JUDIT VIDAL CLOS
8 GEMMA SEGURA MABRAS
9 GUILLEM PENALVA POUS
10 IRENE RIQUER NOVELL
11 RAQUEL VIDAL CASTELLO
12 LAURA JIMENEZ SIERRA
13 CARLES QUINTANES BATISTA
14 SARA DIAZ TORRENTS
15 GERARD RUBIO MARTIN
16 JERALDIN BECERRA CASTRILLEN
17 BERTA GUERA RECOLONS
18 GERARD GARRETA ARGELICH
19 MARIA BARRANQUERAS CORONAS
20 QUERALT PONS SERRA
21 ALEX GONZALEZ BAYOT
22 NURIA TARRES ARAGONES
23 SASKIA SAFONT PANISELLO
24 MARCEL BLANCH SUBIRATS
25 LAURA ROMAN MONJE
26 ALEX CASTILLA ARTES
27 JOAN LLADO VIZUETE
28 NURIA QUERO
29 OLIVER SANCHON MARTINEZ
30 BLANCA PELLICER ROCAMORA
31 MIREIA SOLE CASADESUS
32 BLANCA ESTEVE JORDA
33 JESSICA PRAT RUFIAN
34 ALICIA AGUILERA MORALES
35 SANDRA MUÑOZ QUIRANTE
36 GUILLEM GARCIA BONAT
37 ABUNDI BORDERA VERNET
38 LAURA BARRIO AGUILAR
39 KILIAN DUNA GARCIA
40 LLUIS RODON VILA

CEIP COVES D'EN CIMANY
CEIP MONTSENY
CEIP SEAT
MONTSENY
MARQUES DE LA POBLA
MARE DE DÉU DEL CARME
PAULA MONTAL
CEIP PUIG CAVALLER
CEIP PEÑALVER DEL RIO
CEIP ENRIC FARRENY
L'ANUNCIATA
VEDRUNA
CEIP L'ENTORN
CEIP ALFONS XIII
NTRA. SRA. MONTSERRAT
CEIP HEROIS DEL BRUC
CEIP SERRA DE PRADES
VEDRUNA
VEDRUNA
ESCOLES PARROQUIALS
NTRA SRA DEL CARME
CEIP MARE DE DÉU DEL ROSER
CEIP RAVAL DE CRIST
MESTRE MARCEL·LÍ DOMÍNGO
REGINA CARMELI
MARISTES
CLARET
CLARET
CEIP COLÒNIA GÜELL
ARRELS PRIMÀRIA
SAGRAT COR DE JESÚS
DELTA
DELTA
MARIA AUXILIADORA
COL·LEGI MARTÍ
CEIP VALDELOR
CEIP VALDELOR
SAGRADA FAMÍLIA
CEIP ESCOLA MESTRES
LA IMMACULADA

BARCELONA
BARCELONA
BARCELONA
BARCELONA
CAPELLADES
CARDONA
FIGUERES
GANDESA
LA JONQUERA
LLEIDA
LLEIDA
MALGRAT DE MAR
MATA
MOLINS DE REI
OLESA DE MONTSERRAT
PIERA
PRADES
PUIGCERDÀ
PUIGCERDÀ
PUIG-REIG
RIPOLL
RIUDECOLS
ROQUETES
ROQUETES
RUBÍ
SABADELL
SABADELL
SABADELL
SANTA COLOMA CERVELLÓ
SOLSONA
SÚRIA
TERRASSA
TERRASSA
TERRASSA
TERRASSA
VANDELLÓS
VANDELLÓS
VILADECANS
VILANOVA DEL VALLÈS
VILASSAR DE DALT

1 PAU FLIXAS CASTELLS
2 MARC TORRA FARRES
3 DEBORA ARTREDA BALLESTA
4 VICTOR FENDIÑO RODRIGUEZ
5 SUSANNA SAIZ MARTI
6 LORENA ROIGE VALENTIN
7 VICTOR SOTERAS CARLES
8 JOAQUIM BIEL TURON
9 CLAUDIA RITA CARLOS COELHO
10 ALBA ROMAGUERAS RIBA
11 ELISABETH VARO CASTILLO
12 IRIS SOLSONA FABREGAT
13 MIREIA MARTIN MACH
14 DAVID MADRID MARTIN
15 XAVIER CAMA MUNCUNILL
16 GERARD MUNTANE ORDOÑEZ
17 QUIM CASTELLO DE DIEGO
18 SARA REVERTER PEDRO
19 SILVIA EROLES
20 AUREA TELLA ALDOMA
21 ALICIA LORENZO MONTILLA
22 ROC RAMON CURRIUS
23 AIDA OLIVA PEREZ
24 ESTHER BOIXADER PUJALS
25 LAURA ALCOBA BEGUDAN
26 ALVAR BORRELL FERNANDEZ
27 GERARD TERRADAS RIUS
28 ANNA TRINIDAD BORRAS
29 ANNA RECHI LASALA
30 MARIA SERREANDA PARRÀ
31 LAURA MARIN GALDROLIVAS
32 JOAN SOLE BLANCAFORT
33 ESTER RUEDA CABEZAS
34 JOSEP MARTINEZ HERNANDEZ
35 SERGI BAÑULS RIERA
36 CONXITA SOLE CASADESUS
37 ALBERTO PADILLA LOPEZ
38 SANDRA RECHE C
39 MELODY BORDAS ROLAND
40 PAULA DE BLAS BERRIO
41 DENIS CASAJUS RIPOLL
42 ADRIA SANTACREU OLAYA
43 NOELIA FERNANDEZ ARROYO
44 TONI VERDUGO CONTRERAS
45 NAOMI NAKAMOTO ZUÑIGA
46 CRISTINA VILA NADAL
47 LIDIA RIVERO MUNS

CEIP GASPAR DE QUERALT
CEIP POMPEU FABRA
SANT VICENÇ DE PAÛL
JOSEP MARIA DE SEGARRA
CEIP MARE DE DÉU DEL PORTAL
MARE DE DÉU DEL CARME
CEIP BÍTEM
COR DE MARIA
CEIP SANT JORDI
CEIP MARQUES DE LA POBLA
LA SALLE
SAGRAT COR
PAULA MONTAL - ESCOLÀPIES
PARE COLL
COL·LEGI DOCTOR MASMITJÀ
MARE DEL DIVÍ PASTOR
CEIP JOSEP PEÑUELAS DEL RIO
CEIP SANT CRISTÓFOL
CEIP EL SITJAR
L'ANUNCIATA
CEIP ESTEVE CARLES
CEIP SANT IGNASI
MARE DE DÉU DE LA SERRA
COL·LEGI SANT JOSEP
CEIP MALAGRIDA
COR DE MARIA
SALESANS
CEIP MARE DE DÉU DEL ROSER
ESCOLA DEL CARME
CEIP EL PLA
VEDRUNA
SAGRATS CORS
MARE DE DEU DEL ROSER
LA IMMACULADA
JACINT VERDAGUER
SAGRAT COR DE JESÚS
SAGRAT COR DE JESÚS
CEIP DE PRÀCTIQUES
CEIP CÈSAR AUGUST
MARE DE DEU DEL CARME
ESCOLA PIA
ESCOLA PIA
JOAQUIMA DE VEDRUNA
CEIP SALVADOR VINYALS
COL·LEGI MARTÍ
PARE COLL
SAGRAT COR DE JESÚS

AMER
ANGLÈS
BARCELONA
BARCELONA
BATEA
BELLPUIG
BÍTEM
BLANES
BONMATÍ
CAPELLADES
CASSÀ DE LA SELVA
EL VENDRELL
FIGUERES
GIRONA
GIRONA
IGUALADA
LA JONQUERA
LES PLANES D'HOSTOLES
LINYOLA
LLEIDA
LLORET DE MAR
MANRESA
MONTBLANC
NAVÀS
OLO
OLO
RIPOLL
RIUDECOLS
SABADELL
SALT
SALLENT
SANT HIPÒLIT VOLTREGA
SANT VICENÇ CASTELLET
SANT VICENÇ DELS HORTS
SILS
SÚRIA
SÚRIA
TARRAGONA
TARRAGONA
TARRAGONA
TÀRREGA
TÀRREGA
TERRASSA
TERRASSA
TERRASSA
VIC
VIC

1 AITOR MARTINEZ BASTIDAS
2 EVA MARTIN MARTINEZ
3 ANDREA TARRAGO ALCOVERRO
4 BLAI MASIP COMPTÉ
5 JAVIER DIAZ RODRIGUEZ
6 ALBERT FIGUERAS ROCA
7 EDUARD RUIZ BOTA
8 AIDA PALACIN MARESMA
9 SILVIA FAIXO DE MIQUELET
10 RAQUEL HERNANDEZ PACHECO
11 MARINA PEREZ ALVAREZ
12 GEMMA VIÑALS RIERA
13 SILVIA PASCUAL GARCIA
14 IOLANDA BALCELLS CARREÑO
15 ALBA ROJAS DOSTA
16 PAU GONZALEZ
17 CRISTINA CASTANGUINOVART
18 ALBERT GUAL FALIP
19 ALBERT ESCANCIANO HERNANDEZ
20 PATRICIA ZURANO CERVELLO

REGINA CARMELI
REGINA CARMELI
PARRÒQUIA SANT MIQUEL
PARRÒQUIA DE LA NATIVITAT
SAGRADA FAMÍLIA
SAGRAT COR
PARE COLL
IMMACULADA CONCEPCIÓ
LA SALLE
LA SALLE
LESTONNAC
LA SALLE
MIREIA CENTRE ESTUDIS
ESCOLÀPIES
VEDRUNA
SANT JOSEP
SAGRAT COR DE JESUS
ESCOLA PIA
COL·LEGI CLARET
IES VILA-SECA

BARCELONA
BARCELONA
BATEA
CABACÉS
CORNELLÀ LLOBREGAT
EL VENDRELL
GIRONA
LLORET DE MAR
MANRESA
MANRESA
MOLLET DEL VALLÈS
MONTCADA I REIXAC
MONTGAT
OLESA DE MONTSERRAT
PUIGCERDÀ
SANT HILARI SACALM
TARRAGONA
TÀRREGA
VALLS
VILA-SECA

DE PRIMERA CATEGORIA

DE SEGONA CATEGORIA

DE TERCERA CATEGORIA

PREMI EXTRAORDINARI AL MILLOR TREBALL PRESENTAT PER ESCOLA

PRIMER PREMI PER ESCOLA

PRIMERA CATEGORIA

CEIP EL TEMPLE TORTOSA

SEGONA CATEGORIA

CEIP JOAN XXIII LES BORGES BLANQUES

TERCERA CATEGORIA

COL·LEGI COR DE MARIA OLOT

SEGONS PREMIS PER ESCOLA

PRIMERA CATEGORIA

CEIP GIRASOL
COL·LEGI BON SALVADOR
CEIP CARRASSUMADA

MONTMAJOR
SANT FELIU DE LLOBREGAT
TORRES DE SEGRE

SEGONA CATEGORIA

ELS SECALLETS
CEIP L'ENTORN
COL·LEGI SANTA TERESA DE JESÚS

COMA-RUGA
MATA (PORQUERES)
TERRASSA

TERCERA CATEGORIA

MARE DE DÉU DEL CARME
MARE DE DÉU DEL CARME
CENTRE D'ESTUDIS GRESOL

CARDONA
TARRAGONA
TERRASSA

PREMIS ALUMNES D'EDUCACIÓ ESPECIAL

Nº	NOMS I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ
1	ALBERT RAMON MARINEZ	CEIP MARE DE DÉU DEL REMEI	ALCOVER
2	NURIA CARMONA ARBAT	CEIP GASPAR DE QUERALT	AMER
3	JOAQUIM ROURA	CEIP GASPAR DE QUERALT	AMER
4	JENI MORALES PEREZ	CEIP GASPAR DE QUERALT	AMER
5	LAURA LLORENS RODRIGUEZ	JOSEP MARIA DE SEGARRA	BARCELONA
6	MARTI ORTIZ MESTRES	JOSEP MARIA DE SEGARRA	BARCELONA
7	CHENCHO G. VALDECASAS	SANTA TERESA DE JESÚS	BARCELONA
8	JOSE RAMON MARTIN	CEIP SANT ESTEVE	CALDES DE MALAVELLA
9	JOSE BARDIÉS MILAN	CEIP SANT ESTEVE	CALDES DE MALAVELLA
10	PONÇ TROIANO IBÁÑEZ	CEIP SANT ESTEVE	CALDES DE MALAVELLA
11	DAVID MOYA BLANCO	CEIP SANT ESTEVE	CALDES DE MALAVELLA
12	RICARD MARQUES ERIZ	CEIP JAUME BALMES	CORBERA DE LLOBREGAT
13	NURIA ALTARRIBA MIRO	SAGRAT COR	EL VENDRELL
14	ADRIA GIMENEZ CARDO	SAGRAT COR	EL VENDRELL
15	MIREIA MIR ROVIRA	CEIP MONTCAU	GELIDA
16	XAVIER MURGA CABERO	CEIP JUNCADILLA	LA CELLERA DE TER
17	RAQUEL CALER	CEIP GIL CRISTIÀ	LA SELVA DEL CAMP
18	ERIC GARCIA JIMENEZ	CEIP ALFONS XIII	MOLINS DE REI
19	MIRIAM GALLARDO FERNANDEZ	CEIP ALFONS XIII	MOLINS DE REI
20	JESUS MANCHEÑO QUINTERO	CEIP ALFONS XIII	MOLINS DE REI
21	ANDRES BALLESTEROS LOPEZ	CEIP MALAGRIDA	OLOT
22	JENNIFER MORENO SORIANO	CEIP MALAGRIDA	OLOT
23	CRISTINA ROPERO MATEU	CEIP MALAGRIDA	OLOT
24	NEREA LARA CASTILLO	CEIP MALAGRIDA	OLOT
25	SERGI MALLARACH BRUGUE	CEIP MALAGRIDA	OLOT
26	GERMAN MUÑOZ MORON	CEIP MALAGRIDA	OLOT
27	Mª CARMEN MARTINEZ CABALL	CEIP MALAGRIDA	OLOT
28	JOAN CANAL MORENO	CEIP SANT ROC	OLOT
29	IRIS MORALES DELGADO	CEIP SANT ROC	OLOT
30	OLGA VILANOVA SANS	CEIP SANT ROC	OLOT
31	CRISTINA GALVEZ GONZALEZ	C. EDUCACIÓ ESPECIAL JOAN XIII	OLOT
32	MIREIA SOLER CARAVACA	C. EDUCACIÓ ESPECIAL JOAN XIII	OLOT
33	ADRIA PUIGDEMONT MOREJON	C. EDUCACIÓ ESPECIAL JOAN XIII	OLOT
34	JUAN RAMON DELGADO CARRILLO	C. EDUCACIÓ ESPECIAL JOAN XIII	OLOT
35	RAFAEL ARREY DIAZ	C. EDUCACIÓ ESPECIAL JOAN XIII	OLOT
36	ALBERT VILA BUSQUETS	CEIP VOLCÀ BISAROQUES	OLOT
37	ANA BERMUDEZ RECIO	CEIP JOSEP BARCELÓ I MATAS	PALAFRUGELL
38	CRISTIAN AVILA CRUZ	CEIP JOSEP BARCELÓ I MATAS	PALAFRUGELL
39	DAVID MORA CULUME	CEIP JOSEP BARCELÓ I MATAS	PALAFRUGELL
40	Mª ROSA GIMENEZ TORMO	CEIP JOSEP BARCELÓ I MATAS	PALAFRUGELL
41	MIRIAM MORENO DIAZ	CEIP JOSEP BARCELÓ I MATAS	PALAFRUGELL
42	CRISTIAN GALVEZ AMER	CEIP JOSEP BARCELÓ I MATAS	PALAFRUGELL
43	MARC ALEGRET MOLINA	CEIP HÉROIS DEL BRUC	PIERA
44	MARC RODRIGUEZ BURGUES	CEIP HÉROIS DEL BRUC	PIERA
45	ISABEL MARTINEZ	CEIP HÉROIS DEL BRUC	PIERA
46	DOMINGO DE LA FUENTE	CEIP ALFONS I	PUIGCERDÀ
47	MARTA MELLADO HERNAN	BON·SALVADOR	SANT FELIU LLOBREGAT
48	IVAN ARROYO VARELA	CEIP SANT JOSEP	SANT VICENÇ DELS HORTS
49	JORDI FITO LEDESMA	CEIP SETELSI	SOLSONA
50	LAIA BORRAS SALA	CEIP SETELSI	SOLSONA
51	ANDREU VILA IBARBIA	CEIP SETELSI	SOLSONA
52	MIREIA GUELL GARCIA	CEIP ELADI HOMS	VALLS
53	ARNAU PAÑO CAVALLE	CEIP ELADI HOMS	VALLS
54	NURIA GUELL GARCIA	CEIP ELADI HOMS	VALLS
55	FLORENTINO ALCAZAR	CEIP ELADI HOMS	VALLS
56	MONTSE XIMENIS	CEIP ELADI HOMS	VALLS
57	JORDI MARIN PALACIN	CEIP ELADI HOMS	VALLS
58	JUAN JOSE NIETO CARDENAS	CEIP ELADI HOMS	VALLS
59	MARIONA OLLER GRANERS	CEIP ELADI HOMS	VALLS
60	ELISABET OLLER HERNANDEZ	CEIP ELADI HOMS	VALLS
61	ABEL RUIZ MIRALLÉS	CEIP ELADI HOMS	VALLS
62	MARIA ANGELS VELAZ SALAS	CEIP ELADI HOMS	VALLS

INVIDENTS

63	FRANCESC TORRES GALLEGO	CEIP VÍCTOR CATALÀ	BARCELONA
64	BERNARDO FERNANDEZ ROMERO	CEIP CENTELLES	CONSTANTÍ

VEREDICTE DEL XIII CONCURS DE REDACCIÓ BÍBLICA

NOM	ESCOLA	POBLACIÓ
GRUP A		
1.Premi	Laura Fernández Cerdà	Cor de Maria
2.Premi	Clara Baltà Rosaura	Escola Pia
3.Premi	Marta Cornella Griful	La Salle
Accèssit	Marta Puig Giner	Centre d'Estudis Gresol

GRUP B		
1.Premi	Maria Baltà Rosaura	Escola Pia
2.Premi	Carles Suriol	Escola Josep Tous
3.Premi	Josep Mas Soler	Sant Miquel dels Sants
Accèssit	Marta Majoral Giménez	El Pinar de Ntra. Senyora

Hi han participat **1.091** treballs del grup **A** i **467** treballs del grup **B**. En total **1.558** participants.

Moltes gràcies
Jordi Simó

III CONCURS BÍBLIC DE DIBUIX

PRIMERA CATEGORIA:

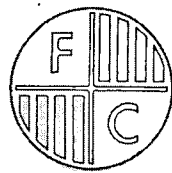
JAUME BASSACHS FERNANDINO
Col·legi Regina Carmeli
Barcelona
Professor: MIGUEL ANGEL PUJOL

SEGONA CATEGORIA

ANNA FIGUERAS I-PUIG
Col·legi Baldori Rexach
Banyoles
Professor: JOAN REIG

TERCERA CATEGORIA

MARIA FERNANDEZ RECASENS
Col·legi Cor de Maria
Blanes
Professora: YOLANDA ALIA

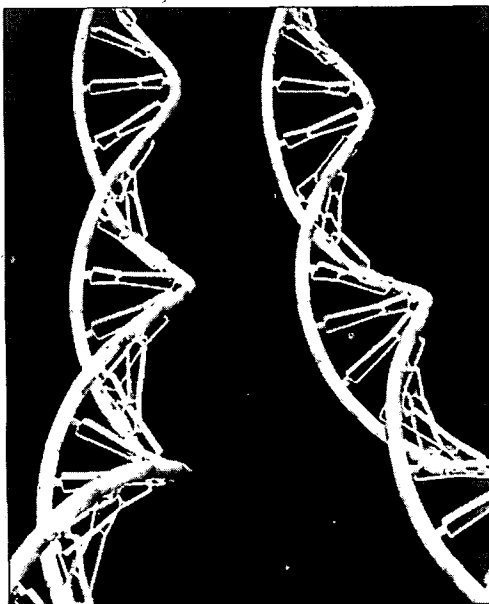

**FEDERACIÓ DE
CRISTIANS
DE CATALUNYA**
«Grup Avant» TERRASSA

La interpretació del genoma humà avança amb lentitud

Aquest mes d'abril farà dos anys de l'anunci l'obtenció de la seqüenciació del genoma humà per part de la companyia Celera. Ho explicàvem en aquesta pàgina de *Catalunya Cristiana* el 4 de maig del 2000. No era encara del genoma complet del tot, però ja es va voler fer públic. Poc després, també feien el mateix els laboratoris encarregats del «Projecte Genoma» d'àmbit internacional. Seqüenciar no era encara interpretar, és a dir indentificar els gens amb les seves funcions. Aquesta és la feina que ha vingut després. De moment ja s'ha obtingut la seqüenciació completa, o sigui l'ordre exacte amb què es troben en l'ADN dels cromosomes, distribuïdes les bases adenina, guanina, citosina i timina, en un total de 3.000 milions en les cadenes que formen. Com trobar en aquestes llargues fileres els fragments que corresponen als gens? Quan es va fer l'anunci primer ja se n'havien identificat uns 3.000, però es deia que l'ésser humà en devia tenir uns 80.000.

Què s'ha aconseguit fins avui? A l'hora de celebrar ara a l'abril l'aniversari de la seqüenciació es volia presentar ja un bon nombre de nous gens identificats, però no podrà ser gaire

Esquema d'un ADN.

investigadors per arribar un dia a la identificació total.

llarga la llista. S'ha vist, per certs indicis, que no hi ha tants gens com es deia, però poca cosa més. L'americà Eric Lander, líder responsable del projecte internacional de la seqüenciació, deia el 16 de febrer passat: «El genoma es burla de nosaltres.» Volia dir les dificultats amb què es troben quan fan els experiments per identificar els gens corresponents a les proteïnes. No se n'acaben de sortir. S'ha progressat un xic, certament, però amb molta lentitud. Fins i tot encara és dubtós el nombre de gens. L'empresa Celera fixà el nombre en uns 30.000, menys de la meitat del que s'havia suposat abans. Tenia raó? No ho veuen pas així els especialistes. Eric Lander diu que almenys uns 32.000, però d'altres, com Victor Velculescu, afirmen que poden arribar a 70.000.

Així doncs, la cosa no és clara i sembla que haurem d'esperar uns quants decennis per acabar d'aclarir-ho. Mentrestant hem d'agrar els gens que ja s'han identificat perquè això contribueix al progrés de la ciència mèdica. Confiam en la tècnica dels

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Església i ciència al llarg de la història

40 El canonge barceloní Jaume Almera i Comas

Fariem un tort a les glòries científiques del nostre país si no dedicéssim un capítol al qui fou el patriarca de la paleontologia a Catalunya. Hem parlat de personatges d'Església que van contribuir al progrés científic en molts camps: matemàtiques, astronomia, física, mineralogia, biologia, entomologia i genètica. Faltava encara mencionar qui hagués contribuït en el camp de la paleontologia. Doncs bé, en tenim un i ben proper. Un canonge de Barcelona que fou el capdavanter d'aquesta ciència al nostre país. No podíem passar-lo per alt.

Professor al Seminari Conciliar de Barcelona

Va néixer a Vilassar de Mar el 5 de maig del 1845, el primer d'una família de quinze germans. De nen ja destacà per la seva intel·ligència i els pares, tot i ser de classe humil, decidiren fer-lo estudiar, cosa que li va comportar anar a classe a Mataró. I hi anava fent el camí a peu cada dia per estalviar els deu cèntims de la tartana. I cap al 1860 decidí cursar la carrera sacerdotal. Anà a viure a Barcelona i per guanyar-se la vida (aleshores els seminaristes eren externs) va col·locar-se d'acompanyant d'un senyor gran. S'ordenà de sacerdot el 16 de març del 1872, però, a més d'aprovar tots els estudis eclesiàstics, ja havia obtingut també la llicenciatura en Ciències Físiques i en Ciències Naturals a la Universitat de Barcelona. Aleshores preparà la tesi en ciències naturals i el 1874 ja n'obtenia el títol de doctor.

Tot això ho va fer perquè el bisbe l'havia predestinat a fer de professor de Ciències Naturals al Seminari Conciliar. I, fet

doctor, ja en va rebre el nomenament per al curs 1874-75.

Des de bon començament del seu exercici docent, va voler que la ciència fos ben viscuda pels alumnes. No es limità a explicar la lliçó. Va organitzar una sortida al camp cada setmana per posar-se en contacte amb la natura i recollir mostres de plantes, de minerals i de fòssils. Va voler organitzar sistemàticament tot el que es recollia i va decidir fer-ne un museu. Com que el material acumulat feia referència sobretot a la geologia, el nom que li posà va ser Museu de Paleontologia i Geognòsia del Seminari. Tanmateix es trobà amb una dificultat: no tenia prou obres de consulta per classificar els fòssils recollits. Aleshores anà comprant monografies paleontològiques estrangeres (al nostre país no n'hi havia) i així pogué classificar moltes espècies que encara ningú no havia catalogat a la nostra terra. Per anar millorant els coneixements, per consell del professor valencià Josep J. Landerer va fer-se membre de la *Société Géologique Française*. Això li facilità contactes amb especialistes i assistència a congressos internacionals. No cal dir que les seves classes anaven guanyant en interès. Se'n conserven apunts i es veu com s'esforçava a fer-les ben clares en l'exposició. I ben engrescadores. No és estrany que en sortissin personalitats dedicades a la ciència, com van ser Alcover, Vila i Nadal, Rius... que més tard van ser catedràtics d'universitat.

I es converteix en un investigador de primera línia

La seva labor de recerca va creixent. El

1879 és elegit membre de la Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona pels seus mèrits d'investigador. Troba en el Dr. Artur Bofill i Poch un bon col·laborador i es posa a estudiar amb ell els fòssils de mol·luscs de la nostra terra. Acabaran publicant tres monografies que ja es poden posar al costat de qualsevol obra de l'estranger del mateix ordre. Són sobre cancel·lards (1884), estròmbids (1885-86) i muricids (1887).

En 1885 la Comissió de Foment de la Diputació Provincial de Barcelona accepta dels nostres dos paleontòlegs la composició del mapa geològic de tota la província barcelonina que ells s'havien ofert a portar a cap. Només existia sobre el tema un esbrossament a escala 1/100.000 fet pel naturalista francès H. Moulin, amb algunes notes d'itineraris. Bofill i Almera comencen completant a aquesta mateixa escala el full de Moulin. Però després emprenen una obra més ben feta a l'escala més precisa de 1/40.000. La iniciativa va ser sempre d'Almera. En la correspondència que es conserva entre la Diputació i l'obra del mapa generalment només es menciona el Dr. Almera.

El primer full aparegué el 1891 i fins al 1915 se'n publicaren quatre més. Què dir-ne? Donem la paraula al Dr. Lluís Solé i Sabarís: «*Su mapa geológico es un prodigio de exactitud y minuciosidad, representando con una escurpulosidad no superada los más pequeños afloramientos geológicos, hasta el punto que los mapas que posteriormente se han publicado de la provincia de Barcelona apenas han hecho más que modernizar la interpretación anticuada, propia de la era de Almera, respetando casi totalmente el trazado de los afloramientos...*» Subratllem-hi que el total cartografiat va ser de 24.000 km², tots recorreguts a peu, és clar.

Una prova del reconeixement internacional que anava rebent Almera va ser la celebració a Barcelona de la reunió de la *Société Géologique* francesa del any 1898.

Era la primera vegada que es feia fora del territori francès i es va fer en honor del Dr. Almera que sempre havia assistit a les reunions anyals d'aquesta Societat. Aquesta vegada hi havia, a part d'Almera, dos geòlegs catalans més, el seu col·laborador Bofill i Poch, i Lluís M. Vidal i Carreras. L'assemblea geològica tingué lloc del 28 de setembre al 8 d'octubre. Va tenir un programa molt atapeït d'excursions per les comarques cartografiades, per la regió volcànica d'Olot i per la part lleidetana estudiada per Vidal. S'hi van discutir els problemes plantejats pels geòlegs catalans en l'estudi d'aquests terrenys. D'aquesta reunió en sortí el reconeixement de la validesa dels treballs fets per Almera, Bofill i Vidal i la seva consagració com a geòlegs de talla internacional.

La dedicació al mapa de la província va omplir pràcticament l'activitat científica dels últims trenta anys de la vida del Dr. Almera, que des del 1885 havia confiat la labor docent del Seminari al Dr. Palou, i el mateix any havia estat nomenat canonge de la seu barcelonina. Podem afirmar que com a sacerdot sempre es comportà exemplarment. Vivia amb una gran austeritat i d'ençà que fou nomenat degà del Capítol de canonges donava el seu sou íntegre a l'Hospital General de la Santa Creu del qual era administrador.

Va morir el 15 de febrer del 1919, als 73 anys d'edat, havent completat fins l'últim dia el seu deure de canonge. Aquell matí a la catedral se sentí indisposat. El van haver d'acompanyar a casa i s'estirà al llit. Al cap d'una llarga estona, en veure que no es llevava entraren a veure com es trobava i ja era moribund. Finava al cap de poc. La seva mort commocionà els cercles eclesiàstics i els científics.

El 1965 quan l'Estat espanyol va crear el nou Institut del Consell Superior d'Investigacions Científiques que havia de reunir totes les seccions de recerca geològica de Catalunya se li donà el nom d'Institut Jaime Almera. S'ho ben mereixia.

The Majestic ***

Direcció: Frank Darabont.

Guió: Michael Sloane.

Intèrprets: Jim Carrey, Martin Landau, Amanda Detmer, Allen Garfield.

Drama, EUA, color, 2001, 107 minuts — Joves.

La pel·lícula està ambientada en la dècada dels anys cinquanta, quan la meca del cinema va patir la «caça de bruixes». Peter Appelton és un prometedor guionista d'un dels grans estudis de Hollywood. El seu primer guió és de l'estil de cine d'aventures de sèrie B, i acaba d'estrenar-se al Teatre Xinès de Hollywood Boulevard i amb la seva xicota com a protagonista. Quan tot sembla que rutlla perfectament és acusat de ser comunista i d'estar a la llista negra del govern.

Appelton vol oblidar els seus problemes i mentre condueix pateix un accident i perd la memòria. Quan es desperta, es troba en una platja d'un poble anomenat Lawson on la seva cara sona a tothom. Al poble gairebé totes les famílies han perdut algun fill durant la Segona Guerra Mundial. Harry Trimble, amo

Laurie Holden i Jim Carrey.

de l'únic cinema del poble, The Majestic, pensa que es tracta del seu fill, Luke Trimble, que va desaparèixer nou anys enrere durant la guerra i se'l va donar per mort. Amb aquestes noves circumstàncies, Harry decideix reobrir el cinema sense qüestionar-se si ell és realment el seu fill o què ha fet durant aquests anys que ha estat desaparegut.

Jim Carrey ens torna a sorprendre amb la seva interpretació, tal com ja va fer a *El show de Truman*. Es tracta d'una pel·lícula que al·ludeix al tema de la «caça de bruixes» que va patir tot el gremi del cinema després de la Segona Guerra Mundial. També fa una crítica aguda sobre la hipocresia d'un país que valora la llibertat, la democràcia i al mateix temps jutja les persones que no pensen com ells. També s'ha de destacar la interpretació de Martin Landau, que comunica a la perfecció la tendresa i l'esperança que sent un pare en recuperar el seu fill desaparegut durant la guerra.

Humor: 1; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llençatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo

Peter Pan ***

Director: Clyde Geronimi, Wilfred Jackson i Hamilton Luske.

Animació Disney.

Fantasia. EUA, color, 1953. 74 minuts.

Tots els públics.

Aprofitant l'estrena de la segona part al cinema, és un bon moment per tornar a gaudir del clàssic Disney del nen que no volia créixer: Peter Pan. Campaneta, Wendy i els nens perduts lluiten contra el despietat malvat: el capità Garfi. Per descobrir les seves aventures i arribar al País de Mai Més, només cal girar pel segon estel i després continuar tot recte fins a l'alba.

Los Otros ***

Director: Alejandro Amenábar.

Guió: Alejandro Amenábar.

Intèrprets: Nicole Kidman, Fionnula Flanagan, Alakina Mann, James Bentley.

Terror. Espanya/EUA, color, 2001. 110 minuts. Adults.

Aquí hi ha tots els elements del gènere del terror gòtic en la pel·lícula espanyola més cara de la història (3.500 milions de pessetes, mentre que en el seu primer cap de setmana americà ja en va recaptar 2.700). Amenábar fa encaixar brillantment totes les peces per manejar com vol l'espectador, i eclipsar-lo entre la bellesa formal de la pel·lícula i el terror continuament amenaçant de cada escena. D'aquesta manera, alguns desajustos del guió o algunes concessions més comercials gairebé no es veuen o perden rellevància. Alhora, tots els actors —des de Nicole Kidman fins al petit Nicolas— encarnen amb intensitat «terrible» els seus personatges. No obstant això, un dels trets definidors de la protagonista —les seves creences religioses plenes de trets escatològics— distorsionen una visió sincera de la fe, i la instrumentalitzen com un element més de terror. Per a amants del gènere i de la creació d'atmosferes absorbents.

Una imatge del film.

El món de la televisió

DIBUIXOS ANIMATS

▶ La granja de los monstruos

08.00 h. - La 2 - Dissabte i diumenge

Una sèrie de dibuixos que narra les estranyes aventures d'un nen que viu en una estrafolària granja plena de monstres. Tot i que no fa res de l'altre món, comparteix els esmorzars i els jocs amb els seus companys de casa, s'ho passen de meravella. Tots junts sempre ficant-se en embolics i espantant els altres. A partir de 8 anys.

▶ Jumanji

9.30 h. - La 2 - Dissabte i diumenge

El 1969, un jove anomenat Alan descobreix per casualitat un tauler de joc anomenat Jumanji. Conving la seva amiga Sarah per jugar i de seguida passen coses estranyes. Quan Alan treu un cert número, el tauler se l'empassa. Vint-i-sis anys després Judy i Peter troben el tauler. Els nens comencen el joc i alliberen Alan. Però ara es veuran obligats a acabar la partida. A partir de 10 anys.

▶ Rugrats, aventuras en pañales

13.30 h. - La 2 - De dilluns a divendres

TPH Club torna a tremolar. Els passadissos del ciberespai s'omplen de nou amb les rialles, curses i aventures dels Rugrats. Aquests petits personatges us asseguruen passar moments autènticament virtuals amb les aventures més entremaliades de l'armari de la fantasia. A partir de 7 anys.

▶ Las tres mellizas

13.30 h. - La 2 - De dilluns a divendres

No hi ha dia que les tres bessones no visquin una gran aventura amb els personatges il·lustres de la història i la literatura universal. Són les úniques que poden dir que han conegut Cristòfol Colom, els indis apatxes, Leonardo da Vinci... i fins i tot Robinson Crusoe i molt més! Aquestes tres simpàtiques bessones no dubten gens ni mica a convertir cada moment en una cosa fantàstica. A partir de 4 anys.

▶ Mr. Bogus

07.30 h. - La 2 - De dilluns a divendres

Al TPH Club hi ha superherois analògics, cangurs virtuals i ordinadors que pensen. Ara, a més, ha arribat un tipus de color groc que es fa dir Mr. Bogus. No vola, ni salta ni surfeja, però és capaç de travessar miralls i murs per viure les aventures més increïbles. A partir de 8 anys.

▶ El mundo loco de Tex Avery

8.30 h. - La 2 - De dilluns a divendres

Situacions al límit, aventures divertidíssimes, personatges de fer riure... amb un gos molt especial. La nostra protagonista sempre està pendent del seu extremat físic i es fica en problemes molt absurds. Una estranya sèrie d'animació poc cuidada i excèntrica. A partir de 10 anys.

▶ Pocket dragons

17.25 h. - K3 - De dilluns a divendres

Els protagonistes.

Els Pocket Dragons són uns dragonets menuts i entremaliats que viuen en un món on la màgia encara conviu amb la ciència. Casa seva és el castell del mag. Són uns animallets molt bons i sempre proven d'ajudar, però generalment s'obliden que són dracs i no sempre aconsegueixen ajudar com ells voldrien. A partir de 5 anys.

CADENA ESTEL

Des de les 02.00 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 18.55 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.
 Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia).
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta* (magazín de serveis).
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports).
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana).
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical).

Dimarts

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dimecres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-19.30 *Ressons*
 19.30-20.30 *Catalunya Sense Barreres* (atenció a discapacitats).
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos).
 00.00-00.30 *De nou n'heu* (música alternativa).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Club de golf* (deportes).
 10.00-11.00 *Trotamundos* (turisme rural).
 11.00-12.00 *Radiofórmula*
 12.00-13.00 *Fills: preguntes i respostes* (escola cristiana).
 13.00-17.00 *Radiofórmula*
 17.00-18.00 *Vaixells, trens i música country*
 18.00-19.00 *Cum laude* (universitats).
 19.00-20.00 *Afinado con Brasil* (música brasilera).
 20.00-21.00 *Els temps de la música* (música clàssica).
 21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música cinema).
 22.00-23.00 *Mar de claror* (catequesi).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia).
 00.00-00.30 *Cova de Jazz* (música).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-11.00 *Rutes per Catalunya* (excursions).
 11.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals).
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana).
 21.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.45 *Missatge en una ampolla* (reflexions).
 23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana).
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

08.00, 08.15 Desconnexió *El Primer Cafè*
 14.00, 14.15 *Informatiu migdia*
 18.30, 18.45 *Informatiu vespre*
 09.15, 14.15, 19.15 *el Temps*
 12.00, 15.00, 17.00 *Butlletins horaris*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 08.10, 10.45, 16.15 *Agenda*
 12.45, 17.45 *Recomanacions turístiques*

Dimecres

00.00-00.30 *El que més ens agrada*

Dijous

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*

Diumenge

18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Mn. Enric Prat i Jordana, rector de Llavorsí, de Tírvia i de tota la vall Ferrera sobre el llibre *El ritme de la vida*; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

106.6 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM	Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA
103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA
105.0 FM	Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM	Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

Diumenge 14

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 8)
 «Más allá de las aulas.»
 Al barri sevillà de los Remedios hi ha el col·legi Sant Josep. Aquest col·legi, amb gairebé 2.000 alumnes, disposa d'aules d'integració en les quals comparteixen estudis nens amb discapacitats físiques, psíquiques i sensorials amb altres que no les tenen. Entre les nombroses activitats extraescolars destaca l'Escola de Teatre, on es treballa l'expressió corporal com a forma de comunicació.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «El humanismo cristiano en el cine.»
 El cinema és una de les manifestacions artístiques contemporànies amb més possibilitats d'apropar-se a l'home a través de les diferents realitats que l'envolten i en què viu. Com ha tractat el cinema el fet religiós? Hi tenen lloc els valors humans? El reportatge compta amb la participació de Ninfa Watt, directora de la revista *Pantalla 90*.
 10.30 Santa Missa
 Amb la participació de la coral col·legi Sant Miquel de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció de Noemí

Haro.

(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 15

17.15 *Pueblo de Dios*
 «Camboya, con los pies en la tierra.»

Diumenge 14

09.00 *Signes dels Temps*
 «Aplec de l'Esperit 2002.»
 El 19 de maig proper milers de joves cristians de Catalunya, Andorra i les Illes Balears es trobaran a la Seu d'Urgell per participar en el VII Aplec de l'Esperit sota el lema «Néixer de nou». El programa repassa les edicions anteriors i presenta els continguts de l'aplec d'aquest any. Conversa amb el delegat de Joventut d'Urgell, Pepe Chisvert, i el vicari episcopal de Vic, Josep Maria Riba.
 Altres temes:
 —Entrevista a Raül Gatica, membre del Consell Indígena Popular Ricardo Flores Magón de Mèxic.
 —Presentació dels actes institucionals per commemorar l'Any Gaudí.
 —Història de l'Església amb Josep M. Ballarín.
 —Comentari de l'evangeli de diumenge.
 (Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 11.20 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 12

20.30 *Creure avui*
 «Espai d'opinió» que presenta Ramon Salicrú, ens parlarà de com hem d'entendre avui el missatge de Pasqua, amb Josep M. Solà, teòleg i professor de religió i Carme Raventós, carmelita; «Notícies», preparades per Lluís Álvarez i Dolors Fernández ens ofereixen les activitats de la darrera quinzena; «temps de reflexió», amb la presència de Manuel Seliva, rector de Maria Auxiliadora. Presentat per Steffi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria. El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 14h.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*
 Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
 (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa setmanal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (migdia i vespre) i el diumenge (matí, tarda i nit).

ABRIL ÉS EL MES CONSAGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

Internet

• **MERCEDARIS.**— El col·legi mercedari Tirso de Molina de Ferrol ha estrenat nova pàgina web, www.tirsoferrol.com, en la qual trobareu informació sobre aquest centre docent.

Barcelona

• **ACAT.**— El 8 d'abril, a les 19.30, trobada amb Raül Gatica, del Consell Indígena Popular Ricardo Flores Magón, sobre *De la resistència a la rebel·dia*. Casa Elizalde, c/ València, 302 - Barcelona.

• **CONVERSES DE SANT GERVASI.**— Els dies 8 i 15 d'abril, de 21.30 a 23.00, al CIC (Via Augusta, 205 - Barcelona), per a persones de 25 a 45 anys. El tema serà *Competitivitat versus valors cristians*, amb J. Giró.

• **BALMESIANA.**— Del 8 d'abril al 3 de juny, els dilluns de 19.00 a 20.30, el Dr. Enrique Martínez imparteix el curs *La felicidad, fin último del hombre*. Més informació: c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840, fax 933 170 498, a/e: secretaria@balmesiana.org, Internet: www.balmesiana.org

• **PARRÒQUIA DE SANT AGUSTÍ.**— El 10 d'abril, a les 19.00, Perdó: ensenyament, eucaristia i adoració; l'11, a les 19.00, Sanació interior: ensenyament, eucaristia i adoració. A càrrec del P. David Gascón. Pl. Sant Agustí - Barcelona.

• **FE I CULTURA.**— El 12 d'abril, a les

19.30, trobada al col·legi Pare Manyanet, Travessera de les Corts, 331 - Barcelona. Isabel Viladomiu (licenciada en Psicologia i màster en Bioètica) és presidenta de l'Associació Catalana d'Estudis Bioètics i parlarà sobre *El auge actual de Bioètica*. Presideix el cardenal Ricard M. Carles.

• **ATENEU BARCELONÈS.**— El 15 d'abril, a les 19.30, conferència de Joan Triadú, escriptor i pedagog, sobre *Verdaguer: entre l'arrelament i la universalitat*. Sala d'actes de l'Ateneu Barcelonès.

• **EQUIP DE PASTORAL OBRERA DE BADALONA-SANT ADRIÀ.**— El 15 d'abril, a les 19.30, xerrada sobre *Esclaus o treballadors?*, amb Felipe Barrera (UGT, delegat territorial Barcelonès Nord) i Xavi Becerra (CC.OO., secretari general Sindicat Assegurances). Parròquia de Sant Jaume, c/ Marquès Montroig, 130 - Badalona.

• **UNIVERSITAT RAMON LLULL.**— La Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull organitza el 15 d'abril, a les 19.30, una conferència sobre *Ressò del IV centenari de Gracián* a càrrec del P. Miquel Batllori. Serà a la sala Sant Jordi del Seminari conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **ESCOLA DE TEOLOGIA MARISTES CATALUNYA.**— La propera sessió serà el 15 d'abril, a les 21.30, sobre *La salut. Com reaccionar davant del ritme de vida que portem?*, a càrrec de Marc Rovira. C/ València, 370 - Barcelona, tel. 934 582 904.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 15 d'abril, a les 20.45, escola de pregària dirigida pel grup de Taizé; el 16 d'abril, de 19.30 a 21.30, tertúlia mensual amb el professor Luis Sols. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza una aula d'extensió universitària per a la gent gran el 15 d'abril, a les 17.00, sobre *Dietètica i nutrició*, a càrrec de Jaume Serra (departament de Sanitat de la Generalitat de Catalunya); el 17, visita cultural a la fàbrica de vaixells de la Barcelona medieval amb la professora Carme del Blanco. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701.

• **PALAU DE LA MÚSICA.**— Presenta en aquesta temporada el següent programa: 15 d'abril, a les 21.00, Lluís Claret (violoncel) i Josep Maria Colom (piano) amb obres de Brahms; el 16, a les 21.00, XVIII Temporada Ibercamera amb el Trio Guarneri Praga (obres de Beethoven i Dvorák); el 18, a les 21.00, any de Polònia a Espanya, amb l'Orquestra Filharmònica de Silèsia, el grup musical de muntanyencs Zakopany, el cor de Jan Karpiel-Bueckai, Anna Górecja (piano), Piotr Plawner (violí) i Mirosław Jacek Blaszczyk (director); el 20, a les 19.00, sèrie Mozart amb l'Orquestra Simfònica del Vallès, i el 21, a les 18.00, concert de l'Orquestra Simfònica del Vallès i l'Orfeó Català. Més informació: c/ Sant Francesc de Paula, 2 - Barcelona, tel. 932 957 200, fax 932 957 210, a/e: palau@palaumusica.org, Internet: www.palaumusica.org

• **EL VIOLÍ DE SARAJEVO.**— Presenta el 16 d'abril, a les 21.00, *El Espíritu y la belleza en el arte*, amb Juan A. De la Nuez, a la sala de petit format de l'Ateneu de Castellar del Vallès.

• **MN. CINTO.**— La Facultat de Teologia de Catalunya i la Família Franciscana de Catalunya organitzen la conferència *Centenari de la mort de Mossèn Cinto Verdaguer*. Hi intervindran: Jordi Figuerola (historiador i professor a la UAB), Jaume Reixach (prevere i periodista) i Isidor Cònsul (escriptor i director literari d'edicions Proa). Serà el 17 d'abril, a les 12.00, al c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **SCHOLA CANTORUM DE BARCELONA.**— El 18 d'abril, a les 20.30, concert a la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús de Barcelona.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 18 d'abril, a les 19.00, conferència sobre *Òpera i cançó a Catalunya*, a càrrec de Maria Infesta, Jordi Mota, Eva Muns i

Joan Palet. C/ Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona.

• **ASSOCIACIÓ CULTURAL CHARLES PÉGUY.**— Convida a la presentació de l'ONG CESAL, Centre d'Estudi i Solidaritat amb Amèrica Llatina. Serà el 19 d'abril, a les 21.00: sopar benèfic a l'Hotel Campus de la Universitat Autònoma de Barcelona. Reserves: cesalcatalunya@tiscali.es, tel. 676 391 400 i 935 898 296.

• **VIOLENCIA I FAMÍLIA.**— Els dies 19 i 20 d'abril tindran lloc les jornades sobre «Violència a la família i teràpia familiar». Entre altres, hi intervindran: Jordi Riera Romaní, José Antonio Ríos González, Anna M. Nicolò, i Montserrat Palau. Més informació i inscripcions: Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna, Formació Continuada, Universitat Ramon Llull, c/ Cister, 34 - Barcelona, tel. 932 533 156, fax 932 533 031, a/e: fpcefc@blanquerna.url.es, Internet: www.blanquerna.url.es

• **TROBADA DE CENTRES ECUMÈNICS.**— Del 19 al 21 d'abril, jornades sobre «Violència i fe cristiana». Informació i inscripcions: Centre Ecumènic de Catalunya, Riera de Sant Miquel, 1 bis - Barcelona, tel. 932 174 174 i 932 043 458, fax 932 049 905, a/e: ecumenic_cat@suport.org

• **RELIGIOSOS CAMILS.**— El Centre d'Humanització de la Salut organitza a Barcelona del 19 al 21 d'abril un curs sobre *Vivencia y acompañamiento de la soledad*. Més informació: tel. 918 060 698, fax 918 040 033, a/e: cehs-formacion@humanizar.es

• **TROBADA D'ESCOLANS.**— Serà el 20 d'abril, de 10.00 a 17.00, a la Conreria. Hi haurà activitats diverses i celebració de l'eucaristia. Cal portar el dinar i la beguda. Inscripcions: Seminari menor, tel. 934 393 520.

• **CENTRE D'ESTUDIS FRANCESC EIXIMENIS.**— El 20 d'abril conferència sobre *Una perspectiva feminista dels orígens cristians*, amb Teresa Forcades (teòloga i metgessa. Juniata al monestir de Sant Benet de Montserrat). Més informació: a/e: espaiobert@yahoo.es

ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que cadascú posseeix.

Truqueu al nostre telèfon d'informació: 932 074 340

ELS SIS GRANS

稻 梁 菽 麥 黍 稷
此 六 谷 人 所 食

L'arròs, les lleguminoses, el blat, el mill glutinós el mill comú; d'aquests sis grans s'alimenten els éssers humans.

CONVIVÈNCIES AMB PETER YANG

Del 30 d'abril al 5 de maig a Miraflores de la Sierra (Madrid).

太
極

TAI - TXI-ZEN CRISTIA

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

18,03 euros mensuals ho poden fer possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
C/ Avenida de Madrid, 21, 1º B,
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcnpny@teleline.es

• **JORNADES CONFRARES.**— Seran els dies **20 i 21 d'abril** al c/ Rivadeneyra, 6 - Barcelona. Hi intervindran: el cardenal Ricard M. Carls (*La centralidad de Jesucristo en la vida cristiana*), Fermín Labarga García (*Historia y evolución de las cofradías gremiales en la Edad Media*) i Ignacio Díaz (*Música y cofradías*).

• **CARILLÓ.**—El 21 d'abril, a les 21.00, concert extraordinari de Sant Jordi de carilló i clarinet. Carilló del Palau de la Generalitat.

• JORNADA MUNDIAL DE PREGÀRIA PER LES VOCACIONS.— La Vocalia de Pastoral Juvenil i Vocacional de la Unió de Religiosos de Catalunya convoca a una pregària d'acció de gràcies per les vocacions cristianes i per demanar al Senyor que continuï cridant homes i dones per al servei del Regne. Serà el **21 d'abril**, a les 19.00, a la capella del col·legi Lestonnac de Barcelona, c/ Aragó, 284 - Barcelona.

**• CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVER-
SITARIS.**— El 28 d'abril, excursió del
Figaró a la Garriga. Més informació: tel.
933 233 368, fax 934 546 890, a/e:
ccu@pangea.org

• **NOVA HUMANITAS.**— Del 3 al 5 de maig i del 10 al 12, sessions de formació humana sobre *Aprenento a analitzar-me*, a càrrec de M. Ángeles de los Ríos. Més informació: Antònia Gilabert, c/ Sants, 264-266, 6è 5a - Barcelona, tel. 934 905 235.

• **GAUDÍ.**— Fins al **29 de setembre** es pot visitar l'exposició «Gaudí. La recerca de la forma» al Saló del Tinell, Museu d'Història de la Ciutat, pl. del Rei, s/n - Barcelona, tel. 933 151 111.

Solsona

• **DELEGACIÓ DE VOCACIONS.**— Trobada vocacional per a nois majors de 16 anys a Montserrat. Serà el 26 i 27

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Pel paper de la família com a escola de fe i de valors
- Perquè el testimoni dels màrtirs encoratgi els cristians

Amb la col·laboració de tots, aviat haurem
enviat milions de llibrets a
l'Europa de l'Est

Ajuda a l'Església Necessitada. Associació Pública Universal de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona.

d'abril. Inscripcions: Jordi Oorbitg (932 652 226) o Josep M. Vilaseca (938 210 713 o josepmvr@terra.es

• **EL MIRACLE.**— Recés per a matrimonis del **3 al 5 de maig**, dirigit pel P. Jordi Castanyer, monjo. Informació i inscripcions: tel. 973 480 045.

Tortosa

• **XVIII JORNADA DIOCESANA INFANTIL.**— El 14 d'abril al Seminari diocesà de Tortosa amb el tema «Parlem amb l'amic Jesús». Organitza: MID.

Urgell

• SEMINARI DEL POBLE DE DÉU.— Organitza el 20 d'abril una aula oberta sobre *La caritat* a càrrec de Toni Boqueras (prevere). Casal Sant Martí, pl. Església, s/n - Campelles, tel. 972 727 288, fax 972 727 585, a/e: csmcampe@teleline.es

Vic

• **JORNADA DE FORMACIÓ DE Parelles.**— Serà el 14 d'abril a col·legi La Salle de Manresa, av. de la Pau, s/n. Tema: *Què vol dir que el matrimoni és un sacrament?*, a càrrec del Dr. Gaspar Mora, professor de Moral de la Facultat de Filosofia i Teologia de Catalunya. Informació: Osona (tel. 938 860 620), Bages (tel. 938 369 033) i Anoia-Segarra: tel. 938 033 001.

• **DOMINIQUE DE MANRESA.**— El 19 d'abril, a les 20.30, xerrada de Blankti Das sobre *L'hinduisme*.

•MARATÓ DE LECTURA D'OBRES DE VERDAGUER.—Serà el 20 d'abril, de 9.00 a 21.00, a la biblioteca Joan Triadú de Vic.

• **TEMPLE DE SANT ANTONI M. CLARET.**— El 21 d'abril, a les 18.00; el P. Anton M. Vilarrubias, claretià, donarà una conferència sobre *Els cristians coptes d'Egipte*.

• COVA DE MANRESA.— Del 27 d'abril al 5 de maig, exercicis espirituals dirigits pel P. Modesto Vázquez-Gundín, s.j. Casa d'exercicis Cova de Sant Ignasi de Manresa, tel. 938 720 422, fax 938 729 116, a/e: covae@terra.es.

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la setmanalment a:

Llibreria Santa Maria	Riera Bisbe Pol, 62	08350	Arenys de Mar
Llibreria Pujades Climent	Riera, 8	08358	Arenys de Munt
La Formiga d'Or	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
San Pablo Difusión	Via Laietana, 38	08003	Barcelona
Llibreria Garbí	Via Augusta, 9	08006	Barcelona
Llibreria Claret	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Kiosco Gallifa	República Argentina, 233	08023	Barcelona
Llibreria Marta de la Fuente	Comandante Benítez, 18	09028	Barcelona
Llibreria Jordi Garreta	Pg. Maragall, 342	08031	Barcelona
Institut Edicions	Londres, 57	08036	Barcelona
Llibreria Josep Àlsius	P. de la indústria, 28	17820	Banyoles
Llibreria Mateu	Santa Maria, 22	17820	Banyoles
Papereria Bitlloch	Ample, 25	17300	Blanes
Llibreria Empuries	Álvarez de Castro, 6	17001	Girona
Carme García Ros	La Font, 22	25210	Guissona
Comerç i Estanc	Ponts i Arola, 28	25240	Linyola
Llibreria Ramon Lluí	La Palma, 9	25002	Lleida
L'Ossetfi	Av. Alcalde Porqueres, 32	25008	Lleida
Llibreria Moral S.C.P.	Major, 27	08783	Masquefa
Llibreria Dalmases	Jacint Verdaguer, 5	25230	Mollerussa
Llibreria Joan Fons	Jaume Fons, 13	08784	Piera
Llar del Llibre	Pg. Pl. Major, 12 34	08202	Sabadell
Llibreria Bonet	Pl. Major, 33	43420	Sta. Coloma de Queralt
Kiosco Baldri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi de Llobregat
Llibreria Dach	Sant Miquel, 5	25280	Solsona
Llibreria Sauret	Carme, 14	25300	Tàrraga

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Anuncis per paraules

3a EDAT

RESIDÈNCIA de 25 àvies en estada permanent. Acollida diürna, vacances i caps de setmana. Excel·lent zona, Sarrià-Sant Gervasi. Tel. 932 039 740, Isabel.

TENIM cura de malalts. Podologia. Tel. 932 158 148.

COMPRA i VENDITA

COMPRO SEGELLS, monedes, rellotges de tot tipus, postals, objectes antics, mobles i llibres. Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

DIVERSOS

DONA catalana de 46 anys, culta i catòlica, cerca amiatat amb senyor d'iguals característiques. Tel. 616 209 810.

INSTITUCIÓ religiosa busca un noi jove per ajudar a la sagristia. Adreceu-vos a Sra. Blanca. Tel. 932 037 446.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA.....

POBLACIÓ..... C. P.

TELÈFON **SETMANES**

	1,20 €
	2,40 €
	3,60 €
	4,80 €
	6,00 €
	7,20 €
	8,40 €

Destacat (+2,00 €): ☐ Requadrat, ☐ Trama, ☐ Negreta
(16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions contínues (mínim 12€).

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

El 19 d'abril, a les 19.30, es presenta al saló IFAC dels franciscans (c/ Santaló, 80 - Barcelona) el darrer llibre del P. Massana, «Oda a l'Àfrica». El P. Josep Maria Massana i Mola, franciscà, publica aquest llibre que recull els seus 28 anys de vivències espirituals i missioneres a Burundi, Malawi i Kenya. Com diu aquest missioner franciscà, «és una recopilació lírica sobre aquest continent i la seva gent. En aquest llibre canto a Àfrica i als africans».

El P. Josep Maria Massana i Mola és autor d'«Oda a l'Àfrica»

«Àfrica continua sent terra de missions i de missioners»

—Què trobem en aquest llibre?

—A la primera part presento l'Àfrica que es pot mirar des de fora amb indiferència, menyspreu, oblit... però que també es pot mirar desde dintre amb amor. Miro de donar totes dues visions; en una altra part presento la part bonica d'Àfrica, l'Àfrica encantadora, agradable. La seva natura, la seva gent. Hi ha un cant a la dona africana, peça clau en la societat; també en mostro l'aspecte més torturador: guerres, matances, opressions, fam... la part final l'acabo amb un cant d'esperança, perquè sé que hi haurà una resurrecció, quan Àfrica serà digna i viurà en pau.

—Què és Àfrica per a vostè?

—És una part de mi mateix. Tot allò negatiu que m'hi ha passat ho he transformat en positiu. Ha marcat molt la meua vida. Només tinc motius per donar gràcies a Déu, a la terra africana que m'ha acollit i, sobretot, a la seva gent. Estimo Àfrica. Aquest continent m'ha ensenyat molt, sobretot aquelles virtuts més franciscanes: senzillesa, alegria, pobresa viscuda amb dignitat, acollida, paciència, esperança... És molt diferent viure la fe des del benestar que fer-ho des de la manca. Quan no es té res no hi ha més remei que aferrar-se a Déu. Quan no es té res, cal esperar-ho tot.

—Com es veu Àfrica des de fora?

—És la gran oblidada. El benestar ens fa oblidar una mica els que pateixen, que passen fam, que estan oprimits... se'ls mira només per interessos. És cert que des del Primer Món es fan campanyes solidàries i la gent és generosa, però és una generositat puntual. No és només una col·laboració material i econòmica el que necessita aquella gent, també necessita escalf humà, que els considerem com a iguals. A Àfrica m'hi va portar el fet de pensar que ja ho tenia tot fet, que no em faltava de res i que tot estava a l'abast de la meua mà... això em va fer reflexionar i a més vaig conèixer capellans africans i també un bisbe d'aquell continent.

—És la gran oblidada perquè és la gran desconeguda?

—En part sí. Àfrica només és coneguda en l'aspecte de safari, per passar-hi tres setmanes, un mes... només la coneixen una miqueta aquelles persones, per exemple, cooperants d'ONG, que hi passen dos o tres mesos. És un continent que fascina i anar-hi també implica una aventura. Altres persones coneixen Àfrica només per les desgràcies que apareixen als mitjans de comunicació.

—Com cal acostar-se a aquest continent?

—Quan vaig arribar a Àfrica, un pare

blanc em va dir que hi passés uns quants anys escoltant, abans que parlant; aprenent, abans que ensenyant... vaig mirar de fer-ho perquè quan hi arribes creus que ho pots canviar tot amb la teua mentalitat occidental. Cal ser molt receptiu i no mirar Àfrica com una terra de salvatges, sinó amb moltíssim respecte... no fer judicis ràpids.

—Com ha evolucionat la missió a Àfrica?

—Àfrica continua sent terra de missions però també és terra de missioners. Continua sent terra de missions perquè els africans tenen tanta fam de Déu que qualsevol que els pugui donar aquest aliment hi serà ben rebut. I és terra de missioners perquè n'hi ha que ja comencen a venir als nostres països per ajudar-nos. És un aspecte molt bonic de l'Església. Occident ha ajudat a portar-los la Bona Nova de l'Evangeli i ells volen venir a tornar-nos-ho perquè així ho retrobem. A mesura que ens adonem que el benestar no ho és tot i que hi ha una necessitat més profunda que és Déu, ells podran venir i ens ho podran dir de nou. Això ens agermanarà més i potser aleshores podrem valorar aquesta Àfrica que abans anomenàvem «desconeguda».

Rosa María Jané Chueca

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Parlar de Déu

Es parla poc de Déu... Els agnòstics i els no gaire creients prefereixen, lògicament, parlar dels homes i dels esdeveniments. Els creients sovint esgotem el nostre discurs religiós parlant de l'Església. Uns i altres, quan actuem així, silenciïm l'essencial.

Per això mereix ser saludada la iniciativa de Francesc Torralba d'anar preguntant a la gent, amb un micròfon a la mà i un somriure als llavis, com ho porten això de creure o deixar de creure en Déu. D'aquesta manera ha aconseguit que vint-i-cinc catalans se li confessessin. No és cap mal resultat.

A diferència d'altres llibres-enquesta similars, Torralba no ha sotmès els seus interlocutors a un mateix qüestionari. Cadascun dels qui figuren en el seu llibre *Vint-i-cinc catalans i Déu* (Planeta, 2002) s'expressa seguint un itinerari peculiar. Això no permet, és clar, allò tan temptador d'anar mirant en diagonal les opinions d'uns i altres sobre un punt determinat, però, en contrapartida, el text resulta més personal, més matissat.

Fins i tot, sovint, més emotiu.

La franquesa i l'absència de convencionalismes és una nota a destacar. M'ha agradat de trobar en les respostes del pare Miquel Batllori afirmacions com aquestes: «La idea que ens elaborem d'Ell —de Déu— és merament aproximada.» O, parlant de la seva manera d'explicar la història: «El papa Alexandre VI va tenir dos fills. Això consta en la documentació. No es pot negar per un excés de zel religiós.» I, encara: «En la contemplació hi ha com una íntima convivència amb Déu.» Unes pàgines més enllà, Cristina Kaufmann —amb tres dècades de carmelita descalça— adverteix: «Hi ha la possibilitat de malbaratar el temps amb nicieses o d'omplir-lo d'activitats irrelevants, en lloc de cercar Déu i la comunió amorosa amb Ell. Hem de lluitar constantment perquè no hi ha llocs íntegrament salvats, tampoc al Carmel.»

Amb la mateixa franquesa i llibertat d'esperit s'expressen els qui se situen fora de l'àmbit explícitament religiós. Teresa Pàmies, per exemple, explica que la lectura d'humanistes i de filòsofs, com Charles Darwin, Bertrand Russell i d'altres l'han portada a un humanisme no ateu, però sí agnòstic, i l'han ajudada a no ser anticlerical. Ens diu, també, que «voldria una mort digna, no decrepita ni vexant». I afegeix: «Com a racionalista, penso que la mort és el final del cos viu que sóc encara.» Més a la frontera, Norbert Bilbeny afirma: «Déu no és tant una idea que tinc al cap, sinó l'arrel d'una experiència que visc en el cor i que apareix i se'n va; algú amb qui entro en relació al llarg de la vida, que oblidó i que torno a recordar.»

Aquestes són, només, unes reduïdíssimes cites... per fer venir ganes de llegir el llibre. Llegir-lo i, després, preguntar-se: i jo, què en penso realment, de Déu? Quina experiència en faig?

Rauxa

La intoxicació habitual

Setmanes enrere vam saber pels mitjans de comunicació que els Estats Units pretenien crear una oficina governamental dedicada exclusivament a difondre notícies falses sobre pretesos atacs a interessos nord-americans. L'objectiu era, aprofitant el clima d'inseguretat col·lectiva, tenir l'opinió pública a favor en la política contra el terrorisme internacional. Aquesta fàbrica de mentides oficials finalment no s'ha arribat a constituir. Ara bé, la tàctica d'intoxicar la població amb informació falsa per cohesionar-la i afavorir així uns interessos de l'estat molt determinats està estesa arreu, i és tan vella com la mateixa política. Sobretot en èpoques convulses o plenament bèl·liques l'esbombament d'informació tendenciosa ha estat una manera de fer habitual.

Saber que aquesta manipulació de les dades que ens arriben hi és, ens ha de posar en guàrdia, encara que es faci aparentment per una bona causa —la lluita contra el terrorisme, per exemple. No es tracta de maliciar-se sistemàticament de tota notícia, entre altres coses perquè els ciutadans normals i corrents no tenim els mitjans per confirmar-ne l'autenticitat. Més aviat cal practicar un escepticisme sa i ser conscients que en l'àmbit polític d'arreu del món aquestes pràctiques són habituals. Si ho tenim present podrem veure les coses des d'una posició privilegiada.

Eduard Brufau